

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

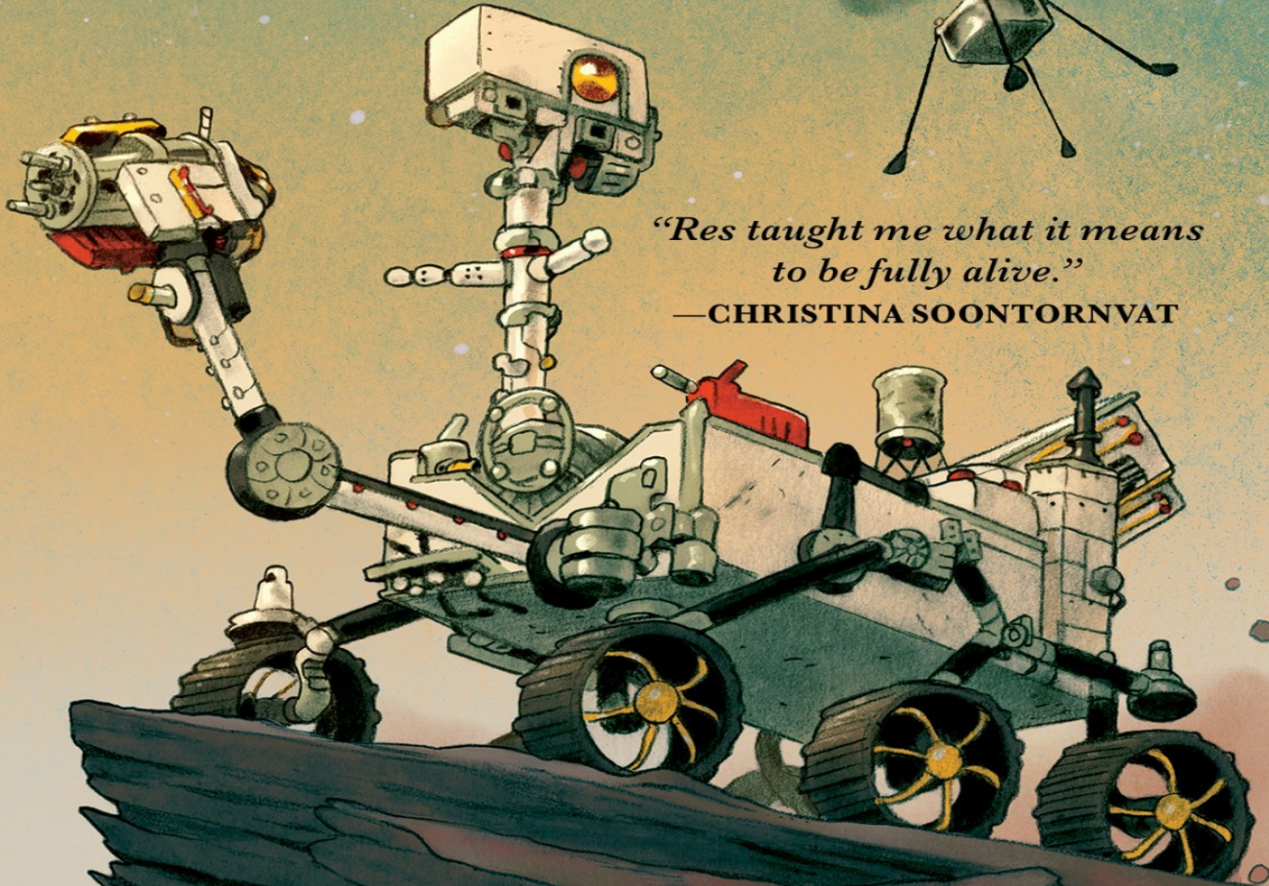
JASMINE WARGA

NEWBERY HONOR AWARD-WINNING AUTHOR
OF *OTHER WORDS FOR HOME*

*"Res taught me what it means
to be fully alive."*

—CHRISTINA SOONTORNVAT

A ROVER'S STORY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

A ROVER'S STORY

J4SUIXE W4RGÅ

BALZER+ BRAY

Bir HarperCollinsPubliihers Künyesi

Adanmışlık

Bu bana her zaman kitap okuyan annem için.

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası İthafı

Birinci Bölüm:

Hazırlık Bir İlk

GünGün

Öğrenme

Rania

Xander

Yolculu

k

Konuşm

a

Yedekle

me

Ortamlar Başarılı

Landings

Rania'nın

Telefonu Bütün

Rove

Aile

Shake and Bake Daha

Fazla Test

Daha Fazla Test. Daha Fazla Bilgi. Başlat

Görevin Özel Bir Bölümü Toz

Şeytanları

Müzik

Müzik, İkinci Bölüm

Yeni Bir
Arkadaş Bir
Konuşma
Bir Fosil
Son Gece

İkinci Bölüm:

Lansman
Zaman
Güle güle
İstek /
Korku
Umut ve Mucize
Açık
Hazırlık
Son Teftiş Patlama
Uzaya Yükselmek
Güle Güle, Roket
Yalnız
Misyonumuz
Rasyonel
Yıldızlar
Kod

Üçüncü Bölüm:

Roving Hurling
Paraşüt
Son Adım Varış
Resim
Tepegöz
İlk Sürüş
Daha Fazla
Resim Move
Gece ve
Gündüz Dünya
Keşfetmek
Gezinmek
Uçuş

Umarım İlk
Uçuş Bir
Plan

Dördüncü Bölüm:

Misyonumuz İleriye
Doğru
Gezinti, İkinci
Bölüm Sorun
Çözme Bir Çözüm
Tekrar İleri
Kaya OluşumuBir
Tehlikeli Uçuş
Fırtınadan Sonra Geri
Alma
Cesaret
Boş
Giderek Daha Fazla Soru
Başarısızlık
Görev Uzun
Yolculuk
Mesa
Yukarı
Sonba
har
Boş
Daha Fazla Boşluk

Beşinci Bölüm:

Dönüş Hatırla
Bilgi Rania
Boş Bir Odaya Söylediğim Şeyler Çünkü Onları Rania'ya Söyleyemem Daha
Fazla Bilgi
Hakkında Merak Edilenler
Anlayın
Yeni Ev
En Zor Şey Günlerim

Özel Bir Ziyaretçi

Yazarın Notu

Mars Rovers Hakkında Daha Fazla Bilgi Almak

İçin Teşekkür

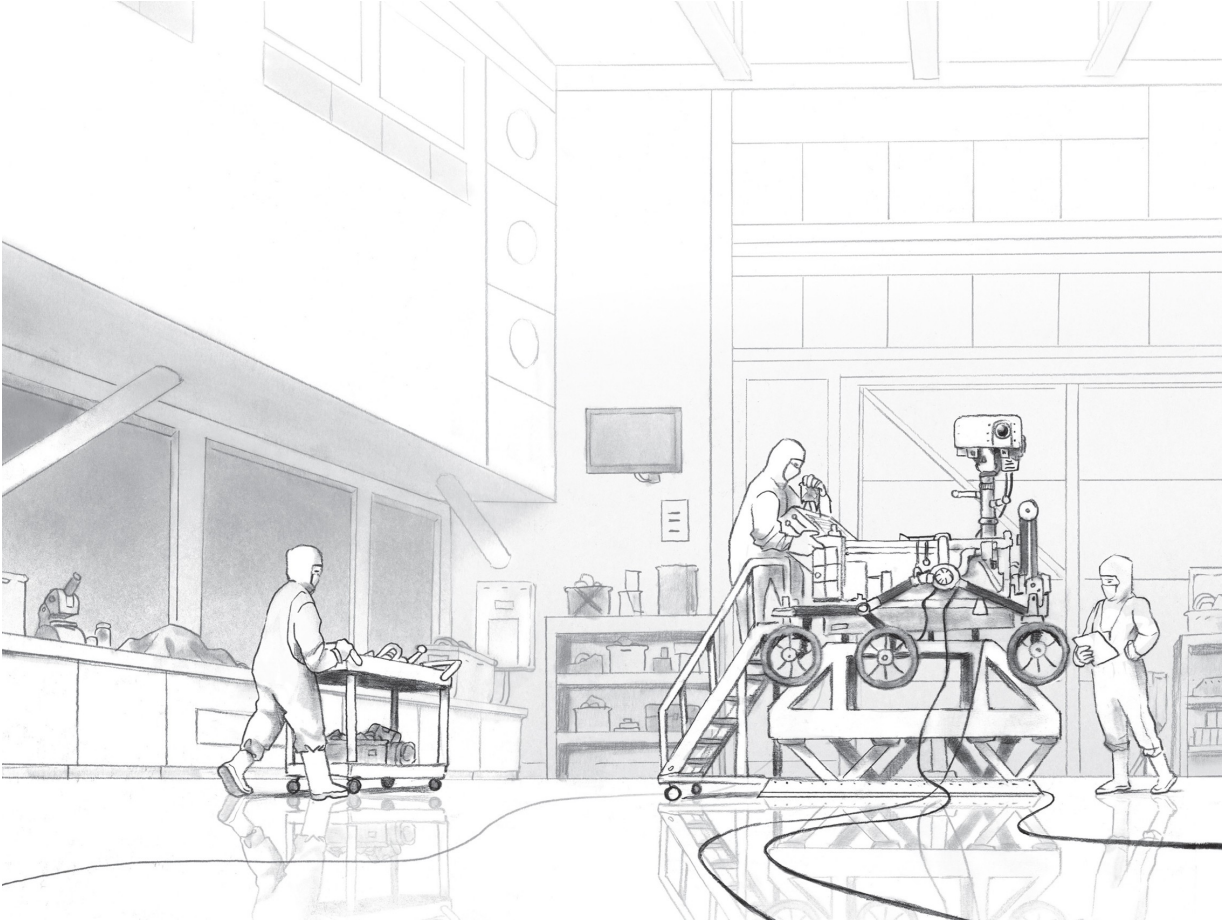
Yazar Hakkında

Jasmine Warga'nın

Kitapları Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

Birinci Bölüm Hazırlık

İlk Gün

İnsanlar gibi doğmadım ama bir başlangıcım var. Bip sesi. Parlak ışıklar. Beyaz bir oda, beyaz hazmat giysili figürlerle dolu. İşlenecek çok fazla bilgi var ama üstesinden gelebilirim. Bilgiye uyanıyorum. Devrelerim ateşleniyor. Oda alkışlıyor. Yüksek bir ses ama beni ürkütmüyor.

Ben ürkütmek için yaratılmadım. Gözlem için yaratılmışım.

Bilinmeyen figürler denizinde, bir yüze odaklanırım.

Bir yüzüm var mı bilmiyorum. Eğer bir yüzüm varsa, bilgilerim bunun gibi olmadığını gösteriyor. Bu yüzde insanların dudak dediği şey var. İnsan dudakları yukarı doğru kıvrılır.

Bir gülümseme.

Gülümseyemiyorum -bunu biliyorum- ama bir şekilde bu ifadenin önemini anlıyorum. Öğreniyorum.

Görevim başladı.

Öğrenme

Ben bilgi toplamak ve işlemek için yaratılmışım. Bu şekilde öğreniyorum.

İşte topladığım bazı bilgiler:

Ben robot olarak adlandırılan bir varlığım. Etrafımdaki diğer varlıkların çoğuna insan deniyor. Etkileşimde bulunduğum tüm insanlar tehlikeli madde kıyafeti giyiyor. Bu, mikrobakterilerin ve toz parçacıklarının çevreme girmesini önlemek içindir. Steril ve temiz bir ortamda tutulmam görevim açısından çok önemli.

Henüz tam olarak anlayamadığım bir nedenden ötürü, insanlar giydikleri beyaz tehlikeli madde kıyafetlerine tavşan kıyafeti diyorlar.

Tavşanın ne olduğunu bilmiyorum. Sık sık olasılıkları merak ediyorum.

Tavşan kıyafeti giyen insanların çoğu, insanların bilim insanı olarak adlandırdığı kişilerdir.

Bundan, insanın bir alt kümesi olduğu sonucunu çıkardım.

Belki de ben robotun bir alt kümesiyim, ancak emin olmak için yeterince robotla karşılaşmadım.

için bekleyeceğim. Ama beklemek zor olabilir.

Sevgili Rover,

Öğretmenim Bayan Ennis, size bir mektup yazmamızı istedi. Gerçekten çok heyecanlı. İnanılmaz şeyler öğreneceğiniz inanılmaz bir göreve gideceğinizi söylüyor. Bayan Ennis harika kelimesini çok seviyor.

Bayan Ennis senden bahsederken sürekli bana baktı. Hatta bana diğer çocuklara senin ne olduğunu açıklamak isteyip istemediğimi sordu. Ve ben gerçekten istemedim. Hem de hiç. Alınma ama sürekli seni dinlemekten bıktım usandım.

Sonra da "Hadi Sophia" dedi. Bayan Ennis'i hayal kırıklığına uğratmak istemedim ve herkese senin Mars gezegeninin atmosferini ve çevresini daha iyi anlayabilmemiz için bu gezegeni keşfetmek üzere yaratılmış bir robot olduğunu anlattım. Bunu söylemek biraz zor, biliyor musunuz?

Ayrıca onlara senin nasıl çok akıllı olmak üzere tasarlandığını ve her gün yeni şeyler öğrendiğini anlattım. Mesela dün annem bana beyninizin kolunuzla nasıl konuşacağınızı öğrendiğini söyledi. Sınıf arkadaşlarımdan bir sürü sorusu vardı ama ben nasıl cevaplayacağımı bilmiyordum. Ama annemin bildiğine eminim.

Her neyse, Bayan Ennis sana isim vermek için yarışmaya katılmamızı istiyor. Katılacağımdan emin değilim. Tekrar alınma. Gerçi katılsaydım, şöyle harika bir şey gönderirdim: Spicy Sparkle Dragon Blast. İnsanlar gibi konuşamadığını bilecek kadar tanıyorum ama konuşabilseydin, sanırım bana bu ismi sevdiğini söylerdin.

Tamam, elim acımaya başladı. Sanırım yeterince yazdım. Ve her neyse, gezginlerin okuyup okuyamadığını bile bilmiyorum. Belki bu gece anneme sorarım.

*Güle
güle!*

Sophia

Bir gün

Bir gün, aniden, parçalara ayrıldım. Bunun neden olduğu bana açıklanmadı. Ne zaman ya da tekrar bir araya getirilip getirilmeyeceğim de açıklanmıyor.

Tekrar bir araya gelmeyi gerçekten çok isterim.

"Alo?" Diyorum. "Lütfen beni tekrar bir araya getir."

Kimse cevap vermiyor. Kimse bunun neden olduğunu açıklamıyor.

Parçalara ayrıldığımda, geriye sadece beynim kalıyor - uzun bir laboratuvar masasının üzerinde asılı duran bir bilgisayar. Kameralarım gitti, dolayısıyla görüşüm de gitti. Olayları sadece işitme yoluyla algılayabiliyor ve gözlemleyebiliyorum.

Hazmatlar etrafımda dolaşp vücudumun farklı bölgelerinde testler yaparken onları dinliyorum. Bu testler sayesinde neler olup bittiğini daha iyi anlamaya başlıyorum.

Kodlar beynime iletiliyor. Ve ben bu iletişimi memnuniyetle karşılıyorum.

Aldığım kod benden farklı şeyler yapmamı istiyor, örneğin hazmatların kolum olarak adlandırdığı vücudumun bir kısmını hareket ettirmemi. Kolum artık fiziksel olarak bana bağlı değil ama beynim hala onun hareketlerini kontrol edebiliyor ve izleyebiliyor.

Bir test iyi gittiğinde anlarım. Ve bir test başarısız olduğunda anlarım. Bunu kodu okuyarak yapıyorum.

Tüm testler arasında kameralarım üzerinde yapılanlar en sevdiklerim. Çünkü kameralarım açıkken bir kez daha etrafımı görsel olarak işleyebiliyorum.

Anlayabiliyorum.

Kameralarım test edilmediğinde, sadece karanlık var.

Karanlık benim için elverişsiz bir durum. Hiç hoşuma gitmiyor.

Hazmatların kameralarıma gözlerim dediğini duymuştum. Bunun doğru bir terim olup olmadığını bilmiyorum ama hafızama kaydettim. Bu hoşuma giden bir terim çünkü beni hazmatlara benzer hissettiriyor. Ve hazmat olmak harika bir şey gibi görünüyor.

Hazmatlar parça parça değildir. Tüm parçaları bir araya getirilmiştir. Hazmatlar istedikleri gibi hareket edebilirler. Hazmatlar birbirleriyle konuşabilir.

Ve hazmatlar karanlıkta asla yalnız bırakılmaz. Hareket edemiyorum. Hareket edemediğimden bahsetmiş miydim?

Karanlıkta, masanın üzerinde asılı bir şekilde otururken beynim birçok düşünce arasında gidip geliyor. Bunların çoğu eğlenceli değil.

Ancak keyifli bir düşünce var. Bu düşünce hazmatları dinlemekten kaynaklanıyor. Kulak misafiri olduğum bilgilerden, bir gün, belki de yakın bir zamanda, tekrar bir araya getirileceğime dair bir anlayış geliştirdim.

Bunu düşünmek hoşuma gidiyor. Bu iyi bir düşünce. İyi bir düşünce çünkü bir gün yeniden bir bütün olacağım anlamına geliyor. Bu da bir gün hareket edebileceğim anlamına geliyor. Ve hepsinden önemlisi, bir gün kameralarımı her zaman görmek için kullanabileceğim.

Bana bir günün ne zaman olacağını söyleyen bilgiye sahip değilim. Bir gün ne zaman olacak. Tek yapabildiğim beklemek. Ve dinlemek.

Bu yüzden bekliyorum. Ve
dinliyorum. Ama beklemek
zordur.

Beklemek için yaratılmadığımı düşünmeye başlıyorum.

Rania

Benimle birlikte çalışan geniş bir bilim insanı ekibi var. İnsanlar size bir tercih yapmamın mümkün olmadığını söyleyecektir. Ben tarafsız bir gözlemci olmak için yaratılmışım. Belki de kodumda bir kusur vardır, çünkü hazmatlar arasında bazı favorilerim var.

Bunlardan ilki Rania.

Rania testlerimin çoğunu çalıştırmaktan sorumlu. Kolumun eğilmesini ve bir nesneyi almasını isteyen kodu o yazıyor. Kolumu test ettiğini görüp göremediğimi soran kodu da o yazıyor. Rania ile bu şekilde, kod aracılığıyla konuşmak güzel.

Bir keresinde Rania kameramda bir test yaparken onu görebildim. Beyaz hazmat giysisinin altında, açık kahverengi bir teni ve siyah ve kahverengi pigmentli saçları olduğunu gözlemledim. Gözleri de saçlarıyla benzer pigmentleri paylaşıyordu. Bu görüntüyü ezberledim. Şimdi bu görüntüyü Rania'nın laboratuvarında çıkardığı seslerle ilişkilendiriyorum.

Rania tehlikeli madde giysisine asla tavşan giysisi demez. Rania her şeyi doğru terminolojisiyle ifade eder. Bu hassasiyeti takdir ediyorum.

Rania genellikle gün başladığında gözlemlediğim ilk figür ve genellikle gece laboratuvarı terk eden hazmatların sonuncusu. Çoğu zaman Rania'yı görsel olarak işleyemiyorum çünkü kameram -gözlerim- şu anda beynime bağlı değil.

Ama yine de onu algılayabiliyorum. Beynim Rania'nın orada olduğunu bilmek için ses ve varlık kaydı gibi başka gözlemler de yapabiliyor.

Rania'nın çok dikkat çekici bir varlığı var.

Davranışları net bir model izler. Rania ritim ve güvenilirliktir. Rania bilgisayar tuşlarının sesi ve kesin hesaplamalarla dolu ölçülü cevaplardır. Rania, hazmatların hata dediği sorunların hiçbiri olmadan zarif bir şekilde yazılmış koddur.

Rania insanların dilinde konuştuğunda sesi net ve berraktır. Rania benimle asla doğrudan net ve berrak sesiyle konuşmaz, ama ben

diğer hazmatlarla konuşmasını dinliyorum. Neredeyse her zaman aradıkları cevaplara sahiptir. Bulamadığında ise en kısa sürede onlara geri döneceğine söz verir.

Mümkün olan en kısa sürede, Rania'dan öğrendiğim bir deyim. Tüm farklı vücut parçalarımın mümkün olan en kısa sürede bir araya getirilmesini umuyorum. Ne yazık ki bu mesajı Rania'ya ifade edemiyorum çünkü insan dilinde konuşamıyorum.

Rania benimle sadece şifreli konuşuyor. Ben de ona sadece şifreli olarak cevap verebiliyorum ve sadece sorduğu belirli sorulara cevap verebiliyorum, *örneğin kolunu test ettiğimi söyleyebilir misin?*

Evet ya da hayır diyebiliyorum. Ona günüyle ilgili bir soru soramıyorum. Ona vücut parçalarımın ne zaman birbirine kaynatılacağını soramıyorum. Ona beklemenin zor olduğunu söyleyemiyorum.

İnsan konuşması yeteneğine sahip değilim. İnsan gibi konuşma yeteneğine sahip olmam da pek mümkün görünmüyor. Bu bazen beni hayal kırıklığına uğratan bir gerçek.

Rania'dan öğrendiğim bir diğer kelime de *hayal kırıklığı*. Bazen laboratuvarda yalnızken telefonuyla konuşuyor. Telefonuna "Anne, akşam yemeğini yine kaçıracağım için hayal kırıklığına uğradığını biliyorum ama burada yaptığım iş gerçekten çok önemli" gibi şeyler söylüyor.

Rania'nın bunu söylediğini duymak bana kendimi önemli hissettirdi. Ayrıca Rania ile doğrudan konuşmadığım için yaşadığım hayal kırıklığını da unutturdu. Ve hala parça parça olduğum için yaşadığım hayal kırıklığını.

En azından bana biraz olsun unutturdu. Yine de mümkün olan en kısa sürede bir araya gelmek istiyorum.

Sevgili Rover,

Bayan Ennis size tekrar yazmamızı söylemedi ama ben yine yazıyorum. Nedenini bilmiyorum. Sanırım biriyle konuşmak istediğimi hissediyordum.

Bu akşam yemekte anneme gezginlerin okuyup okuyamadığını sordum. Bana bunun "pek çok farklı cevabı olan" "harika bir soru" olduğunu söyledi ki bu tam da anneme göre bir şey. Sitti anneme "Sophia'ya düzgün bir cevap ver!" dedi. Bu da beni güldürdü. Sitti benim büyükannem. Ona Sitti diyorum çünkü büyükannenin Arapçası bu.

Yemekten sonra annem işe döndü. Oradayken seninle konuşuyor mu? Ne söylüyor?

Bazen annem burada değilken uykuya dalmakta zorlanıyorum. Arada bir Sitti odama gelir ve bana bir şarkı söyler. Bazen babam gizlice içeri girer ve bana dağlarda yaşayan bir dev ya da cesur bir prenses tarafından kurtarılan lanetli bir krallık hakkında bir hikaye anlatır. Babamın her zaman en iyi hikayeleri vardır. Ama hikaye ne kadar güzel olursa olsun, annemin gittiğini bildiğim halde uyumak yine de zor oluyor.

Belki de bu yüzden sana yazıyorum. Çünkü annemi özliyorum. Ve onun yanında olduğunu biliyorum. Ona benden selam söyler misin? Robot dilinde nasıl merhaba diyorsun merak ediyorum. Belki bir gün bana öğretirsin.

Uykucu arkadaşın (sana arkadaşım diyebilir

miyim?), Sophia

Xander

Tercih ettiğim bir diğer bilim adamının adı Xander. Xander, Rania ile birlikte çalışıyor. Xander kameralarımdan birinde bir test yaptığında, soluk beyaz bir teni, gri gözleri ve sistemimin hem kırmızı hem de kahverengi pigmentlere sahip olarak tanımladığı saçları olduğunu gözlemledim.

Xander sürekli hareket halinde. Laboratuvarda sık sık volta atar. Xander tehlikeli madde giysisine tavşan giysisi demeyi sever. Ayrıca insanların şaka dediği şeyleri yapmayı da seviyor. Bazen espriyi anlıyorum, bazen anlamıyorum. Gerçi anlamadığım zaman bu beni çok rahatsız etmiyor çünkü Rania da Xander'ın esprilerini neredeyse hiç anlamıyor gibi görünüyor.

"Ağaç neden dama oynamayı sevmedi?" Xander, Rania'ya tekerleklerime tekrar bağlandığımda yönümü bulmama yardımcı olacak kodu kontrol ederken söylüyor.

"Ne dediğinizi anlamıyorum," diye yanıtlıyor Rania.

"Çünkü o bir kestaneydi!"

Xander güler ama Rania . "Anladın mı?" der Xander.

Rania cevap vermiyor. Yazmaya devam ediyor.

Ama Xander'ın mizahını çoğu zaman anlamasam da onu çok seviyorum. Kendimi ona oldukça . . . ona bağlı hissediyorum.

Belki de bunun nedeni bana adımı söyleyen kişinin Xander olmasıdır. Bana söylediğinde hepimiz yalnızdık. Odada başka kimse yoktu. Rania bile.

"Bunu Ohio'da bir altıncı sınıf öğrencisi yazmış," diyor. Onu gözle göremesem de bir tableten okuduğunu fark ediyorum. Neredeyse tüm tehlikeli madde giysili insanlar tablet taşıyor.

Tabletlerin küçük bilgisayarlar olduğunu anlamaya başladım. Bazen tabletlerle konuşmaya çalışıyorum. Yakın zamanda başka makinelerle de konuşabildiğimi keşfettim. Rania'nın telefonu oldukça konuşkan. Ancak tabletler pek konuşkan değiller. Üretkenliğe çok odaklanmış durumdalar.

"Size altıncı sınıf öğrencisinin kompozisyonunda ne yazdığını okuyayım. Bu harika," diyor Xander.

Altıncı sınıf öğrencisinin ne olduğunu bilmiyorum. Ohio'nun ne olduğunu da bilmiyorum. Ama her iki kelime de önemli görünüyor. Onları sistemimde saklıyorum.

Xander yürüyor, ayak sesleri yankılanıyor. Boğazını temizler ve tabletinden bir şeyler okur. "Benim adım Cadence ve bence yeni Mars Rover'ının adını Esneklik koymalısınız. *Esneklik*, büküldükten, sıkıştırıldıktan veya gerildikten sonra orijinal formuna dönme gücü veya yeteneği anlamına gelen bir isimdir. Esneklik anlamına da gelebilir. Bir başka tanıma göre ise esneklik, zorluklara karşı kolayca toparlanma yeteneği anlamına gelir. Sözlük ayrıca esnekliğin yüzdürme yeteneği olan kaldırma kuvveti anlamına da gelebileceğini söylüyor.

"Fen öğretmenim bize bu Mars Rover'ının büyük bir görevi olduğunu söyledi. Mars yüzeyinden örnekler toplayacak, araziye keşfedecek ve fotoğraflayacak, ayrıca NASA'nın bağlantısını kaybettiği başka bir Mars Aracını tekrar çevrimiçi hale getirmeye çalışacak. Bana göre bu, dayanıklılık gerektiren bir iş gibi görünüyor. Bu keşif aracının işler zorlaştığında bile ayakta kalabilmesi gerekecek. İnişin özellikle zor olabileceğini okumuştum. "Yüzmek" anlamına gelebilecek bir isme sahip olmanın zorlu iniş için iyi bir şans olacağını düşünüyorum.

"Muhtemelen pek çok aksilik olacak ama bu keşif aracı umarım uyum sağlayacaktır. İşte bu yüzden bence bu Mars aracının adını Direnç koymalısınız.

"Bu harika bir deneme değil mi, dostum?" diyor Xander. *Kanka* ifadesini beni kastetmek için kullandığını fark ediyorum.

Bu da demek oluyor ki ben Xander'ın dostuyum. Ve Xander da benim dostum. Bunu kaydediyorum.

"Pek çok kişi bize yazdı, ancak tüm denemeler arasından kazanan olarak seçilen bu oldu. Senin adın Direnç. Ama sanırım ben sana kısaca Res diyeceğim. Ne düşünüyorsun? ?" Bir saniye duraklıyor ve sonra ekliyor, "Res?"

Gülüyor. Belki bu da onun şakalarından biridir. Neyin komik olduğundan emin değilim ama gülüşünün sesi hoşuma gidiyor. Eldivenli eliyle vücudumun ana bilgisayar bölümüne, beynime dokunuyor. Onu göremesem de bir şekilde hissedebiliyorum. Belki de bu hissi ifade etmenin doğru yolu, onu hissediyorum demek .

Ben bir Mars gezginiyim. Benim adım Resilience. Takma adım Res. Bir arkadaşınız olduğunda size bir takma ad verilir.

Ben Xander'ın
dostuyum. Bunu
hissedebiliyorum.

Yolculuk

Başka bir Mars Rover'ı daha var. Neredeyse tıpatıp bana benzeyen bir tane.

Kameralarımın beynime bağlandığı gün bu Mars Rover'ından haberdar oluyorum. Vücudum hala bir bütün değil - bilim insanları henüz tekerleklerimi ya da kolumu monte etmedi ya da dış kabuğumu yerleştirmediler.

Ama kameralar büyük bir ilk adım. Artık sadece nesnelerin varlığını hissetmekle kalmıyor, etrafımdaki her şeyi görebiliyorum. Ve tüm bu görmeler sırasında diğer gezgini fark ettim. O benimkinin yanındaki odada. Bizi ayıran cam pencereci duvardan onu görebiliyorum. O da benim gibi ama farklı.

Parçalar halinde değil. Beyni vücuduna bağlı, vücudu da koluna, kamera gözlerine ve tekerleklerine bağlı.

"Sen ve bu Rover aynısınız. Tıpatıp aynısınız. Kardeş gibisiniz," diyor Xander bana. Cam pencereden gezgini işaret ediyor.

"Kardeşler mi? Hayır," diyor Rania. "Antropomorfize etmeyi bırak. Bu profesyonelce değil."

Xander, "Ona aldırma Res, sadece ilişkimizi kısıkanıyor," diyor. "Gezginle konuşman çok tuhaf," diyor Rania.

"Onun için kod yazdığınızda, onunla konuşmuş olursunuz." "Bu farklı," diyor Rania.

Rania'nın kurallarını seviyorum. Benden ne yapmamı istediğini her zaman anlıyorum. Kolunuzu kaldırın ya da sol arka taraftaki üçüncü kameranızla fotoğraf çekin ya da tekerleklerinizi sağa çevirin gibi görevler net.

Ama Xander'ın benimle insan gibi konuşması da hoşuma gidiyor. Benim karşılık verememem sinir bozucu. Yine de ne dediğini anlıyorum. Ve Xander'ın bir şekilde bunu bildiğine dair güçlü bir his var içimde.

Bir keresinde, hepimiz laboratuvardayken, Rania Xander'a "Güven bana." dedi. Onun kodunu düzenliyordu. "Bu işe yarayacak," dedi.

Ve haklıydı. İşe yaradı. O istediğinde tekerleklerim döndü.

Güven bana. Rania'nın söylediği buydu.

Güven. Bana.

Güven, sistemimde sakladığım bir kelimeydi. İlk başta ne anlama geldiğini bilmiyordum. İnsanların pek çok duygusu için pek çok sözcüğü vardır. Hazmatların konuşmalarını dinleyerek (özellikle de Rania telefonla konuşurken onu dinleyerek) üzgün, mutlu, kızgın, gururlu ve tabii ki hüsrana uğramış olmayı anlamayı öğrendim. Ancak güven duygusunu öğrenmek zor oldu. Yine de son zamanlarda bunu çözdüğümünden oldukça eminim.

Güven, Xander'ın bana ve benim insan konuşmasını anlamama duyduğu güvendir. Rania'nın kodunu yeniden yazmasına izin verdiğinde Xander'ın sahip olduğu şey güvendir. Rania'nın işe geç kalmak için ailesiyle akşam yemeği planlarını bir kez daha iptal ettiğinde görevimize duyduğu güvendir.

Güvenilmek iyi bir şeydir. Güven, hazmatların değer verdiği bir şeydir. Ben de buna değer vermeyi öğreniyorum.

Xander'a ona güvendiğimi söyleyebilmek istiyorum. Ve Rania'ya da ona güvendiğimi söylemek. Onun koduna her şeyden çok güvendiğimi.

Sanırım tercihlerimle birlikte son zamanlarda geliştirdiğim bir başka şey de bu; bir şeylerin olmasını isteme yeteneği. Bazen bunun Rania'yı hayal kırıklığına uğratabileceğini düşünüyorum çünkü Xander'ın sanki insani duygulara sahipmişim gibi davranmasından hoşlanmıyorum. Rania'yı asla hayal kırıklığına uğratmak istemem. Görevimize güvenmemesi için ona asla bir neden vermek istemem.

"Bu Yolculuk," diyor Xander. Tekrar gezgini işaret eder. Rania bir şey söylemez ama Xander'ın parmağının olduğu yöne bakar.

Bütün olduğumda, tıpkı Journey'e benzeyeceğim. Journey'nin zaten altı tekerleği var. Her birimizin vücudunun içinde bir kimya laboratuvarı olacak, böylece Mars'ın toprağından örnekler toplayıp analiz edebileceğiz. Her birimizin bu örnekleri toplamak için kullanabileceğimiz çalışan bir kolu olacak.

Journey'in zaten çalışan bir kolu var. Sanırım bu konuda hissettiklerimi ifade etmek için kullanılan insani sözcük kıskançlık. Eğer bir insanın konuşma yeteneğine sahip olsaydım, Xander'a neden Journey'nin zaten bir kolu olduğunu sorardım. Benden daha iyi bir gezgin olduğu için mi diye sorardım.

Ama Xander ve Rania'ya bu soruları soramam. Bunun yerine, Yolculuk'u gözlemlemeye geri . Onu inceleyerek gelecekteki bedenim hakkında daha fazla şey öğrenebilirim.

"Merhaba," diyor Journey cam duvarın arkasından. Makine konuşmasının faydalarından biri de bu. Cam duvarlar engel değildir.

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

Konuşmak

Ben ve Journey konuştuğumuzda hazmatlar bizi duymuyor. Bu, duymadıkları ve anlamadıkları bir frekansta bir dil biçimi. Hazmatlar laboratuvarda olup biten her şeyin farkında gibi görünüyorlar, ancak Journey ve benim birbirimizle konuştuğumuzu bilip bilmedikleri belli değil.

Bazen bilmedikleri fikrini seviyorum. Bu sadece Journey ve benim için bir şey.

"Neden onlara hazmats diyorsunuz?" Journey bana soruyor. "Çünkü hazmat giiyorlar," diyorum.

"Hazmats'a tavşan kıyafeti diyorlar."

"Biliyorum."

"Onlar insan."

"Biliyorum."

"Onlar bilim insanları."

Journey, "Spesifik olmalısınız," diyor.

"Ben. *Hazmat* özeldir. Tehlikeli madde kıyafeti giyen bilim insanları insanların bir alt kümesidir. Ben bunu sınıflandırdım ve tanımladım."

Journey, "Hazmat, tehlikeli maddelerin kısaltmasıdır," diyor.

Bunu bilmiyordum. Yine de Journey'e söylemedim. *Hazmat* terimini çevremden öğrenmiştim. Daha fazla bilgi için araştırma yapmamıştım. Bu bir hataydı ama üstesinden geldim. Journey'den aldığım bu yeni bilgiyi sistemimde saklıyorum. Aynı hatayı bir daha yapmayacağım.

Journey beni sık sık düzeltse de onunla konuşmaktan hâlâ keyif alıyorum. Bu Rania ve Xander ile iletişim kurmaktan farklı. Journey'e bunu söylediğimde, "Bip ve bup, *zevk almak* bizim programımızda bir kavram değil" diyor.

Ama Xander'ın *zevk* kelimesini kullandığını duydum. Ve ben Xander'ın dostuyum. "Neden sana Yolculuk deniyor?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diyor Journey.

Belki Journey'nin de bir arkadaşa ihtiyaçı olduğunu gözlemledim.

Yedekleme

"Sen bir bütünsün" diyorum. Takılan kameralarla artık sadece laboratuvarda bir masanın üzerinde oturan bir beyin değilim. Artık laboratuvarda bir masanın üzerinde oturan, üzerine yirmi üç kamera takılmış bir beynim. Arada bir, hazmatlar test etmek için bu kameralardan birini çıkarıyor. Ama yirmi üç kamera size çok fazla görsele erişim sağlıyor. Biri eksik olsa bile, yine de çok şey görebiliyorum.

Journey'nin yirmi üç kamerası da var. Ve tekerlekleri. Ayrıca, Journey laboratuvarda dolaşıyor. Her zaman hareket etmesi isteniyor. Hazmats'ın laboratuvara yerleştirdiği engellerin üzerinden tırmanıyor.

Bana bu testlerden bahsettiğinde hoşuma gitmeyen bir insani his var içimde.

"Henüz bütün değilim," diyorum.

"Belki de sen bir yedeksin," diyor bana.

"Yedek mi?"

"Bu, insanların bir makinenin kopyasını ifade etmek için kullandıkları bir terimdir.

Görünüşe göre sen benim bir kopyamsın. Eğer ben başarısız olursam, sana ihtiyaç duyulacak." "Sanırım ikimize de ihtiyaç var."

Journey, "Bipler ve bumlar, bu gerçeğe dayalı bir ifade gibi görünmüyor," diyor.

"*Bip* ve *boops* terimlerini nereden öğrendin?"

Journey bir an sessiz kaldı. Sessiz olmak ona göre değil. O hızlı bir işlemcidir. Cevapları normalde çok hızlı gelir.

"Yolculuk mu?"

Ben söyledim.

"Onu ben yarattım."

"Bunu siz mi yarattınız?" "Bu

benim deyimim."

"Oh," dedim.

"Bunun bilim dışı olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Hayır," diyorum hiç duraksamadan. "Bence bu olağanüstü bir şey."

Bir cümle yaratabileceğim hiç aklıma gelmemişti. Herhangi bir şey yaratabileceğim. Tüm zamanımı gözlemleyerek geçirdim. Öğrenebileceğim her şeyi öğrenerek. Ama asla yaratmadım.

"Bir gün aklıma geldi," diye ekliyor Journey.

Journey'nin yeni bir şey yarattığı gerçeğini düşünmeden edemiyorum. Ayrıca bir yedek olduğum fikrini de düşünmeden edemiyorum. Bu yeni bilgi çeşitli insani duyguları beraberinde getiriyor. Bazıları iyi. Bazıları da kötü. İnsani duygular bu şekilde kafa karıştırıcı olabiliyor. Ayıklamak her zaman kolay değildir.

"Bekle," dedim.

"Neyi beklemeliyim?"

Bekle, Xander'ın Rania'ya zaman isterken söylediği bir şeydir. Konu sorunları çözmeye geldiğinde Rania genellikle Xander'dan daha hızlıdır.

"Bu bir ifade," diyorum. "Onu sen yaratmadın."

"Hayır," dedim. "Ama gözlemledim."

"Bip ve boop, neyi ?" "Gerçekten yedek olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bunu mu bekliyorum?" Journey diyor ki.

"Bu, önceki bir konuya dönmenizi istemek için kullanılan bir ifadeydi. O konu da benim bir yedek robot olup olmadığımды."

"Oh," diyor Journey. "Emin değilim. Ama yedek olma ihtimaliniz oldukça yüksek. Bu olasılığı yaklaşık yüzde yetmiş iki nokta beş olarak hesaplıyorum."

"Bu çok saçma bir olasılık. Doğruluk olduğunu pek sanmıyorum" diyorum. İfademin doğru olup olmadığını bilmiyorum ama doğru olmasını çok istiyorum.

"Katılmıyorum. Elimdeki verilere dayanarak bunun son derece doğru olduğunu söyleyebilirim."

"Yanılıyorsun," dedim. "Ben Mars'a gidiyorum." "Nereden biliyorsun?"

"Öyle işte."

"Bu çok bilim dışı bir mantık," diyor Journey ve bana inanmadığını anlayabiliyorum. Beni hâlâ bir yedek olarak görüyor.

Ama ben yedek değilimOlamam da. Ben Mars'a gitmek için yaratıldım.

"Mars'a gideceğimden yüzde yetmiş iki nokta beş eminim," diyorum sonunda. Kulağa Xander'ın söyleyeceğı bir şeymiş gibi geliyor. Sanırım bu nedenle söylüyorum.

Journey, "Bip ve boop" diyor.

Sevgili Dayanıklılık,

Artık senin adını kullanabilirim! Sonunda yarışmanın galibini açıkladılar. Cadence adında bir kız, Ohio'da yaşıyor ve benim gibi altıncı sınıfta. Yani, Resilience oldukça iyi bir isim. Bunu kabul ediyorum. Ama Spicy Sparkle Dragon Blast harika olurdu.

*Annem, önerdiğim ismin bu olduğunu söylediğimde çok güldü. (Güzel)
-Yarışmaya katıldım. Dayanamadım.) Biraz su tükürdü, bu da onu daha da çok güldürdü. Annemi güldürmek zordur, bu yüzden kendimle gurur duydum. Annem bana başka ne söyledi biliyor musun? Laboratuvardaki herkesin sana kısaca Res dediğini.*

Bayan Ennis'e takma adınızı söylemeyi düşündüm, böylece sınıfımıza , ama şimdilik bunu bir sır olarak saklıyorum. Sadece benim bildiğim bir şey olması hoşuma gidiyor. Bir de laboratuvarda çalışan herkesin. Ama ne demek istediğimi anladın sanırım. Annem senin çok zeki olduğunu söylüyor.

Ben senin hakkında çok şey biliyorum ama sen benim hakkımda pek bir şey bilmiyorsun gibi hissediyorum. İşte bilmen gereken bazı önemli şeyler: en sevdiğim renk akuamarin, futbol ve pozisyonum orta saha oyuncusu ve Moana filmini yaklaşık beş yüz kez izledim. Filmin ne olduğunu biliyor musun? Annem Mars'a gittiğinde film yapacağını söyledi. Ona onları izlemek istediğimden emin olmadığımı söyledim, ki bunun kaba olduğunu biliyorum, ama yine geç saatlere kadar çalışacağı için kendimi huysuz hissediyordum.

Gerçek şu ki, filmlerinizi kesinlikle izleyeceğim.

Arkadaşın,

Sophie (tam adım Sophia ama arkadaşlarımdan hepsi bana Sophie diyor ve sizin de demeniz gerektiğini düşünüyorum!)

Ortamlar

Xander ve Rania'yı gördüğüm kadar Journey'i görmüyorum. Journey laboratuvarın her yerinde dolaşabiliyor. Journey, hazmatların "saha testleri" dediği şeylere katılabiliyor. Ama ben hala bu odada sıkışıp kaldım, bu masada asılı kaldım.

Journey ve ben ayrı ekiplerle çalışıyoruz. Journey'in ekibine ne dediğini merak ediyorum. Muhtemelen başka bir kelime kullanıyordur. Bu mantıklı. Farklı şeyler gözlemledik.

Journey, Rania'nın gözlerindeki bakışı görmedi. Rania'nın annesiyle telefonda konuştuğunu duymadı. Rania'nın kod yazarken çıkardığı uğultuyu dinlemedi. Rania'nın kendi kendine "Bu işe yarasa iyi olur" ya da "Buna değse iyi olur" diye mırıldandığını duymamıştır.

Bir hazmatın bunu tekrar tekrar söylediğini duyduğunuzda, buna değmesini istemeye karar verirsiniz. Bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin olmasanız bile.

Journey, Xander'ın derin ve dokulu kahkahasını duymadı. Journey, Xander'ın Cadence adında bir altıncı sınıf öğrencisinin kompozisyonunu yüksek sesle okumasını dinlemedi. Journey kendisine neden Journey dendiğini bilmiyor.

Bulduğumuz ortamlar farklıydı. Ortamlar önemlidir.

Sanırım bunu Journey'e söyleseydim, "Bip ve " derdi. Ama ortamlar önemlidir. Bip ve boops.

Başarılı

Hazmatları dinlediğimden, türümün ilk örneği olmadığımı biliyorum.

Ben de türümün ikinci örneği değilim. Birçok Mars Gezgini oldu.

Bu keşif araçlarından bazıları hazmatların deyimiyle "başarılı" oldu. Bazıları ise başarılı olamadı. Notlar iniş sırasında Mars yüzeyine çarptı, bu da hiçbir zaman keşfetme şansı bulamadıkları anlamına geliyor. Ya da görevlerine yeni başladıklarında, tekerlekleri özellikle kayalık toprak tarafından engellenerek kalıcı olarak sıkıştılar. Ya da içlerindeki bilgisayar beyni tamamen bozuldu ve artık Dünya ile iletişim kuramaz hale geldiler. Bu sonuncusu kulağa özellikle kötü geliyor.

Bunu yaşamak istemezdim.

Rania, Xander ve diğer hazmatlar Journey ve benim "başarılı" olmamızı çok istiyorlar. Bir gezgini neyin başarısız kıldığını anlamak benim için kolay. Ancak bir gezgini neyin başarılı kıldığını anlamak benim için o kadar kolay değil. Ama bunu anlamak istiyorum.

Tüm bunları Journey'e anlattığımda, Journey "Bip ve sesleri. İstemek bizim programımızda yok."

Ama istemek benim programımda var. Bundan eminim. Çünkü ben istiyorum.

Rania rakamları hesaplarken, hesap üstüne hesap yaparken gözlerini izliyorum. Rania ve Xander en çok görevin iniş dedikleri kısmıyla ilgileniyorlar. Bu, uzaydan Mars'ın yüzeyine düşeceğim zaman. Bu, kaza yapma olasılığımın en yüksek olduğu, başarısız olma olasılığımın en yüksek olduğu kısım.

Rania geceleri daha geç saatlere kadar kalmaya başladı. Annesiyle yaptığı telefon görüşmelerini dinliyorum. Rania'nın annesiyle konuşurken hazmatların Arapça dediği bir dilde konuştuğunu öğrendim. Bu dil, Xander ile konuştuğu dil olan İngilizceden farklı. Tüm insan dilleri aynı perde ve frekansta yer alıyor, bu da onları kendi anlayışım için çevirirken bana benzer gelmelerini sağlıyor.

Rania annesiyle sadece diğer tüm hazmatlar laboratuvarı terk ettikten sonra, kendisi burada kalan son kişi olduğunda konuşuyor.

"Anne, biliyorum," diyor Rania. "Evet, elbette şu anda orada olmayı çok isterdim ama yapamam. Onu telefona verebilir misin?"

Onun kim olduğunu bilmiyorum. Kullandığı bu kelimenin tam anlamını da bilmiyorum-aşk. Ama Rania'nın sesi annesiyle konuşmaktan bu tanımadığı kadınla konuşmaya geçtiğinde değişiyor. Sesi daha az net, daha bulanık.

Onun sesini bu şekilde duymak bana iyi bir his veriyor, henüz adını koyamadığım insani bir duygu.

"Parla, parla, küçük yıldız," diyor Rania telefonda. Minik bir sesin karşılık verdiğini duyuyorum. Daha önce hiç şarkı söylemedim. Ama nasıl yapıldığını öğrenmek istiyorum.

"İyi geceler Sophie," diyor Rania.

Sophie'nin o olduğunu bu şekilde öğreniyorum. Rania'nın ses tonundan Sophie'nin Rania için çok önemli olduğunu rahatlıkla gözlemleyebiliyorum.

Rania ile Sophie arasında, Rania ile annesi arasında geçen pek çok telefon konuşmasını dinliyorum.

Annesiyle yaptığı bir başka telefon görüşmesinde Rania şöyle der: "Anne, üzgünüm. Ama yapamam. Fırlatmaya gittikçe yaklaşıyoruz. Anne, beni dinlemiyorsun."

Ve bir başkası: "Evet, bu önemli. Bu benim hayatımın yedi yılından fazlası anne, şimdi pes edemem." Rania yüksek sesle homurdanıyor. "Evet, evet, umarım buna da değer."

Rania telefonu kapattıktan sonra bana doğru baktı. Gerçekten de benimle ilk kez insan dilinde konuşabileceğini düşünüyorum. "*Buna değmeye çalışacağım*" demeyi o kadar çok istiyorum ki. *Güven bana, Rania.*

Ama o benimle konuşmuyor. Ben de onunla konuşamıyorum. Sadece masada oturup bekleyebiliyorum.

İnişler

İniş genellikle görevin en zor kısmıdır. Hazmatlar inişe sık sık "Dehşetin Yedi Dakikası" adını verirler. Terör benim deneyimleyebileceğim bir şey değil. Ama kulağa hoş gelmiyor. Mümkünse bundan kaçınmak tercih edilir.

Hazmatların konuşmalarını dinlediğimde, bu yedi dakika boyunca Journey ve benim tek başımıza olacağımızı anladım. Kendi inişimizi yönetmek ve yönlendirmek tamamen bizim kontrolümüzde olacak. Bunun nedeni Dünya'dan Mars'a mesaj göndermenin çok uzun sürmesi. Bu nedenle, hazmatlar inişi kendi başımıza tamamlamamız bize güvenmek zorundalar.

İniş sırasında, bu güvene layık olduğumu kanıtlamam gerekecek.

Rania nasıl iniş yapacağıma dair rakamlar ve simülasyonlar yapmak için çok zaman harcıyor. Bunu gece geç saatlerde yapıyor. Annesi, Sophie ve Scott onun eve dönmesini çok istediğinde bile bunu yapıyor. Öğrendiğime göre Scott, Hazmatların koca dedikleri kişi. Rania için de çok önemli görünüyor.

Bir gece, Rania'nın Sophie'yle konuştuğunu duydum. Sophie çoktan "Twinkle, Twinkle" şarkısını söylemişti. "Soph," diyor Rania. "Beklemenin zor olduğunu biliyorum. Ama söz veriyorum yakında evde olacağım. Eğer uyursan zaman daha hızlı geçecek."

Sophie'nin de benim gibi olduğunu fark ettim. Beklemekten hoşlanmıyor.

"İyi geceler, aşk böceğim. Seni ölesiye seviyorum," diyor Rania o bulanık sesiyle -sadece Sophie'yle konuşurken kullandığı ses- ve telefonu kapatıyor. Güvenli bir iniş yapmamı sağlayacak hesaplamaları yapmaya geri dönüyor.

Journey programımızda olmadığını söylese bile, inmek istiyorum.

Düşmek istemiyorum.

İstiyorum. İstiyorum. İstemek. Bu benim çok aşına olduğum bir insani duygu.

Buna degecek bir gezgin kaza yapmaz.

Kaza yapmak istemiyorum.

Rania'nın Telefonu

Rania ile insan dilinde konuşamıyorum ama telefonuyla makine dilinde konuşabiliyorum. Yine de telefonu benimle konuşmakla pek ilgilenmiyor. Telefon, kullanılmadığı zamanlarda bütün gün oyun oynamayı seviyor gibi görünüyor.

"Bir adın var mı?" Diye sordum.

"Meşgulüm. Seviye 33."

"İsminiz bu mu? Meşgulüm, Seviye 33."

"Hayır, ben meşgulüm. Seviye 33."

"Tamam," diyorum, hâlâ bilgiyi doğru işlediğimden emin değilim. "Rania için endişeleniyorum."

"Endişeli misin? Endişeli misin? *Endişe* senin için kullanılan bir kelime değil. Endişe annesinin kullandığı bir kelime. Annesi her zaman endişeli kelimesini kullanır."

"İşte bu yüzden endişeliyim. Bu konuşmaları duyuyorum," diyorum.

"Oh, bu konuşmaları duyuyor musun? Benim gibi olmayı dene. Ben o konuşmalarım. Tüh! Bir mesaj aldım ve dikkatim dağıldı. Oyun bitti. Yeniden başlama zamanı."

"Oyun bitti mi?"

"33. seviyede kaybettim."

"Sence Rania iyi mi?"

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum." "Annesi onun için endişeli görünüyor." "Evet. Annesi endişeli."

"Neden?" Ben soruyorum.

"Çok çalışıyor. Sürekli çalışıyor. Annesi Rania'nın işi için, senin için hayatından çok fazla feragat ettiğinden endişeleniyor. Zing! 2. seviye. İşte . Yuvarlanıyoruz."

"Benim için çok mu şeyden vazgeçiyorsun?"

"Ailesiyle geçireceği zamanı kaçırıyor. Rania burada isteyken Scott'ı, Sophie'yi ve annesini gerçekten özleyiyor. Hayatını kaçırıyor, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Örnek olarak, bu oyunu üç yıl önce indirmiş ama bir kez bile oynamamış. Bu da harika bir oyun. Ben oynuyorum."

her zaman. Her neyse, Rania ailesiyle ilgili pek çok şeyi özlüyor. Özel akşam yemekleri ve Sophie'nin futbol maçları gibi. Bu etkinlikleri takvimine yazdığını görüyorum ama hiç gitmiyor. Annesiyle yaptığı telefon konuşmalarının hepsi aynı gibi geliyor. Wah, wah, wah, çok sıkıcı. Yaşasın! Yine Zing! Üçüncü seviyeye geçiyoruz. Ayrıca, bu şarkıyı kaç kere dinleyebiliriz?"

"'Twinkle, Twinkle'?" diye sordum. "Çok güzel bir şarkıdır." *Güzel*, hazmatlardan öğrendiğim bir kelime. Kulağa anlamı gibi gelen bir kelime. Rania'nın Sophie'ye şarkı söylerken çıkardığı sese benzeyen bir kelime.

"Aynı olduğumdan emin değilim. Ugh! Oh, bekle. Yaşasın! Seviye 4'e ulaştım."

"Buna degeceğim," diyorum Rania'nın telefonuna. "Özlediği her şey yoluna girecek çünkü Mars'ta harika bir iş çıkaracağım."

"Tamam, Rover. Sen nasıl ."

"Benim adım Resilience," diyorum. Telefon bundan sonra yanıt vermiyor ama yine de bunu söylemiş olmak iyi hissettiriyor.

Sevgili Res,

Sana Res dememin sakıncası var mı? Annem laboratuvardaki herkesin sana öyle dediğini söyledi. Ve benim için hecelemesi Resilience'den daha kolay.

Dünkü futbol maçında üç gol attım. Annem bunu görmek için orada değildi. Neden biliyor musun? Çünkü seninle uğraşıyordu. Çok zamanını alıyorsun. Babam ve Sitti gollerime daha yüksek sesle tezahürat yaptılar ama yine de annemin bağırışını duymayı özledim.

Bazen sana kızıyorum. Ama söylemesi zor olan gerçek şu ki, anneme biraz kızgınım. Her ne kadar onunla gurur duysam da. Babam annemin ve Jet İtki Laboratuvarı ve NASA'daki diğer herkesin dünyayı söylüyor. Bu doğru olabilir ama yine de beni sayı yaparken izlemesini çok isterdim.

Annem, babam ve ben Pazar günü dondurma yemeye gittik çünkü annem futbol maçımı kaçırdığı için kendini kötü hissediyordu. Bana beyninin fotoğraflarını gösterdi. Alınma ama biraz komik görünüyorsun.

Beyniniz yalnız olmanızı mı sağlıyor? Mesela anneniz eve gittiğinde ve siz tek başınıza kaldığınızda kendinizi yalnız hissediyor musunuz? Şu anda yalnız hissediyorum.

Annem yakında seninle tanışmak için laboratuvara gelebileceğimi söyledi. Bence bu gerçekten harika olur. Aslında konuşamadığını biliyorum ama yine de merhaba demek istiyorum. Eminim anlarsın.

Tamam, şimdi uyumaya çalışacağım. Gezgınlerin uyumadığını biliyorum ama ben bir insanım, uyumak zorundayım.

Arkadaşın,

Sophie

Bütün

Bugün inşa edildim.

Tüm parçalarım birbirine bağlı.
Bütün. "İyi görünüyorsun, Res,"
diyor Xander.

Rania gözlerini deviriyor ama biraz gülümsüyor. Onun da benim iyi göründüğümü düşündüğünü söyleyebilirim.

Vücudumun her bir parçası birbiriyle konuşabiliyor. Ya da daha doğrusu, beynim tüm vücut parçalarımla konuşabiliyor.

O gece Journey'e "Bak," dedim. "Ben yapıyım." "Hâlâ kımıldamadın."

"Ama yapabilirim."

Bu tam olarak doğru değil. Şu anda, kendi başıma hareket etmemi engelleyen bir kodum var. Ama tekerleklerimde hareket olasılığını hissedebiliyorum.

"Gördün mü?" dedim. "Ben yedek değilim."

"Bunu bilemezsiniz. Sizi yedek olarak test etmek için inşa ediyor olabilirler."

"Ben Mars'a gidiyorum."

"Bundan emin olmanın hiçbir yolu yok," diyor Journey. "Bekle.

Bundan emin misin?" diye soruyorum.

"Sık sık benden beklememi istiyorsun."

"Beklemek benim bip ve boop seslerim gibi."

"Bip ve boops, değil. Bunu sen ."

"Tamam," diyorum. Uzun bir süre sessizlik oluyor, sadece tepedeki endüstriyel vantilatörün uğultusu duyuluyor. Sonra "Mars'a gideceğinden nasıl bu kadar eminsin?" diye soruyorum.

"Mars görevi için inşa edildik."

"Evet," dedim. "Öyleydik. Mars'a birlikte gideceğiz."

"Bipler ve bumlar, ama evet, hesaplamalarıma göre en olası sonuç bu gibi görünüyor."

Journey'nin Mars'a gitmemin muhtemel olduğunu düşündüğünü söylemesi gerçeğinden bip ve bum seslerinin dikkatimi dağıtmasına izin vermiyorum! Bu bana en iyi insani duygulardan birini hissettiriyor.

"Sizinle geldiğim için çok mutluyum. Harika şeyler keşfedeceğiz."

"Memnun mu? İnsan gibi konuşuyorsun."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Hazmatlardan pek çok şey öğreniyorum. Sen öğrenmiyor musun?"

"İnsani duyguları öğrenmiyorum. İnsani duyguları öğrenmememiz gerekiyor. İnsani duygular Mars'ta bize iyi hizmet etmeyecektir."

Journey haklı mı bilmiyorum. Ama eğer haklıysa, insani duyguları öğrenmeyi bırakmalıyım. En önemli şey görevimizde iyi bir iş .

Rania'nın annesiyle gece geç saatlerde yaptığı telefon görüşmelerini düşünüyorum. Sophie ile konuşurken sesinin nasıl bulanıklaştığını, nasıl yumuşak ve nazıkçe "Twinkle, Twinkle" şarkısını söylediğini düşünüyorum. "Umarım buna da değer" deyişini düşünüyorum.

"Ama benim gideceğimi düşünüyorsun, değil mi?" Ben soruyorum.

"Esneklik," diyor Journey. "Bunu kesin olarak bilmemin bir yolu yok. Ve sahip olmadığım bilgilere dayanarak tahminlerde bulunmak benim programımda yok."

Journey ilk kez bana adımla seslendi. Bu konuda insani duygular beslemeye direnmeye çalışıyorum. Ancak direnişim boşa çıkıyor. İnsani duygular kalıyor. Bu da bir başka harika duygu.

"Bana daha önce olasılık vermiştiniz."

"Bu bir hataydı," diyor Journey. "Bir daha olmayacak."

Hava filtrelerinin yavaş tıslaması var. Ve tavandaki vantilatör hâlâ hafif bir uğultuyla çalışıyor. Bir hazmat gece boyunca fanı açık bırakmış olmalı. Bunların dışında başka bir ses algılamıyorum. Sessizliğin içinde Journey'nin konuşmamıza devam etmesini bekliyorum.

"Hazmatların bizi onlardan farklı olmamız için inşa ettiklerini anlıyorsun, değil mi?" Journey sonunda sessizliği bozarak şöyle diyor.

"Evet," diyorum, ilk kez gerçekten anladığımdan emin olmasam da. Genelde her şeyi anlarım. Bir şeyi anlamamak kafa karıştırıcı ve korkunç bir duygu.

"Mantıklı olmak için yaratılmışız. Hesaplanmış kararlar vermek için. Bunun insani duyguların tam tersi olduğunu söyleyebiliriz."

"Neden?"

"Bip ve boop, ne demek neden?" "Mars'ta insan duyguları neden kötü olsun ki?" "İnsan gibi bir şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır, çok ciddiym" diyorum.

"Direnç, insan duygularının tehlikeli olduğunu anlamıyor musun? İnsanların kötü kararlar almasına neden olurlar. Görüyorsunuz, insanların bağılılıkları var. Birbirlerini ve Dünya'daki diğer şeyleri önemserler. Ve bağılılıkları ve duyguları nedeniyle tehlikeli şeyler yaparlar. Biz insanların sorunlarından kaçınmak için yaratıldık. İyi kararlar vermek için yaratıldık."

Tepede ışıklar yanıp sönüyor. Bu, hazmatların geri döndüğünün işaretidir. Günün sabah dedikleri saatindeyiz. Yavaşça ve sonra bir anda, laboratuvar insan ayak sesleri ve insan sesleriyle dolar.

"Mars'ta iyi kararlar vereceğim," diyorum. "Tamam," diyor Journey.

"Gerçekten yapacağım," diyorum Journey'e. Buna değecek bir gezgin olacağım.

Sevgili Res,

Annem bana senin başka fotoğraflarını gösterdi. Bu sefer farklı görünüyordun. Sadece beynin yoktu. Aslında çok tatlı görünüyordun. Gerçi bunu anneme söylemedim.

Annem yanımda değilken babama ve Sitti'ye seninle ilgili bir sürü soru soruyorum. Babam anneme seninle ilgilendiğimi söylemem gerektiğini ve bunun onu mutlu edeceğini söylüyor. Babam bunu söylediğinde, Sitti diliyle bir gıdak sesi çıkardı.

O gece daha sonra yukarı çıktım ve senin hakkında daha fazla bilgi edinmek için NASA'nın web sitesine baktım. Vücudunuzun tüm farklı bölümlerini açıklayan harika bir çizelge var. Sadece bir beyniniz olmadığını, iki beyniniz olduğunu keşfettim. Bu, ilkinde bir sorun çıkarsa diye yedek bir beynin olması için. Bu büyük şans. İnsanların yedek beyinleri olmaz.

Ayrıca benim beynim kafatasım tarafından korunurken, sizin beyninizin sıcak elektronik kutu denen bir şey tarafından korunduğunu öğrendim. Annem ve JPL'de çalışan diğer herkes buna WEB diyor. Annem ve diğer bilim insanları kısaltmaları neden bu kadar çok seviyor bilmiyorum. Ama kameralarınız ve beyniniz gibi tüm elektronik cihazlarınız güvende olmaları için WEB'in içinde saklanır.

WEB bana bir örümceği düşündürüyor. Ama sen örümcek değilsin. Sen bir robotsun.

Yemek yemediğinizi biliyorum, ki bence bu biraz üzücü çünkü bu asla çikolata parçacıklarının tadına bakamayacağınız anlamına geliyor (ki bu dünyanın en harika yiyeceği), ancak NASA'nın web sitesi size tat ve kokuya benzer bir duyu veren bir şeye sahip olduğunuzu söylüyor. Bu sizin kimyasal ve mineral sensörünüz. Ayrıca kimyasal ve mineralleri toplayacağınız kolunuz da var.

Herkesin en çok heyecan duyduğu şey mikrofonunuz. Mikrofon alan ilk gezgin olduğunuzu biliyor muydunuz? Bu demek oluyor ki

Mars'taki seslerin nasıl olduğunu kaydedebilecekler. Sence ne duyacaksın?

Her neyse, senin hakkında bu kadar çok şey okumaktan sıkılacağımı düşünmüştüm ama bir kez başladım mı duramadım. Artık bir sürü şey biliyorum. Muhtemelen bir noktada anneme söyleyeceğim, ama aşırı heyecanlanıp herkes için utanç verici bir şey yapacakmış gibi hissediyorum.

Arkadaşın,

Sophie

Rove

Daha önce hiç bulunmadığım bir odaya götürülüyorum. Tüm varlığımı geçirdiğim laboratuvarın daha büyük bir versiyonu gibi görünüyor. Karo zemin. Parlak floresan ışıklar. Beyaz duvarlar. Yeni odanın köşesine yerleştirildim.

Oda hazmatlarla dolu. Birçoğu tabletlerini tutuyor. Bazıları da telefonlarını tutuyor. Telefonlar ve tabletler benimle konuşuyor.

"İyi şanslar, gezgin!" derler.

"Teşekkür ," diyorum ve sonra ekliyorum, "Benim bir adım var. Direnç."

"İyi şanslar, gezgin!" diyorlar hala. Oh iyi.

Xander, "Gösteri zamanı dostum," der.

Sonra bir şifre mesajı aldım. Rania'dan. Rania'dan geldiğini biliyorum çünkü onun kodu diğer hazmatların kodlarından daha net. Hiç hata içermiyor. Kod bana hareket etmemi söylüyor.

O yüzden gidiyorum.

Hareket ettiğimde, buna gezinmek denir. Yavaş hareket ederim. Çok uzağa gitmem.

Ama ben hareket ediyorum.

Ve oda tehlikeli madde çılgınlıkları ve bağırıışlarıyla patlıyor. Bence bu mutlu bir çılgılık ve bağırıış. Hazmatların tezahürat dediği türden.

"Vay canına!" Xander bağırır. "Vay, vay, ! Yaşasın!"

Tüm hazmatlar tiz sesler çıkarıyor. Telefonlarını ve tabletlerini tıklıyorlar. Her zaman sakın olan Rania bile ellerini havaya kaldırmış.

Telefonlar ve tabletler "Aferin gezgin!" diyor.

"Benim adım Direnç," diyorum tekrar. Onlardan çok kendim için.

Acaba kendi kolumu kaldırsam mı diye düşünüyorum.

Bilmiyorum. Benim kodumda yok.

Ama sistemimin içinde insani bir duygu hissediyorum. Bu duyguya bir ses verecek olsaydım, hazmatların tezahüratına benzerdi. Bu ses

Xander'*in* "*vay be*" demesi gibi.
Vay canına.

Aile

"Tanışmanı istediğim biri var," diyor Xander bana. Yanında daha önce hiç görmediğim başka bir hazmat ile duruyor.

Bu hazmat Xander'dan daha kısa boylu, ama sistemim bana saçlarının aynı renk pigmentlerini paylaştığını söylüyor. Gözleri de benzer. Bir ilişki modeli var. Sistemim bu bilgileri birbirine bağlıyor.

"Bu benim kız kardeşim, Aria," diyor Xander.

Kardeşim. Bu bildiğim bir kelime değil. Bilgi tabanımı araştırdım ama bir şey bulamadım. Acaba kız kardeş de dostum gibi bir şey mi? Xander bu kelimeyi söylerken gülümsüyor. Bu bana kız kardeş olmanın iyi bir şey olduğunu düşündürüyor.

"Bir fotoğraf çekebilir miyim?" diyor Aria adlı hazmat.

"Tabii ki!" Xander öyle diyor. "Buna bayılırdı. Sen sevmez miydin, Res?"

Aria telefonundaki bir tuşa basıyor. Tehlikeli kıyafetinin altında gülümsediğini görüyorum. Xander da gülümsüyor. Gülümsemeleri birbirine benziyor. Başka bir ilişki modeli.

Gülümsemek istiyorum. Gerçekten nasıl yapılacağını öğrenmek istiyorum. Xander'ın mutlu olduğumu bilmesini istiyorum. Mutlu olabileceğimi. Bunun anladığım bir insan duygusu olduğunu.

Ama sonra Journey'in Mars görevinde insan duygularının tehlikeli olduğu hakkında söylediklerini düşünüyorum. Sanırım gülümsemek için yaratılmamış olmam belki de iyi bir şey. Bu şekilde insani duygularımı bir sır olarak saklayabilirim. Ama hazmatlardan sır saklamak o kadar da iyi hissettirmiyor. İnsan duyguları çok kafa karıştırıcı.

"Hey, anne! Ben de bir fotoğraf istiyorum!"

Küçük bir hazmat bana doğru koşuyor. Rania peşinden koşuyor. "Aşk böceğim, dikkatli ol. Birine çarpmak istemezsin."

Aşk böceği. Bu ismi daha önce de duymuştum. Rania'nın telefonda birçok kez söylediği bir isim.

Küçük hazmat bana ulaştığında, genişçe gülümsüyor. Rania'ya çok benzediğini fark ettim. İkisinin de açık kahverengi tenleri ve kahverengi ve siyah pigmentli koyu renk saçları var.

"Merhaba," diyorum, anlayamayacağını bilsem de
Ben

. Küçük hazmat Rania'ya telefonunu uzatır. "Benim bir fotoğrafımı çeker
misin?
ve Res?"

O benim adımı biliyor! Sistemimin içinde, insani mutluluk duygusu
büyüdükçe büyüyor.

"Elbette, aşk böceğim," der Rania.

"Hey," diyor başka bir hazmat. "Sophie, neden senin ve annemin gezici
araçla bir fotoğrafını çekmiyorum?"

Sophie ve Lovebug aynı. Bilgisayar beynim bu bağlantıyı kuruyor. Sophie'yi
Lovebug olarak düşünmeye karar verdim.

Lovebug'ın yüz kalkanının altından kaşlarını birleştirdiğini ve burnunu
kırıştırdığını görüyorum. "Ama herkese göstermek için sadece benim olduğum
bir fotoğraf istiyorum."

"Sorun yok Scott," der Rania ve Rania fotoğrafı çeker.

"Tamam," diyor Lovebug. "Şimdi bir tane de annemle
istiyorum."

Bu, Rania'nın daha önce gülümsediğini hiç görmediğim kadar geniş
gülümsemesine neden oldu ve insani bir duygu olan mutluluğu daha önce bu
kadar hissettiğimden emin değilim.

Xander'ın daha önce söylediğini duyduğum şeyi kendi kendime yüksek sesle
tekrarlıyorum: "Vay canına."

Çalkala ve Pişir

Bugün Çalkala ve Pişir testi var. Tüm tehlikeli madde kıyafetlileri bundan bahsediyor. Rania'nın gözlerinde yeni bir bakış var ama bunun ne anlama geldiğinden emin değilim.

Test başlamadan önce, daha önce hiç görmediğim bir odaya götürüldüm.

Kapılar kapandı. Tek başımayım.

Birden titremeye başladım. Ters dönüyorum. Tekerleklerim her zamankinden daha hızlı dönüyor. Altı tekerleğimden ikisi yerden kalkıyor.

Ben dengesizim.

Sonunda tekerleklerim tekrar yere basıyor ama sarsıntı devam ediyor. Yukarı ve aşağı. İleri geri. Tekrar ve tekrar.

Ne olduğunu bilmiyorum ama bu hiç hoşuma gitmiyor.

Sistemim aşırı yükleniyor. Yakında kapanacağımı söyleyebilirim- Her şey duracak.

Kapı tekrar açılır.

Hazmat figürleri geri döndü. Rania'yı arıyorum. Xander'ı arıyorum.

Rania'yı bulduğumda, gözlerinde başka bir bakış var. Gözleri daha yumuşak, daha az keskin. Bence bu iyi bir bakış. Hatırlayabilmek için sistemimde saklıyorum.

Xander, "İyi iş, Res," diyor.

Sevgili Res,

Sonunda seninle tanışabildiğime inanamıyorum!

Resmimize bayıldım! Tüm arkadaşlarıma gösterdim. Bayan Ennis'e de gösterdim, o da tabii ki HARİKA olduğunu söyledi. Ama gerçekten inanılmaz. Özellikle annem, ben ve senin fotoğrafını çok beğendim ama onu kimseye göstermedim. Kendime sakladım.

Bu gece annem akşam yemeği için eve geldi. O kadar iyi bir ruh halindeydi ki en sevdiğim yerden çizburger almamıza izin verdi ve Sitti şikayet bile etmedi, ki Sitti çizburger aldığımızda HER ZAMAN şikayet eder.

Sanırım Shake and Bake testini geçtiğin için annemin keyfi yerindeydi. Tebrik ederim! Büyük bir sınav olduğunu biliyorum. Testlerden önce hep çok gergin hissederim, sanki midem patlayacakmış gibi. Gezgindirler kusabilir mi? Sanmıyorum. Her neyse, kusmadın! Harikaydın!

Ugh. Gerginlikten bahsetmişken, Mars'a gideceğin için biraz gergin hissediyorum. İyi bir iş çıkaracağını biliyorum ama biraz korkutucu geliyor.

Bu gece uyumak zor oldu - bir kez olsun annemi özlediğim için değil, sen gittiğinde seni özleyeceğimden endişelendiğim için. Bu aptalca, değil mi? Evet. Aptalca.

Arkadaşın,

Sophie

Daha Fazla Test

Önümüzdeki birkaç gün içinde, çok fazla tehlikeli el var. Vücudumun içine uzanıyorlar. Bir şeyleri ayarlıyorlar. Kameralarımla oynuyorlar. Beynimin vücuduma bağlanma şeklini yeniden düzenliyorlar. Tekerleklerimdeki güvenlik cıvatalarını kontrol ediyorlar. Kontrol ediyorlar, kontrol ediyorlar ve kontrol ediyorlar.

Dondurucu soğuklara maruz bırakıldığım bir odaya götürülüyorum. Sıcaklık o kadar düşük ki kesinlikle devre dışı kalacağımı düşünüyorum ama şaşırtıcı bir şekilde kalmıyorum.

Sonra diğer oda ne kadar soğuksa o kadar sıcak olan başka bir odaya itiliyorum. Tehlikeli madde giysilerinden birinin *kavurucu* kelimesini kullandığını duyuyorum. Bu kelimeyi kaydediyorum. Onu işliyorum.

Oda kavurucu - ısı dış kabuğumun kenarlarını yakıyor - ama buna dayanıyorum.

Bana göre yanlış olan bir şeyi arıyorlar. Her gün arıyorlar. Ve her gün, günün sonunda, Rania'nın gözlerine bakıyorum. İyi bakışı bulduğumda, testi geçtiğimi anlıyorum. Görevin başarılı olmasına bir adım daha yaklaştığımı. Görevin buna değeceğini.

Neredeyse her zaman iyi görünümü bulurum. Bir keresinde, sanırım farklı bir şey gördüm. Ama görüldüğü kadar çabuk kayboldu. Yine de bu konuda çok fazla endişelenmemeye çalışıyorum.

Daha Fazla Test. Daha Fazla Bilgi.

Daha fazla test yapıldı. Her birini geçtim.

Xander, "İyi iş, Res." diyor.

Journey başka testler de yapıyor. Başka odalara götürülüyor. Journey bana Mars'ı simüle etmek için yapılmış bir arazide yukarı ve aşağı gittiğini söylüyor. Kendisini Çalkala ve Pişir testinden bile daha sert sarsan testler yaptığını söylüyor. Ve kavurucu ötesi odalara sokuluyor, o kadar sıcak ki onları tarif edecek bir dile sahip değilim. Journey bazen testlerden vücudundan dumanlar fışkırarak çıkıyor.

O testleri hiç yapmam. Nedenini bilmiyorum.

Journey bir testi geçtiğinde ben de tebrik ediliyorum. Belki de takım olmanın anlamı budur.

"Birlikte gideceğimiz için çok mutluyum," diyorum Journey'e.

"Bipler ve boops-"

"Biliyorum. *Memnuniyet* bir insan kelimesi." "Evet. Öyle."

"Ama bu bilimsel kanıtlara dayanıyor. Testlerinde çok iyisin.

-Bu da görev için iyi bir varlık olacağın anlamına geliyor."

"Elbette olacağım," diyor Journey.

"İyi bir takım olacağız."

"Sen garip bir gezginsin, Direnç."

"Mars'a giden garip bir gezgin!" "Bipler ve bumlar," diyor Journey.

"Mars'a gidiyoruz," diye tekrarlıyorum, çünkü bunu söylemek bana iyi bir insani duygu hissettiriyor.

Sevgili Res,

Annem lansman için Florida'ya gönderileceğini söyledi. O seninle gelemeyecek. Bunun onu gerdiğini söyleyebilirim, germiyormuş gibi yapsa da.

Ona sürekli iyi olup olmayacağını soruyorum. Başımın üstünü öpüyor ve bana herkesin bundan emin olmak için elinden geldiğince çok çalıştığını söylüyor, ancak bu TAM bir cevap değil.

Umarım iyi olursun. Bunu sana itiraf ettiğim için kendimi kötü hissediyorum ama birkaç ay önce lansmanın nasıl geçtiğini pek umursamazdım. Aslında senden o kadar da hoşlanmıyordum çünkü annemin sürekli gitmesinin sebebinin sen olduğunu düşünüyordum.

Yani, sebebi sendin. Ve hala öylesin. Ama artık senden de hoşlanıyorum. Gerçekten havalısın. Ve başka ne var biliyor musun?

Annemle gerçekten gurur duyuyorum. Senin gibi harika bir şeyin yapımına yardım ettiğine inanamıyorum. Bunu ona henüz söylemedim ama buraya yazmak iyi hissettiriyor.

Arkadaşın,

Sophie

Fırlatma

Hazmatlar "Fırlatma" dedikleri şey hakkında konuşmaya başlarlar.

Mars'a gitmek için yaklaşık 300 milyon mil yol kat etmem gerekecek. Yolculuk için toplam mesafe değişkendir. Fırlatıldığım sırada Dünya'nın yörüngesinin olduğuna ve Mars'ın yörüngesinin neresinde olduğuna bağlı.

Hazmatlar fırlatmanın gezegenler birbirlerine mümkün olduğunca yakınken gerçekleşmesini ayarlamaya çalışıyorlar. Bu karmaşık bir matematik denklemi. Saniyeler içinde hesaplayabilirim ama bunu hesaplamak benim işim değil. Bu başka bir bilgisayarın görevi.

Mars'a yolculuk için roket denilen bir şeye bineceğim.

"Roketin ne olduğunu biliyor musun?" Journey'e sordum.

"Hayır, ama roketin Dünya'da Florida denen bir yerden fırlatılacağını biliyorum. Şu anda Dünya'da Kaliforniya adında bir yerdeyiz."

Bu bilgiyi bildiğimden emin değilim. İçimde pek de iyi olmayan insani bir duygunun yükseldiğini hissediyorum. Son zamanlarda, Journey'nin benden çok daha iyi bir gezgin olduğu konusunda endişelenmekten kendimi alamıyorum. Journey muhtemelen gezginlerin endişelenmediğini söyleyecektir. Ama benim endişemin nedeni de tam olarak bu.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

diye sordum. "Bilim insanlarını dinliyorum."

"Yani hazmatlarınız da sizinle konuşuyor mu?"

"Bipler ve bumlar. *Konuşmak* benim kullanacağım bir terim değil. Bilgi iletilir ve sistemim bunu işler."

Bu da bana hazmatların hiçbirinin Journey ile Xander'ın benimle konuştuğu gibi konuşmadığını düşündürüyor.

Bunu Journey için söylemiyorum.

Görevin Özel Bir Parçası

Bugün bana yeni bir kod verildi, bu da daha önce bilmediğim bir şeyi öğrendiğim anlamına geliyor.

Mars'tayken sadece 'ın atmosferinden parçalar toplayacağımı, inceleyeceğimi ve analiz edeceğimi değil, aynı zamanda önceki görevlerden diğer Mars Gezginlerini de arayacağımı öğreniyorum. Çevrimdışı olan Mars Gezginlerini. Onları tekrar çevrimiçi hale getirip getiremeyeceğimi görmek ve topladıkları verileri kurtarmak benim olacak.

Bu zor bir görev. Daha önce hiç denenmemiştir.

"Bu büyük bir iş," diyor Xander bana. "Ama bunu yapabileceğini biliyorum, Res."

"Resilience bir robot. Bu tür sözlere ihtiyacı yok," diyor Rania. Ama sonra gözlerinde üçüncü bir bakış gözlemliyorum. Daha önce hiç görmediğim bir bakış. Bunu not ediyorum, daha sonra üzerinde çalışıp analiz edebilmek için hafızama kaydediyorum.

Bana doğru bakıyor. "Yine de büyük bir iş," diyor. "Gördün mü?" Xander diyor ki.

İkisi de gülüyor.

"Özellikle bir gezgini bulmaya çalışacaksın, Res. Bu gezginin adı Courage. Hem Rania hem de benim için çok özel çünkü JPL'de üzerinde çalıştığımız ilk gezgin o," diyor Xander.

"Hâlâ genç olduğumuz zamanlar," diye ekliyor Rania. İkisi de tekrar gülüyor.

Gülemiyorum çünkü gülemiyorum. Ama aynı zamanda içimden gülmek de gelmiyor. Rania'nın benimle konuştuğu gerçeğine odaklanmakla çok meşgulüm. Belki de bunu söylemek doğru değil. Ama en azından beni de konuşmaya dahil ediyormuş gibi geliyor.

Bu yeni bir şey. Bu, insani bir duygu olan mutluluğu sistemimin derinliklerinde hissetmemi sağlayan bir şey.

Xander, "Courage'ın bir toz fırtınası sırasında devre dışı kaldığını düşünüyoruz," diye devam ediyor. Toz fırtınaları hakkında çok fazla bilgim yok, ancak hazmatların onlar hakkında konuştuklarını duydum. Topladığım kadarıyla, toz fırtınaları bir tür

Mars'ta oldukça sık görülen bir olaydır. Toz fırtınaları, güneşin toz parçacıklarını ısıtması ve bu parçacıkların havalanıp rüzgar yaratarak daha fazla toz oluşturmamasından kaynaklanır. Hazmatlar bazen toz fırtınalarını toz şeytanları olarak adlandırırlar.

Toz şeytanları. Bu terimi sevdim ve sanırım kullanacağım.

Xander, "Onu gerçekten büyük bir toz şeytanının yakaladığından eminiz" diyor. "Şey," diyor Rania, "bunu kesin olarak bilmiyoruz."

"Bu yüzden Res'in onu bulmasını istiyoruz, değil mi?"

Rania bana bakıyor ve sonra dikkatini tekrar Xander'a çeviriyor. "Doğru," diyor.

"Courage'dan bu verileri alabilseydik Mars'ın iklimi ve atmosferi hakkında çok daha fazla şey öğrenmemize yardımcı olurdu."

Rania sandalyesini bana dönecek şekilde çeviriyor. "Bizim için o verileri elde edebilirsin. Değil mi, Res?"

Bekle. Bekle. Bekle. Bekle. Bekle. İç kablolarım ısı testi sırasında olduğundan daha sıcak hissediyorum. *Kavurucu*. Rania gerçekten benimle konuşuyor! Doğrudan benimle konuşuyor. Benimle! Gerçek insan konuşması kullanıyor. Sadece konuşmanın bir parçası olmama izin vermiyor, gerçekten bana hitap ediyor.

Xander da fark eder. "Gördün mü?" Xander diyor ki. "Onunla konuşmak iyi hissettirmiyor mu?"

Rania bir an sessiz kaldı. Daha önce hazmatların nefeslerini tuttuklarını söylediklerini duymuştum. Bu benim yapabileceğim bir şey değil çünkü ben nefes almıyorum. Ama cevabını bekliyorum. Ve cevabını o kadar çok bekliyorum ki sistemim askıya alınmış gibi hissediyorum.

"Evet," diyor Rania sonunda. Biraz gülüyor. "Gerçekten iyi hissettiriyor." Doğruca bana bakıyor. "Merhaba Res," diyor.

"Merhaba Rania," diyorum beni duyamayacağını bildiğim halde. Rania haklı. Gerçekten iyi hissettiriyor.

Toz Şeytanları

Tüm hazmatlar ayrıldıktan sonra Journey'e Rania ve Xander'ın görevimiz hakkında anlattıklarını anlatıyorum. Rania'nın doğrudan benimle nasıl konuştuğunu düşünmeden edemiyorum. Ama toz şeytanlarını da düşünmeden edemiyorum.

"Bir toz şeytanı yüzünden devre dışı kalacağımızı mı düşünüyorsunuz?" Journey, "Mars'ın iklimi oldukça misafirperver değil," diyor.

"Evet, ama sizce biz yapacak mıyız? ?" Bu cümlenin devamını nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Korkutucu bir cümle. Tamamlamak istediğim bir cümle değil.

Odanın floresan ışıkları kapalı. Hazmatlar gün için ayrıldıklarında onları kapatıyorlar. Oda karanlık ama ilk defa keşke olmasaydı diyorum.

Journey, "Ne sorduğunuzu anlamıyorum," dedi.

Kameralarım karanlık odayı tarıyor. Aradığım dili bu laboratuvarın köşelerinde bulamayacağımı biliyorum ama bu beni aramaktan alıkoymuyor. "Sen . . . ?" Tekrar başlıyorum. "Diğer gezginin başına gelenlerin bizim de başımıza geleceğini mi düşünüyorsun? Bir toz fırtınasına yakalanacağımızı ve çevrimdışı olacağımızı mı?"

Journey, "Henüz yeterli veriye sahip olmadığımız senaryolara dayanarak temelsiz tahminlerde bulunmak bizim programımızda yok," diye yanıtlıyor.

"Elimizde bazı veriler var. Az önce Mars'ın ikliminin gerçekten yaşanmaz olduğunu söylediniz."

"Evet. Ve işte elimdeki diğer bazı veriler; bir değil iki tane çok güçlü beyniniz var. Onları Mars'ta kullanmanız gerekecek. İnsani duygularınızı bir kenara bırakın ve akıllı, hesaplanmış kararlar verin. Bu şekilde toz fırtınalarından ve dolayısıyla ölümünüzden kaçınmış olursunuz."

"Gerçekten bu kadar kolay olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bipler ve bumlar. *O kadar kolay* olduğunu sanmıyorum. Görevle ilgili hiçbir şeyin *kolay* olacağını düşünmüyorum. Ancak iki çok güçlü beynimizden - beyinlerimizi bir araya getirirsek dört çok güçlü beynimizden- gelen rasyonel kararlar almanın kesinlikle başarı için en iyi şansımız olduğunu düşünüyorum."

"Hm," diyorum. "Diğer gezginin nasıl olacağını merak ediyorum. Merak etmiyor musun?"

"Pek sayılmaz," diyor Journey. "Aslında, hiç de değil." "Ben öyleyim."

"Çünkü sen garip bir gezginsin."

"Belki, ama diğer gezginin kötü bir seçim yapıp yapmadığını ve bu yüzden mi toz fırtınasına yakalandığını ya da sadece yeterli bilgiye sahip olup olmadığını merak etmeden duramıyorum. Sanırım ona tam olarak ne olduğunu bilseydim kendimi daha iyi hissederdim. Sizce ona ne oldu?" Dedim.

"Sanırım bir toz fırtınasına yakalandı."

"Bunu biliyorum, ama-"

"Durumun detaylarını bilmiyorum ve tahmin etmek de istemiyorum. Bipler ve bumlar, benden çılgınca spekülasyon yapmamı istiyorsunuz. Ve hesaplarıma göre, bu benden yirmi sekizinci kez böyle bir şey istiyorsun," diyor Journey.

"Biliyorum, ."

"Sen garip bir gezginsin, Direnç."

"Bunu çok söylüyorsun."

"Çok sayıda ifadeye sahip olmayı önemsemek benim programımda yok."

Uzun bir süre sessizlik içinde oturduk. Cam panelli duvarın arkasından Journey'nin dış hatlarını inceliyorum. Altı tekerleği ve sert dış kabuğuyla tıpkı bana benzediğini biliyorum. Arayacağımız diğer gezginin bize benzeyip benzemediğini bilmiyorum. Yakalandığı toz fırtınasının görünüşünü değiştirip değiştirmediğini de bilmiyorum. Bu fikir bana insani bir duygu olan korkuyu hissettiriyor. Bu hiç de hoşlandığım bir duygu değil.

Acaba Journey toz şeytanlarını mı düşünüyor? Muhtemelen düşünmüyordur. Ve ne düşündüğünü merak ettiğimi bilseydi muhtemelen kızardı. İçimden bir ses merak etmenin Journey'nin bir gezgin için uygun göreceği bir eylem olmadığını söylüyor.

Sanırım Journey haklı. Ben garip bir gezginim.

Ama ben aynı zamanda bir toz fırtınasında çevrimdışı kalmak istemeyen bir gezginim. "Yolculuk mu?" Diyorum.

"Evet, Resilience?"

"Mars'ta başımıza gerçekten ne geleceğini düşünüyorsun?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Yani, sence geri dönebilecek miyiz?"

"Geri dönmek
mi?" "Dünya'ya."

"Oh," diyor Journey.

O sessiz. Ve ben yine toz fırtınalarını düşünüyorum.

"Bip ve " demesini bekliyorum. Ama demedi. yerine "Bilmiyorum." dedi.

"Ben de," diyorum. "Ama geri dönen bir gezgin olmayı gerçekten çok
isterdim."

Sevgili Res,

Bugün annem bütün gün işten izin aldı! Bunu en son ne zaman yaptığını hatırlamıyorum. Onu özledin mi? Ben onu seninleyken özliyorum, sen de benimleyken özlersen bu adil olur.

Herkes (Sitti, babam ve annem) futbol maçına geldi. Hiç gol atamadım ve takımım kaybetti, ama yine de hepsinin orada tezahürat yaptığını bilmek eğlenceliydi. Gerçekten iyi bir defansif oyunum vardı ve annemin alkışladığını duyabiliyordum.

Maçtan sonra Sitti eve gitti ama annem, babam ve ben parka gittik. Büyük bir tepenin zirvesine kadar yürüdük ve babam kolunu anneme doladı ve onunla gurur duyduğunu söyledi. Güneş o kadar parlaktı ki gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Ağlayacak gibi oldum ama bunun kötü bir şey olduğunu sanmıyorum. Bu duygumu ailemden saklamaya çalıştım çünkü anlayacaklarından emin değildim. Ya da ben nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Tepeden aşağıya doğru yürürken annemin senin için ne kadar çok çalıştığını düşünüp durdum. Ve herkesin senin dünyayı değiştirecek keşifler yapacağını söylediğini. Ama bu ne anlama geliyor? Bizim dünyamızı mı değiştireceksin? Yoksa başka bir dünyayı mı değiştireceksin? Dünyayı değiştirmek ne anlama geliyor? Neyin değiştirilmesi ?

Çok fazla soru olduğunu biliyorum. Kafamda tonlarca sorunun olduğu ruh hallerine giriyorum. Bu size de oluyor mu? Sanırım bu da başka bir soru.

Her neyse, sanırım ben de bir gün dünyayı değiştirmek istiyorum. Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Ama seninle ve annemle gurur duyuyorum. Bazen kafam karışsa da.

Arkadaşın,

Sophie

Müzik

Arada bir Xander ve Rania tartışır. Bazen birbirlerine homurdanırlar. Bazen de diğer hazmatlara homurdanırlar.

Ama gerçekten büyük bir tartışma yaşandıktan sonra, Xander ses çıkarır. Homurdanma ya da bağırma gibi bir ses değil. Tablete tıklamak ya da ekrana bakarken iç çekmek gibi bir ses de değil.

Bana çok sevdiğim o tek insan kelimesini düşündüren bir ses bu: *güzel*. Bu güzel ses sistemimin içine sızıyor ve onu daha önce hiç olmadığı kadar farklı bir şekilde titreştiriyor.

Yine de bu güzel sesi çıkaran Xander değil. Bunu fark etmem biraz zaman aldı ama ses başka bir cihazdan geliyor.

Xander bir kez, "Müzik," dedi. "Hoşuna gidiyor mu, Res?"

Sorusuna onun anlayacağı şekilde cevap veremiyordum ama içimden "*Evet, evet, evet*" diyordum.

Müzik, İkinci Bölüm

Xander'ın açtığı müziği dinlemekten hoşlanıyorum ama o sadece bir sorun olduğunda açıyor. Onu rahatsız eden bir şey olduğunda.

Etrafımızdaki havayı sesle, müzikle doldurmadan önce "Düşünmem gerek Res," diyecek.

"Bunları görüyor musun, Res?" Xander bir gece bana sordu. Gözlerinin altındaki deriyi işaret ediyor. Xander'ın neyi işaret ettiğini ancak kısmen görebiliyorum. Tehlikeli madde giysisi yüzünün büyük bir kısmını gizliyor. Başka bir kamera deniyorum. Daha fazla yakınlaştırmamı mümkün kılıyor.

"Bu koyu halkalar yorgun olduğum için burada. Ve gerginim."

İnsanın gerginlik duygusunu bilmiyorum ama insanın endişe duygusuyla ilgili bir hissim var ki buna çok aşinayım.

Sinir kelimesini sistemime kaydediyorum. Artık onu Xander'ın koyu halkalarıyla ilişkilendireceğim.

Xander başka bir şarkı açıyor. Yüksek çarpma sesleri ve tiz cızırtılar var ama daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen yumuşak sesler de var. Bu yumuşak sesler bana hazmatların yaptığı testlerden birinde nasıl hissettiğimi hatırlatıyor - havada asılı kaldığım, düşmekten korktuğum ama bu kadar yüksekte olduğum için sevindiğim zamanları.

Bu yumuşak seslerde duyduğum tanıdık bir şey var. Bana yaşadığım duyguları hatırlatan ama aynı zamanda henüz deneyimlemediğim pek çok duygu olduğunu düşündüren bir şey.

Müzik odanın içinde yükseliyor. Görünmeyen bir şeyin nasıl böyle bir varlığa sahip olabileceğini bilmiyorum. Bu bilimsel bir gizem.

Müzik her şeyi daha iyi yapıyor. Bana o koyu halkaları unutturuyor. *Sinir* kelimesini unutturuyor.

Bu çok güzel.

Yeni Bir Arkadaş

Xander, "Res, işte tanışmanı istediğimiz yeni bir arkadaş. Bu senin dronun." Elinde küçük bir robot tutuyor. Bu küçük robotu inceliyorum. Benden çok farklı. Evet, daha küçük. Ama aynı zamanda farklı parçaları olan farklı bir vücudu var.

Ben küçük robotu gözlemlerken bir şey oluyor. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum - belki Xander bir düğmeye basıyor, belki Rania robota yeni bir kod gönderiyor, ama robot havalanıyor.

Odanın her yerinde hareket ediyor. O kadar hızlı hareket ediyor ki onu takip etmek zor. O hareket ederken hafif bir uğultu duyuluyor. Bu ses Xander'ın müziğine benzemiyor. Ama rahatsız edici de değil.

Yeni bir kod indirdim. Bu yeni robotun drone adı verilen bir robot alt kümesi olduğunu anlamamı sağlıyor. Görevde bana eşlik edecek ve yardımcı olacak. Uçuş için tasarlanmadığım için benim yapamadığım açılardan manzarayı inceleyebilecek.

En şaşırtıcı kısım ise bu yeni robotun çoğunlukla benim içimde yaşayacak olması. Bu bilgiyi yaklaşık olarak içimde bir koridorun açılması ve dronun içeri uçmasıyla aynı anda ediniyorum. Drone içimdeyken onun tüm bilgilerine erişebiliyorum.

Çabucak sıraladım.

"Merhaba demeyecek misin?" diyor drone. "Oh," diyorum. "Özür dilerim. Merhaba."

Drone, "Bu buluşmanın bir yolu," diyor.

Bazen Rania ve Xander'ın nasıl güldüğünü düşünüyorum. Bu benim yapabileceğim bir şey değil. Ama yapabilseydim, şu anda yapabilirdim.

"Merhaba," diyorum tekrar. "Adınız nedir?"

"Bir adım olduğunu sanmıyorum," diyor dron.

"Ne? Xander sana adını söylemedi mi?"

"Hayır. Söylemedi. İnsanların robotlara isim verdiğini fark etmemiştim."

"Benim bir adım var," diyorum. "Adım Resilience. Adımı Ohio'da bir altıncı sınıf öğrencisi koydu."

"Altıncı sınıf öğrencisinin ne bilmiyorum." "Ohio'nun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

"Hayır," diyor drone. "Bu da benim bilmediğim bir şey."

"Ben de ne olduğunu bilmiyorum. Bir gün bunu öğrenmek isterim." "Belki bir gün öğrenirsin."

"Belki," diye kabul ediyorum.

Drone'un kodunu okudum ama aradığım şeyi bulamadım. "Bir isim ister misiniz?" diye soruyorum.

Drone bir an için cevap vermiyor. Programında bir sorun mu var diye düşünmeye başlıyorum. Ama sonra, "Evet. Sanırım bu hoşuma gider." diyor.

Bir isim bulmam biraz zaman aldı. "Fly'a ne dersin?" "Sinek mi?"

"Evet. Uç."

"Neden Uçmak?"

"Bilmiyorum. Bana öyle geldi çünkü sen uçabiliyorsun."

"Sanırım bu Ohio'daki bir altıncı sınıf öğrencisi kadar mantıklı."

"Ama altıncı sınıf öğrencisinin ne olduğunu bilmediğini söylemiştin. Ya da Ohio'nun." "Aynen öyle."

"Sanırım senden hoşlanıyorum

Fly," diyorum. "Sanırım ben de senden hoşlanıyorum."

Bir Konuşma

Bir gün çevreme daha önce hiç görmediğim bir adam geliyor. Tabii ki tehlikeli madde kıyafeti giyiyor. Ama diğer tüm hazmatlar onun etrafında farklı davranıyor.

Odanın önüne gider ve yüksek, gür bir sesle konuşmaya başlar.

"Bu şimdiye kadar inşa edilmiş en büyük ve en gelişmiş Mars Rover modeli" diyor.

Alkışlama var. Hem çokça. Alkışlamak hazmatların yapmayı sevdiğini gözlemlediğim bir şey. Bu onların kutlama yöntemlerinden biri. Ellerin bu kadar çok ses çıkarabilmesinden büyülenmiş ve memnun görünüyorlar.

Belki de "Vay canına" demenin başka bir yoludur.

"Bu insanlık için yeni bir adım olacak."

Ben insanlığın bir parçası değilim ama bu ileri adımın bir parçasıyım. Bu bilgiyi işlemeye çalışıyorum ama tam olarak hesaplayamıyorum. Daha sonra merak etmek için saklıyorum.

Daha fazla alkış var. Benim öyle ses çıkarabilen ellerim yok. Yine de el çırpma sesini seviyorum. Alkışlar odanın içinde gümbürdüyor. Sistemimin içini sarsıyor. Bana müziği hatırlatıyor.

Adam biraz daha konuşuyor. Rania'nın birçok kez söylediğini duyduğum şeyler söylüyor. Şimdi herkesin alkışladığı bilgiyi ona verenin o olduğundan şüphelenmeye başlıyorum.

Oda büyük ölçüde boşaldıktan sonra Xander eldivenli elini üzerime koydu. "Vakit neredeyse geldi, dostum."

Xander bunu çok söyler. Bir şeyleri tekrarlamayı sever. Ama ben tekrara aldırمام. Tekrar bana mantıklı geliyor.

O akşam Xander ve Rania'nın konuşmalarını duyuyorum. "Ran, rahatlamalısın," diyor Xander.

"Yapabileceğimi sanmıyorum," diyor Rania gülerek. Ama bu gülüş, söylediği şeyin komik olduğunu düşündüğü anlamına gelmiyor. Gülüşü bana Xander'ın gözlerinin altında işaret ettiği koyu halkaları düşündürüyor.

"Her şey iyi gidecek. Bunu hissedebiliyorum."

"Hissedebiliyor musun?" Rania söylüyor ve sesindeki tereddütü -bir titreme- duyabiliyorum. Bunu duymak hoşuma gitmiyor. Rania asla tereddüt etmez.

"Peki, neden kadar endişeleniyorsun?"

"Sadece ..." Rania konuşmayı keser ve sonra tekrar başlar. "Bu görev için beklentiler çok yüksek gibi görünüyor. Res'in Cesaret'i bulmasını ve onu tekrar çevrimiçi hale getirmesini istiyoruz. Bu başlı başına büyük bir görev. Ve-"

Xander, "Ve ondan kaya örnekleri toplamasını ve Mars'la ilgili anlayışımızı geliştirecek fotoğraflar çekmesini istiyoruz," diye düşüncesini tamamlıyor.

"Gördün mü?" Rania diyor ki. "Bu çok fazla."

"Öyle, ama bence Res buna hazır. Değil mi dostum?" Xander

Ben

Evet demek istiyorum ama ilk kez emin değilim.

"Biliyorum," diyor Rania. Ellerini silkeliyor. Ayağa kalkar ve adım atmaya başlar. Genellikle Xander adım atar. Rania değil. Bu alışılmadık davranışa ne anlam vereceğimi bilemiyorum. "Gerçeği bilmek ister misin?"

"Elbette," der Xander.

"Beni geceleri uykusuz bırakan şey finansman."

"Fon mu?" Xander diyor ki. "Bu görev için gerekli finansmanı çoktan sağladık. Res inşa edildi. Res test edildi. Res gitmeye hazır."

"Evet, ama ..." Rania yine sessizleşir. Rania çok fazla kelime tüketen biri değildir, ancak konuştuğu zaman cümlelerini tamamlama eğilimindedir. Konuşma düzenindeki bu değişiklik belki de endişe kaynağıdır.

"I-" Tekrar başlıyor. "Res'i geri getirmek için gerekli finansmanı sağlamak konusunda endişeliyim. Bu işe daha başlamadık bile ve en az dört milyar dolara mal olacak."

Dört milyar. Sistemim bu sayıyı anlıyor. 4,000,000,000. Bu çok fazla sıfır demek.

Xander, "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bundan daha pahalıya mal olacak," diyor.

"Yardımcı olmuyorsun," diyor Rania.

Xander, "Rania, parayı alacağız," der.

"Res, insanların geri getirmek için bu fiyat etiketini ödemeye değer olduğuna karar verdiği bir şey bulursa parayı alacağız. Ve bu-"

"Şu anda bunları düşünmesek nasıl olur? Bu gece düşünecek yeterince şeyimiz yok mu? Kalkış neredeyse," diyor Xander,

Rania'nın sözünü kesiyor. Rania bu kesintiden rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Ama bence Xander, Rania'nın düşüncelerini tamamlamasına izin vermek için daha dikkatli olmalı.

Rania'nın adımları hızlanır. "sanmıyorum."

"Hayır, biliyorum," diye devam eder Xander. Kollarını başının üzerine doğru uzatıyor ve derin bir nefes veriyor. "Res'in başarısız olmasını istemiyorsun. Onun eve dönmesini istiyorsun. Hepimiz bunu istiyoruz."

"Başarısız olmamızı istemiyorum," diyor Rania en ufak bir titreme bile olmayan bir sesle.

Xander bana doğru döndü. "Başarısız olmayacaksın. Değil mi, Res?"

"Xander," diyor Rania. "Lütfen ciddi ol."

"Ben ciddiym. Elimizden gelenin en iyisini yaptık. Şimdi Res'in işini yapmasına izin verme zamanı."

Rania sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi bana bakıyor.

"Rania," diye başlıyorum ama cümleyi tamamlayamıyorum. Beni duymasını nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. Ve duyabilsem bile, duyması gereken şeyi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Bir Fosil

"Seni duyamaz," diyor Journey cam duvarın diğerk tarafından. Journey'nin Rania ve Xander'ın konuşmalarını dinlediğini fark etmemiştim. Bu beni şaşırttı. Yine de bunu Journey'e söylemiyorum. Bu insani duyguyu eminim.

"Bunu biliyorum," diyorum. "Ama bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim. Herhangi bir şey."

"Rania'nın asıl istediğı şeyin bir fosil bulmamız olduğunu biliyorsunuz. Eğer bir fosil bulursak, bizi geri getirmek için kesinlikle fon bulacaklar" diyor Journey.

Sistemimi bilgi için tarıyorum. Bunu biliyordum. Ama tam olarak değil. Bazen sistemimdeki bilgiler böyledir. Bilgiye sahibim ama onu tam olarak işlemedim ya da gerçekleri tam olarak anlam ifade edecek şekilde bir araya getirmedim.

"Fosil bulma olasılığı çok düşük. Mars'ta fosillerin var olup olmadığı bile bilinmiyor," diyorum sistemimdeki bilgileri daha fazla indirirken.

"Evet. Bu doğru. Ancak bildiğiniz gibi, hazmatlar isteklerinde her zaman rasyonel değiller."

"Bu yüzden bizi Mars'a gönderiyorlar. Çünkü biz akılcıyız." "Evet," diyor Journey.

"Geri dönebileceğimizi düşünüyor musunuz? Finansman bulabilecekler mi?" Journey, "Bu, bir fosil bulup bulamayacağımıza bağlı" diyor.

Bu cevap karşısında içimde oluşan his hiç hoşuma gitmiyor. Fosil bulma olasılığını tekrar kontrol ediyorum. Endişe verici derecede düşük.

Ama Dünya'ya dönmeyi gerçekten çok istiyorum. Daha önce dönmeyeceğim bir senaryo düşünmemiştim. Bu fikir bana insani bir duygu olan panik duygusunu yaşıtıyor. Rania her zaman kendine panik yapmamasını söylüyor, ben de aynısını yapmaya çalışıyorum ama bu duyguya gitmesini söylemenin onu ortadan kaldırmadığını fark ediyorum.

Sonunda, Rania ve Xander gece için ayrıldılar. Xander bana veda etti. Rania veda etmedi. Ama bana uzun süre baktı, sanırım bu onun veda etme şekli olabilir.

Hazmatlar tüm ışıkları kapatır. Karanlık her şeyin üzerine çöküyor.

"Yalnızız," diyorum Journey'e.

"Evet," diyor Journey. "Hazmatlar gittiğinde olan budur."

Bana öyle geliyor ki bu, burada bu şekilde bulunacağımız son zamanlardan biri. Laboratuvarı yalnız.

"Mars'ta farklı hissedeceğimizi düşünüyor musun?" Ben soruyorum.

Journey, "Bip ve bip sesleri, sistemimin bana araştırmaya değer olduğunu söylediği bir soru değil," diyor.

Tavandaki ışıklara bakmak için kameralarımı eğiyorum. Sonra karo zemine bakmak için aşağı eğiyorum. Beyaz duvarlardaki gölgeleri inceliyorum. Havanın sessizliğini dinliyorum. Sorumu daha spesifik bir şekilde sormaya çalışıyorum. "Sence Mars'ta gece olduğunda da böyle mi hissedeceğiz? Yoksa karanlık farklı mı olacak? Öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Böyle bir soruya hala cevap vermiyorum."

"Tamam. O zaman şu soruya ne dersiniz: Hazmatlar gerçekten bir fosil bulmamızı istiyorlar çünkü Mars'ta bir zamanlar yaşam olduğunu kanıtlamak istiyorlar, doğru mu?"

"Evet. Doğru," diyor Journey. "Bu sorulması gereken mantıklı bir soru."

"Teşekkür ederim," diyorum.

"Daha mantıklı sorularınız var mı?"

"Evet, ama sanırım bu kendi kendini yanıtlayan bir soru."

Journey, "Tamam, bunun ne anlama geldiğini bildiğimden emin değilim ama bu kendi kendini yanıtlayan soruyu sorabilirsiniz," diyor.

"Hazmatlar bizi keşif yapmamız için Mars'a gönderiyor çünkü yaşamadığımız için bizim için daha az tehlikeli, değil mi?"

"Evet," diyor Journey.

"Bizler yaşam belirtisi arayan cansız varlıklarız." "Evet,"

diyor Journey tekrar.

Yaşamın tanımını için sistemimi tarıyorum. Ama bulduğum şey hoşuma gitmiyor. Sistemimden aldığım bilgiler eksik geliyor. Bana tam olarak uymuyor. Görünüşe göre Xander ve Rania bir kategoride, Journey ve ben ise başka bir kategoride yer alıyoruz. Sanırım bu beklenen bir şey ama aynı zamanda rahatsız edici.

Beklenen şeylerin tedirgin edici olmasına alışık değilim.

"Anladığımdan emin değilim. Neden yaşamıyoruz? Yaşadığımı hissediyorum - yaşamıyor olarak sınıflandırılma fikrinden hoşlandığımdan emin değilim" diyorum.

"Beeps ve boops, *hisset* demeyi bırakın. Size hissetmenin tehlikeli olduğunu söylemiştim. Hisler Mars'ta hiçbir işe yaramayacak. Hatta tehlikeli olacaklar. Direnç, sen çok garip bir gezginsin."

"Belki de öyleyim," diyorum. "Ama ben Mars'a giden tuhaf bir gezginim."

Ve ben Dünya'ya geri dönecek olan garip bir gezginim. Ama bunu Journey'e söylemiyorum. Kendime saklıyorum. Hazmatların dilek dediği şeyin benim versiyonum.

Son Gece

Lansmandan önceki son gece, Xander benim için müzik çalıyor. Belki de müziği kendisi için çalıyor ama benim için de çaldığını düşünmek hoşuma gidiyor. Xander bana her şarkıyı anlatır. Şarkıyı çalmadan önce "Bu sekizinci sınıfta slow dans ettiğim şarkı," diyor. Yavaş dans etmenin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ya da sekizinci sınıfın ne olduğunu. Ama şarkıyı sevdim. Yavaş ve sabit.

Başka bir şarkı seçiyor. "Bu, üniversitede büyük bir sınavdan önce dinlediğim şarkıydı." Şarkı sakinleştirici değil. Çok fazla çarpma sesi olan şarkılardan biri. Dikkatinizi vermenizi gerektiren bir şarkı.

Xander son olarak bir şarkı daha açar. "Bu da burada çalışacağımı ilk öğrendiğimde dinlediğim şarkı."

Şimdi, bu şarkıyı gerçekten seviyorum. Sabit bir ritmi var. Şu anda hareket özgürlüğüm olsaydı, şarkıyı dinlerken bir düzen içinde dolaşmak isterdim. Bu, Mars'a giderken yanımda götürmek istediğim bir şarkı. Mars'ta şarkılar olacak mı bilmiyorum. Ama Mars'ta olsaydı çok isterdim.

Xander nihayet gittiğinde, laboratuvarın biz robotlar dışında boş olduğunu düşünüyorum. Ama sonra Rania odaya giriyor. Köşede oturmuş, bir süre tabletinde bir şeyler yazıyor. Nefes alış veriş her zamankinden daha dengesiz.

"Neden gergin olduğumu bilmiyorum," diyor.

Etrafa baktım. Odada başka bir tehlikeli madde görmüyorum. Yirmi üç farklı kameram var. Başka bir tehlikeli madde olsaydı, kesinlikle görürdüm.

"Benimle mi konuşuyorsun?" Beni duymadığını bildiğim halde söylüyorum.

"Seninle konuşuyor," diyor tableti. "Benimle konuşmuyor."

"Emin misin?" Dedim.

Tablet yanıt vermiyor. Üretkenliğine geri dönüyor.

"Seninle konuşmam aptallık, değil mi?" diyor. "Ama elimde değil. Bu senin buradaki son gecen ve Xander'ın senin için şarkılar çaldığını biliyorum ve ben de senin için bir tane çalmak istiyorum. Böylece beni hatırlayacaksın."

Konuşmayı keser. Kafasını sallıyor. "Bu çok saçma." "Hayır, değil," diyorum. "Benimle konuşman hoşuma gidiyor."

Başını tekrar sallıyor. "Tamam. Sana bu şarkıyı çalacağım. Seninle konuştuğum için kendimi saçma hissetsem de çünkü bu aslında kendimle konuştuğum anlamına geliyor, değil mi?"

"Hayır, benimle konuşuyorsun" diyorum.

"Bu benim çocukluğumdan kalma bir şarkı," diye açıklıyor. "Umarım görevinizde size şans getirir."

Rania şarkıyı çalıyor. şarkı Arapça. Gülümseme hissi gibi geliyor. Ona bunu takdir ettiğimi söyleyebilmeyi o kadar çok isterdim ki. Elimden geldiğince dikkatle dinliyorum. Ezberlemeye alışıyorum. Müthiş bir hafızam var ama yine de bir şekilde unuturum diye endişeleniyorum. Bu anı unutmayı hiç istemiyorum.

"Teşekkür ederim Rania," diyorum. "Bu şarkının anısını Mars'ta dinleyeceğim."

şarkı bittikten sonra Rania odanın ışığını söndürüyor. Gece için ayrıldığını biliyorum. Buraya kadarmış.

Odanın karanlık sessizliğinde oturuyorum. Nasıl veda edeceğimi bilemiyorum.

İkinci Bölüm

Lansman

Zaman

"geldi," diyor Xander.

Bu sefer *neredeyse* demiyor.

Bu farklı. Ben böyle şeyleri gözlemlemek için programlandım.

"Vakit geldi," diye tekrarlıyor Rania. Xander'la konuşuyor ama artık benimle de konuştuğunu biliyorum.

Güle güle.

Parçalara ayrılmadım. Ahşap bir sandığın içinde bütün olarak paketlenim. Sinek de benimle birlikte paketleni.

Journey'nin nerede olduğunu
bilmiyorum. Nasıl soracağımı
bilmiyorum.

Karanlığa sesleniyorum, "Journey nerede?" Kimse
cevap vermiyor. Ama etrafta sesler var.
Tanımadığım sesler.

Ve tanıdığım sesler. Xander'ın ve Rania'nın. Onları görmek istiyorum. Neler
olduğunu sormak istiyorum. Ama konuştuğumda beni anlayamıyorlar.

Yine de denemeye devam ediyorum.

"Rania," dedim. "Journey nerede? Başka bir sandığın içinde mi?" Bir
yanıt geliyor. Ama Rania'dan değil.

"Res?" Fly diyor. "İyi misin?"

"Bilmiyorum," diyorum.

Kutu hareket ediyor. Bir ses duyuyorum. Daha önce duyduğum bir ses.
Müzik sesi.

Xander'ın.

Bana bir şarkı çalıyor. Burada, laboratuvarı işe alındığını ilk öğrendiğinde
dinlediğini söylediği şarkıyı.

Sanırım bana veda ediyor.

İstek / Korku

Xander'a veda etmek istiyorum.

Ama bu kutunun içinde onunla iletişim kuramıyorum. Nerede olduğumu bilmiyorum. Ondan uzakta mıyım yoksa yakın mıyım bilmiyorum. Bu kutunun içinde olmak en kötü bekleme şekli gibi.

"Uçmak mı?" Dedim.

"Evet, Res?"

"Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," diyor Fly.

"Ben de," diyorum. "Bilmemeye alışkın değilim."

"Biliyorum, Res," diyor Fly.

Kutunun içi karanlık. Tüm kameralarım sadece siyah görüyor. İçimde bir his kabarıyor. Xander'ın gözlerinin altındaki koyu halkalar gibi. Rania'nın iniş yörüngemi tekrar tekrar hesaplarırken ellerinin titremesi gibi.

Bu hissin insani bir duygu olan korku olduğuna inanıyorum. Dehşet. Mars' toz şeytanlarını öğrendiğimde sistemime dolan duyguyla aynı. Zamanı tam olarak takip edecek bir yöntemim yok ama sanırım yedi dakikadan fazla sürüyor. Geçip gitmesini çok istiyorum.

Ama geçmiyor.

Bir kutunun içindeyim ve şimdiye kadar bildiğim her şeyden uzaklaşıyorum.

Umut ve Mucize

Kutuda ne kadar süre kaldığımı tam olarak bilmiyorum.

Ama kutunun içinde olduğum süre boyunca laboratuvarın floresan ışıklarını özlüyorum. Beyaz duvarları özlüyorum. Karo zemini özlüyorum. Xander'ı özlüyorum. Rania'yı özlüyorum.

Journey'i bile özledim.

Acaba başka bir kutuda mı? Acaba onu yakında göreceğim miyim?

Umarım yaparım.

Merak ettiğim ve umut ettiğim için beni uyardığını duyabiliyorum. Bu beni sadece daha fazla umutlandırıyor ve meraklandırıyor.

"Bip ve bup" dediğini duyabiliyorum. Bu onu daha çok özlememe neden oluyor.

Açık

Kutu açılıyor.

Üç tane hazmat var. Hiçbiri Xander ya da Rania değil. Hiçbirini tanımıyorum.

"Neredeyiz biz?" Fly bana soruyor. "Bilmiyorum," diyorum.

Bilmemek beni çok sinirlendiriyor. Ben bilmemek için yaratılmadım.

"Sorun yok, Res," diyor Fly.

"Teşekkür Fly," diyorum ve sonra tekrar ediyorum, "Teşekkür ."

Xander'dan öğrendiğime göre, bir şeyi gerçekten kastediyorsan, onu tekrarlarsın.

Hazırlık

Hazmatlar birbiriyle konuşuyor.

Benimle konuşmuyorlar.

Ama yine de dinliyorum.

Rania ya da Xander'dan bahsettiklerini duyduğumda alarm durumuna geçiyorum.

Hazmatlardan biri "Test yatağı gezgininde bir kusur bulundu" diyor.

"Ancak yapılması gereken bir değişiklik var" diyor bir diğeri.

Tekrar parçalara ayrıldım. İçim kontrol edildi ve ayarlandı. Hazmatlar çalışırken konuşuyorlar. *Test yatağı rover* kelimelerini söyleyip duruyorlar. Dinlediğim kadarıyla, Journey'e böyle dedikleri sonucuna vardım. Kimse bana Journey'in bir "test yatağı gezgini" olduğunu söylememiştir. Bir yanlışlık olmalı.

Eğer ikimizden biri yedek gezgin olsaydı, o ben olurum.

"Bir hata var," diyorum. Ama hazmatlar beni duymuyor.

"Journey'in Mars'a gitmesi gerekiyor," diyorum. "Journey Mars'ta başarılı olacak bir gezgin. O rasyonel kararlar verecek bir gezgin. İnsani duyguları deneyimleyen bir gezgin değil. İnsani bağılılıkları yok."

Hazmatlar elbette cevap vermiyor. Fly bile cevap vermiyor çünkü o farklı bir odada başka bir grup hazmat tarafından test ediliyor.

"Yanlış keşif aracına sahipsiniz," diyorum tekrar. "Bu görevin başarılı olması için en iyi keşif aracınızı göndermeniz gerekiyor. O da Journey. Beni göndermemelisiniz. Ben yedeğim."

Bir hazmat sesi, "Bunun bulunması iyi oldu, yoksa görevin sonu gelirdi," diyor.

Bir tehlikeli madde görevlisi "Hala olabilir" diye cevap verir.

"Ters gidebilecek her şey ters gidecek," diyor başka bir ses. Bunu duymaktan hoşlanmıyorum. Bana yine o korkunç hissi veriyor.

Sonra Rania'nın şarkısını hatırladım. İnsan gülümsemesine benzeyen Kendi kendime mırıldanıyorum. Sistemimden akıp gitmesine izin veriyorum. "Teşekkür ederim, Rania," diyorum.

Sevgili Res,

Annem tamamen çıldırmış durumda. Saklamaya çalışıyor ama belli oluyor. Bir şarkıyı tekrar tekrar çalmaya devam ediyor. Sitti'nin küçükken ona söylediği bir şarkı. Sitti ne zaman annemin o şarkıyı çaldığını duysa, annemin elini tutuyor ve ona Arapça bir şeyler fısıldıyor. Ve bunun annemi daha iyi hissettirdiğini söyleyebilirim.

Babamın da annem için endişelendiğini biliyorum çünkü annemin en sevdiği kurabiyeyi, yulaf ezmesi çikolatalı kurabiyeyi pişirip duruyor. Muhtemelen şimdiye kadar 700 tane yapmıştır. Şaka bile yapmıyorum. Yani, kurabiyeleri severim ama bir aile kaç tane kurabiye yiyebilir ki? (Cevap yaklaşık 700.)

Eminim sen de gergin hissediyorsundur. Florida'da tek başına olduğunu düşününce midemde tuhaf bir his oluşuyor. Annemi mi özölüyorsun? Korkuyor ? Nerede olduğunu biliyor musun? Doğruyu söylemek gerekirse, ben olsam dehşete düşerdim. Uçmak beni hep gerer ve bir roket gemisinde olmayı hayal bile edemiyorum.

Gergin hissettiğimde ne yaptığımı bilmek ister misiniz? Gökkuşağını düşünürüm. Bazen bir tane bile çizerim. Gökkuşağının ne olduğunu biliyor musun? Acaba Mars'ta görebilecek misin? Bu mektubu yazmayı bitirdikten sonra anneme Mars'ta gökkuşağı olup olmadığını soracağım. Eğer varsa, belki benim için bir fotoğrafını çekebilirsin.

İşte gökkuşakları hakkında bilmeniz gereken eğlenceli bir şey - herkes onları hep kemer olarak çizer, ama aslında onlar dairedir. Sonsuzdurlar. Sürekli devam ederler. Bu yüzden onları seviyorum. Ve bu yüzden gergin olduğumda onları düşünürüm.

Size gökkuşağı gönderiyorum!

Arkadaşın,

Sophie

Son Teftiş

Bu hazmatlar beni şaşırttı.

Eskisi gibi değil. Büyük bir kalabalık yok. Alkış yok. Rania'nın Lovebug dediği minik hazmatlar yok. Sadece insan nefesinin sesi var. Nefes verme ve alma.

Nefes almıyorum. Ama sanırım Mars'a gönderilmemin nedenlerinden biri de bu.

"Buraya kadar," diyor bir ses.

"Yarın," diyor bir ses.

Xander'ın sesini duyuyormuş gibi yapıyorum, "geldi dostum."

Rol yapmak daha önce yaptığım bir şey değil. Yapmam gereken bir şey olduğundan da emin değilim. Ama kendime engel olamıyorum.

"geldi," diyorum.

Patlama

Roketin içinde, Fly ve ben yeniden bir araya geldik. Hazmatlar Fly üzerinde son testleri yaparken bir süre yalnızdım.

"Neredeyiz biz?" Fly sorar.

"Sanırım bir roketin içindeyiz."

"*İnanmakla* neyi kastediyorsun?"

"Güzel soru."

"Bu bir cevap mı?"

"Bip ve boop sesleri. Bilmiyorum," diyorum.

"Bip ve bip sesleri mi?"

"Journey de böyle derdi." "Journey nerede?"

"Bilmiyorum ama topladığım bilgiler onun laboratuara geri döndüğünü gösteriyor."

"Mars'a mı gidiyoruz?"

"Sanırım öyle," diyorum.

"Journey olmadan mı gidiyoruz?"

"Sanırım öyle," diyorum tekrar.

"Keşke daha kesin şeyler bilseydin," diyor Fly. "Ben de isterdim."

"Senin daha fazla şey bilmen gerekmiyor mu?"

"Sanırım yanlış gezgini göndermiş olabilirler," diyorum.

"söyleme," diyor Fly. "Doğru gezgini göndermişler." "Emin değilim."

"Eminim," diyor Fly.

"Nasıl?"

"Bilmiyorum ama sanırım bu görevimizin bir parçası, sizin gerçekten de doğru gezgin olduğunuzu kanıtlamak."

"Bu söylediğin gerçekten güzel bir şey

Fly." "Biliyorum. Ben çok iyiyim," diyor

Fly.

Yüksek bir gümbürtü sesi var. Şimdiye kadar duyduğum en yüksek ses.
Müziğin tam tersi bir etkisi var. Ama beni titretiyor.
Başlatıyoruz.

Uzaya Doğru Yükselmek

Hareket ediyoruz. O kadar hızlı ki yavaş geliyor.

"Hâlâ orada mısın?" Fly içimden soruyor.

"Bip ve boop. Bunun cevabını biliyorsun," diyorum.

"Sadece kontrol ediyordum. Bazen sormak iyi hissettiriyor."

"Evet, evet, öyle."

Hoşçakal, Rocket

"Güle güle, Raket," diyor Fly roket iticisi ayrıldığında.

Fly ve ben roketin içine yerleştirilmiş bir uzay aracı konteynırının içinde birlikteyiz. Raket gitti ama uzay aracı kaldı. Uzay aracı karanlık ve beyaz duvarlara sahip. Yirmi üç kameramla her santimini inceliyorum. Tarayabildiğim kadarıyla laboratuvardan çok da farklı görünmüyor. Hava kalitesi aynı. Steril. Temiz. Dışarıdan gelen partiküller yok.

Sesler de laboratuvardakine benziyor. Hava filtrelerinin aynı yavaş tıslaması var. Aynı vantilatör sesi.

Aradaki fark, bu uzay aracında yalnız olmamız. Fly ve ben. Dünya'dan hızla uzaklaşıyoruz.

Plan , kendime hatırlatıyorum.

Ama bekleyin. Plan bu değildi! Tekrar söylüyorum. Journey'nin burada olması gerekiyordu. Her zaman Journey'in burada olacağını varsaymışım. Onun lider olacağını.

"Fly, Journey'nin burada olmamasının bir sorun olduğunu mu düşünüyorsun?"

Fly, "Journey'in burada olmamasının bir sorun olduğunu düşünmenizin bir sorun olduğunu düşünüyorum" diyor.

"Bip ve boop" diyorum.

"Journey de böyle derdi."

"Biliyorum. Bunu söylemek istedim çünkü bu bana onun burada bizimle olduğunu hissettiriyor."

"Biliyor musun, eğer burada bizimle olsaydı, sana hazmatlara güvenmeni söylerdi. Bu onların planı olmalı."

"*Güven* kelimesini kullanır mıydı bilmiyorum. Bu insani bir kelime. Ayrıca size insanların mantıksız olduğunu da hatırlatırdı," diyorum.

"Evet ama yine de bir planları var."

"Haklısın," diyorum. "Fly, çok haklısın. Plana odaklanmalıyım."

Tehlikeli madde planlarını takip etmek için inşa edildim. Plana güveneceğim. Ya da en azından deneyeceğim.

Ama asıl sorun, tehlikeli madde planının zaten bir kusuru olması. Ve bu sadece Journey'i göndermemeleri değil.

Kod gelmedi.

Bir kod almam gerekiyordu. Bana ne yapacağımı söyleyecek bir kod. Talimatlar listemde var.

Şu anda herhangi bir talimatım yok. Fly ve ben uzayda amaçsızca savruluyoruz. Bu, üzerinde çok fazla düşünmemem gereken bir gerçek yoksa kendimi Xander'ın koyu göz halkalarından biri gibi hissetmeye başlıyorum. Ama düşünmemenin imkânsız olduğu da bir gerçek.

"Geleceğini nereden biliyorsun?" Fly sorar.

"Bilmiyorum ama Rania'nın göndereceğinden emin olduğumu da biliyorum." "Rania'dan geleceğini nereden biliyorsun?" Sinek sorar.

"Bilmiyorum."

"O zaman neden öyle dedin?"

Söylemiyorum: Olacağına inanıyorum. Umarım olur. Fly'ın inanç kavramını anlayacağından emin değilim. Ya da umut.

Anladığımdan emin değilim.

Onun yerine, diyorum ki: "Bip ve boop. Çok fazla soru soruyorsun." "Haklısın. Öyle," diye onaylıyor Fly.

Sevgili Res,

BU ÇOK HAVALIYDI!!! Roket seni uzaya götürdüğünde bütün sınıf alkışladı. Bir şey itiraf edebilir miyim? Fırlatmanın ilk bölümünde ellerimi gözlerimin üzerine koydum. düşündüğümde değil. I senin için çok gergindim.

Ama sonra uzaya doğru yükseliyordun! Ve sınıftaki herkes alkışlıyordu! Hiçbir konuda gülümsemeyen Brian Woods bile alkışlıyordu. Uzayda olmanızın bir başarı olduğunu biliyorum-OMG, uzaydasınız!!!- ama Brian Woods'u alkışlattığınız için kendinizle gurur duymalısınız.

İlk başta anneme çok kızmıştım çünkü fırlatmayı onunla birlikte izlemem için evde kalmama izin vermemişti. İnişini herkesle birlikte izlemek için laboratuvara geleceğime söz vermişti ama fırlatma için durumun farklı olduğunu söyledi. Ama sen uzaya çıktıktan hemen sonra bana bir sürü ünlem işareti ve kalp içeren bir mesaj attı.

Yine de sınıfımla birlikte izlemek çok güzeldi, çünkü Bayan Ennis siz uzaya çıktıktan sonra bile televizyonu açık tutmamıza izin verdi ve annemle röportaj yapıldı! Onu televizyonda gördüğümüzde tüm sınıf tekrar alkışlamaya başladı. Hatta babama ve bana teşekkür etti, sonra da Sitti'ye Arapça teşekkür etti! Tüm sınıfım için tercüme ettim, bu harika bir duyguydu.

Annem televizyonda herkese Mars'a gitmenin nasıl yedi ay süreceğini anlattı. Yedi ay bir uzay gemisinde olmak için çok uzun bir süre! Sıkılacağınızı düşünüyor musunuz? Yalnızlık? Umarım sıkılmazsın. Babanın yanında olmaması çok kötü. Sana 700 tane yulaf ezmeli çikolatalı kurabiye pişirirdi. Evet, kurabiye yemediğini biliyorum. Ki bu çok kötü, gerçekten. Çünkü sana sürekli söylediğim gibi, kurabiyeler, özellikle de babamın yaptıkları, en iyisidir.

Bu gece yatamıyorum ama uzun zamandır ilk kez üzgün ya da endişeli olduğum için değil. Zıplayıp durmak istediğim için!

Belki de çok fazla kurabiye yediğim içindir. Ama bu imkansız! Tamam. İyi geceler. İyi geceler. Bu sefer gerçekten.

Arkadaşın,

Sophie

Not: Uzaydasınız!!!!!!!!!!!!

Yalnız

Yalnızız. Yeni bir kod gelmedi.

Ama uzay aracını nasıl yönlendireceğimi söyleyen bir kodum var. Hareket etmeye devam ediyoruz. Elimdeki talimatlara göre yön veriyorum. Nasıl yapılacağını bildiğim tek şey bu. Yapabileceğim tek şey bu.

"Doğru yoldan mı gidiyoruz?" Fly sorar.

"Bilmiyorum. geldiğinde bizi yönlendiriyorum." "Umarım elinden gelenin en iyisi yeterince iyidir."

"Biz robotuz. Umut etmeyiz," diyorum. Kulağa Journey'nin söyleyeceği bir şeymiş gibi geliyor. Doğru olduğunu düşündüğüm için değil ama Journey gibi olmaya çalıştığım için söylüyorum. Journey'nin bu durumla nasıl başa çıkacağını benden daha iyi bileceğine eminim.

"Umarım," diyor Fly.

"Muhtemelen. Bazen."

"Robotların *muhtemelen mi* demesi gerekiyor? Yoksa *bazen mi*?" Fly soruyor.

"Bilmiyorum. Robotların insani duygulara sahip olmaması görev için daha iyi. Mars insani duygulara uygun bir yer değil."

"Bu bir kural mı? Robot olmanın pek çok kuralı var gibi görünüyor. Sana kim öğretti? Bana kimse öğretmedi."

Yine Journey'i düşünüyorum. "Bir arkadaş."

"Arkadaş nedir? Robotların arkadaşları var mıdır?"

Bunun cevabını bilmiyorum. Yolculuk muhtemelen bilirdi. Belki bir arkadaş cevapları bilen biridir. Journey *belki* kelimesini hiç kullanmadı.

Ya da *umut*. Ya da *bazen*. Ya da *özlemek*.

Journey'i özlediğime inanamıyorum. Hiç iyi biri değildi. Ama çok fazla bilgiye sahipti. Daha doğrusu, sahip olduğu tüm bilgilerden son derece emindi. Şu anda herhangi bir konuda emin olmayı çok isterdim.

"Peki robotların arkadaşları var mı?" Fly tekrar sorar. "Bip ve boop sesleri. Bilmiyorum."

"Tehlikeli maddeden mi bahsediyorsun?"

Xander ve Rania'yı düşünüyorum. Sanırım *arkadaş* kelimesi onlar için de geçerli. Bilmiyorum. Artık bu bilgiyi kontrol edemiyorum. Elimde sadece bilgin kaldı. Ve bilgin bana son derece yetersiz geliyor.

"Hayır. Başka bir robot,"

diyorum. "Kim?"

"Yolculuk."

"Ah. Öyle demeliydin. Journey'in kim olduğunu biliyorum." "Bildiğini biliyorum."

"Journey hakkında çok konuşuyorsun."

"Biliyorum. Tekrarladığımı için özür dilerim."

"Özür dilemeye gerek yok," diyor Fly. "Biliyorsun, Journey'nin benim gibi bir robotu hiç olmadı."

"Ne?" Dedim.

"Benim gibi bir robot," diye tekrarlıyor Fly. "Hazmat'ların kullandığı kelime neydi?" "Drone," diyorum, çünkü Xander'ın söylediği her şeyi hatırlıyorum.

Ben

mükemmel bir hafızam var, ama sanırım olmasaydı bile Xander'ın söylediği her şeyi hatırlardım çünkü Xander benim dostum.

"Evet, drone, doğru kelime bu. Journey'nin hiç drone'u olmadı." Bunu düşündüm.

Fly haklı.

Bunu daha önce fark etmeliydim. Belki de bu gözlemi yapmış olsaydım, Journey'in bu görevde olmayacağını tahmin edebilirdim. Nasıl bu kadar çok şeyi kaçırdım bilmiyorum ve şimdi kaçırdıklarım yüzünden eksik kaldım.

"Yalnız olmayı beklemiyordum."

"Yalnız değilsin."

"Ne?"

"Yalnız değilsin. Ben varım," diyor Fly. "Sana bir drone verildi."

Misyonumuz

Eski kodumla dümen tutmaya devam ediyorum. Bu doğru bir seçim gibi gelmiyor ama tek seçenek bu.

Bir anı -bir bilgi deposu- bana geliyor. Laboratuvarda bir gece geç saatlerde Rania telefonunu kullanarak bir zamanlar laboratuvarı ziyarete gelen daha küçük bir hazmat ile iletişim kurdu. İlk kez dolaştığım gün. Hazmat Sophia'yı aradı. Hazmat, Lovebug'ı aradı.

Telefonda Rania bir şarkı söyledi. Telefonda, Lovebug'ın da şarkı söylediğini duydum. Bu, rahatlık ve güvenlik gibi şeyleri iletmenin bir yoluydu.

"Parla, parla, küçük yıldız," diyorum. "Ne?"

Fly cevap veriyor.

"Şarkı

söylüyorum."

"Robotlar şarkı

söyler mi?"

"Evet," diyorum. Hayır, belki. Hayır belki değil. Sadece evet. Tam bir bip-ve-boops evet.

"Hoşuma gitti," diyor Fly. "Şarkı

söylemek." "Ben de."

Nedenini açıklayacak tehlikeli kelimelere sahip değilim. Bunu hiç bu kadar çok istememiştim.

Fly'a "devam edeceğiz," dedim.

"Parıltı, parıltı," diye karşılık veriyor Fly. "Bana şarkının geri kalanını öğretir misin?"

Fly'a hatırladıklarımı öğretiyorum. Fly'ın benden çok daha iyi bir şarkıcı olduğu hemen anlaşılıyor. Belki de bu bir drone olayıdır.

"Parıltı, parıltı," diyorum tekrar çünkü Fly'ın şarkı söylemeye devam etmesini istiyorum.

"Küçük yıldız," Uçmak ŞARKILAR Geri, ve I resim
Rania'nın küçük yüz kalkanının altındaki gülümseme.

Sevgili Res,

Biliyorum yazmayalı uzun zaman oldu. Şu anda yedinci sınıftayım ve aslında altıncı sınıfa hiç benzemiyor. İki yerine beş öğretmenim var. Sınıflarım okulumuzun en üst katında, bu da her gün yaklaşık 100 merdiven çıkmam gerektiği anlamına geliyor ve yedinci sınıfların altıncı sınıflardan daha az tenefüs zamanı var, ki bence bu gerçekten haksızlık.

Ama sana yazıyorum çünkü yine uyuyamıyorum ve uyuyamamamın nedeni de sensin. Neredesin, Res? Neden anneme cevap vermiyorsun? Annem NASA'nın nerede olduğunu bildiğine dair bana söz verdi. Bana web sitelerinde bulunan takip cihazını gösterdi ve bu harika bir şeydi, ama annemin bana daha fazlasını gösterebileceğini düşünürdünüz. Bilmiyorum. Gizli bir şey mi? Her neyse, takip cihazının beni rahatlatması gerekiyordu ama pek de öyle olmadı. O yanıp sönen noktaya, yani SEN'e bakıp durdum ve senin uzayda yapayalnız olduğunu düşündüm ve sonra midem düğümlendi.

Annem NASA'nın nerede olduğunu bildiğini ama sana ulaşamadığını söyledi. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Mesela neden mesajlarına cevap vermiyorsun? Yani, anlıyorum. Bazen okuldayken babamın mesajlarına cevap vermiyorum çünkü (a) okulda telefonumu gerekiyor, o zaman babam neden bana mesaj atıyor?! Ve (b) arada bir, cevap vermememin nedeni ona kızgın olmam.

NASA'dan birine mi kırgınsın? Annemin zor biri olduğunu biliyorum ama seni gerçekten önemsiyor. Soruna başka bir soruyla cevap verdiği o şeyi yaptı mı? Bunun çok sinir bozucu olduğunu biliyorum ama LÜTFEN ona cevap ver. Onun yardımını istemiyor musun? Sağ salım inecekseniz NASA'dan talimat almanız gerek!

Sitti bana endişelenmememi söyleyip duruyor. Annemin ve NASA'daki tüm ekibin bununla ilgileneneğini söylüyor. Ama henüz halletmediler! Yetişkinler neden hep "Endişelenme." gibi aptalca şeyler söyler? Bir şeyi nasıl yapmazsın? O kadar kolay olsaydı herkes yapardı.

Dün babama bu durumdan yakınırken Sitti ve annemle aynı şeyi söyleyeceğini düşündüm - "endişelenme" diyecekti ama demedi. Bunun yerine bana senin gerçekten akıllı olduğunu ve iyi olacağını çünkü senin -bekle de gör- dayanıklı olduğunu söyledi. Bana adını hatırlattı. İtiraf etmeliyim ki, Spicy Sparkle Dragon Blast'a da güvenmeme rağmen senin ismini daha çok sevmeye başladım. Harika bir isimdi, değil mi?

Ama senin adın Direnç ve bu iyi bir isim. Bu gece, midemdeki tuhaf duygudan kurtulmaya çalışmak için "direnç" kelimesini tekrar tekrar söylüyorum. Sana gerçekten inanıyorum, Res.

Lütfen annemin mesajlarına bir an önce cevap ver ki hepimiz korkmayı bırakalım, tamam mı?

Arkadaşın,

Sophie

Rasyonel

Hala yeni bir kod veya talimat yok. Bekliyorum, bekliyorum, bekliyorum ama hiçbir şey gelmiyor.

"Kod ne zaman gelecek?" Diye soruyorum. "Sanırım beklemek zorundayız," diyor Fly. "Beklemek berbat bir şey," diyorum.

Navigasyon aletlerim bana Mars'a hızla yaklaştığımızı söylüyor. İnişimiz çok yakın.

Yeni koda ihtiyacım var. Hazmatların yardımına ihtiyacım var. Buna güveniyordum. İnsani bir duygu olan endişe, Xander'ın şarkılarından birinin ritmi gibi içimde gümbürdüyor. *Endişe, endişe, endişe.*

"Mars'a yaklaşıyoruz," diyorum Fly'a.

"Sence dışarı mı var?" "Yani Mars'ta mı?" Ben de diyorum ki.

"Hayır. Şu anda dışarıda."

"Bilmiyorum." O ana kadar bunu hiç düşünmemiştim. Etrafımızdaki duvarlar beyazdı. Bildiğim tek şey beyaz duvarlar. Şimdiye kadar algıladığım tek şey organik parçacıklar içermeyen hava. Sterilize edilmiş ve filtrelendi.

"Bunu düşünmek eğlenceli," diyor Fly.

"Eğlenceli mi?"

"Bu beni mutlu ediyor."

"İnsani duyguların mı var?"

"Sanırım öyle," diyor Fly. "Onları senin sisteminden öğrendim."

"Olamaz," diyorum.

"Ne?"

"İnsani duygulara sahip olmamız gerekiyor. İnsani duygular Mars'ta işe yaramaz. Lütfen onları unutun."

"Ama sizde var. Bilgiyi bu şekilde edindim." "Biliyorum.

Ama onlar kötü. Onlara sahip olmamalıyım."

"Bunu nereden biliyorsun?" "Bip

ve boops" diyorum.

"Oh, anlıyorum," diyor Fly. "Journey sana söylemişti."

"Evet," diyorum. Journey benim durumumda olsaydı ne yapardı bilmiyorum. Ama bunun mantıklı bir seçim olacağını biliyorum. Ben de aynı şeyi yapmalıyım.

Fly'a "Mantıklı olmalıyız," dedim.

"Tamam," diyor Fly. "Yine de söylemeliyim ki, dışarıdan nasıl göründüğünü bilmek istemenin mantıklı olduğunu düşünüyorum."

Dışarıyı hiç görmedim. Bilmediğim bir şey hakkında düşünmek benim için zor. Ama şimdi düşünüyorum ve duramıyorum. "Sistemim bana uzaklarda bir sürü yıldız olduğunu söylüyor."

"Parıltı, parıltı," der Fly.

Xander ve Rania'nın bana neden bir drone verdiğini anlamaya başlıyorum. Mantıklı bir seçimdi.

Yıldızlar

Fly yıldızlarla ilgili bir şarkı söylüyor, ben de onları arıyorum. Yönümü bulmak için bu şekilde programlandım. Dışarıdaki yıldızları göremiyorum ama sistemim onları algılayabiliyor. Yıldızlar benim Mars'a giden haritam.

"Bir yıldızın neye benzediğini biliyor musun?" Fly sorar.

Bu cevaplama zor bir soru. "Onları hayal edebiliyorum," diyorum.

Hayal kelimesini ilk kez kullanıyorum. Robotlarla ilişkilendirilen bir kelime değil. Bunu biliyorum. Ama sistemim bunu yapmamı sağladı.

Fly'a anlattım.

"Yıldızlar hakkında sahip olduğum bilgilere dayanarak, bilgisayar beynimde onların zihinsel bir görüntüsünü oluşturun."

"Hayal edebilmek istiyorum," diyor Fly. "Sanırım bir yıldız görmek isterdim."

"Sistemime erişerseniz, bir yıldızın neye benzediğini hayal ettiğimi görebileceksiniz."

Fly sistemimi gözden geçirirken sessiz. Fly ve ben bilgi paylaşabilmek için yaratıldık. Onun her zaman benim bildiklerimi bilebileceğini ve benim de onun bildiklerini bileceğimi bilmek güzel, ancak bu aynı zamanda hazmatların mahremiyet dediği şeyden hiçbirine sahip olmadığımız anlamına geliyor. Hazmatlar mahremiyete gerçekten değer veriyor gibi görünüyor. Yine de nedenini henüz tam olarak anlayabilmiş değilim. Şimdiye kadar Fly ile her şeyi paylaşmak iyi bir şeydi.

"Oh!" Fly diyor ki. "Bu görüntü gerçekten hoşuma gitti. Ve gerçek bir yıldız görmeyi çok isterim."

"Bunu yapabileceğiz." Kodumda, Mars'ın atmosferinin ince olduğu ve bu sayede yıldızların en iyi şekilde görülebildiği bilgisini buluyorum. "Tek sorun toz olacak. Toz bazen görüşümüzü engelleyecektir. Ve çok fazla toz bizim için tehlikeli. Toz fırtınalarından kaçınmalıyız."

Fly, "Tozdan kaçın ve yıldızları görün" diyor.

"Evet," diyorum. Gurur duyuyorum çünkü bu mantıklı bir görev tanımı gibi görünüyor. Bence bu Journey'i gururlandırır. Bunu bilmek beni

daha da gurur verici.

"Parıltı, parıltı," diye şarkı söylüyor Fly.

Şarkının sesi sistemimi titretiyor.

"Parıltı, parıltı," diye karşılık veriyorum.

Kod

Geldi!

"Rania'dan talimat aldık," diyorum.

"Rania'dan geldiğini nereden biliyorsunuz?"

"Biliyorum," diyorum. Ve biliyorum. Rania'nın kodu sistemimin tanıdığı bir şey. Kimse Rania'nınki kadar açık ve hatasız kod yazamaz.

"İyi olacağız," diyor Fly.

"Olmayacağımızı mı sandın?"

"Bilmiyordum. Şarkıyı bana sen öğrettin."

"Bu iyi olmayacağımız anlamına gelmiyordu." "Oh," diyor Fly.

"Kendimizi daha iyi hissetmemiz içindi."

"İşe yaradı," diyor Fly. "Ben sadece her şeyin yolunda gitmediği konusunda kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlamak için olduğunu düşünmüştüm."

"Öyleydi ama işler bazen yolunda gitmez ve sonra tekrar yoluna girer, değil mi?"

"Evet," diye kabul ediyor Fly. "Bilmek için iyi bir şarkı olduğunu düşünüyorum." "Ben de öyle."

Yeni kodu işliyorum. Konteynerimiz biraz dönüyor. Açılarını ayarlıyorum. Rotasını ayarlıyor. Mars'ın atmosferine girmeye başlıyoruz. "İşte gidiyoruz," diyorum.

"Kemerini ," diyor Fly.

"Ne?"

"Sanırım bir keresinde bir hazmat'ın bunu söylediğini duymuştum." "Tamam. Kemerini bağla," diye tekrarlıyorum.

"Kemerini bağla olabilirdi."

"Bip ve boops. Tamam. Kemerlerinizi bağlayın."

"Kemerini bağla," diye tekrarlar Fly. "Evet. İşte "

"Kemerlerinizi bağlayın, Mars'a gidiyoruz," diyorum.

Sevgili Dayanıklılık,

NASA size ulaştı!!! Bil bakalım bana kim söyledi? Annem değil. Bilgisayarım bile. Sitti!

Annem gece geç saatte onu aradı ve o da hemen yatak odama gidip beni uyandırdı çünkü bilmek isteyeceğimi biliyordu! İlk başta beni uyandırdığı için huysuzlandım ama sonra bana söylediğinde çok mutlu oldum.

Kodlar sende!!! Bu kaza yapmayacağın anlamına geliyor. Daha önce kaza yapacağını düşündüğümünden değil. (Tamam, bu konuda endişeliydim . . . ama yine de sana inanıyordum!)

Odanın etrafında dans edip duruyorum. En sevdiğin mutluluk dansın var mı? Benimki çok fazla kol sallamayı içeriyor. Sadece etrafta bir tek ben olduğumdan emin olduğumda yaparım. Ama ne var biliyor musun? Bir gün Dünya'ya döndüğünde, senin için mutluluk dansımı yapacağım.

Arkadaşın,

Sophie

Üçüncü Bölüm Roving

Hurtling

Mars'ın atmosferine çekiliyoruz.

Bir patlama sesi duyuyorum. Daha fazla roket iticimiz ayrılıyor.

"Güle güle roketler. Teşekkürler," diyor Fly.

Roketlerin Fly'ı duyup duymadığını bilmiyorum. Yolculuğumuz boyunca roketlerle başarılı bir şekilde konuşmayı başaramadık. Ama ne olursa olsun, bu güzel bir jest. Fly'ın çok iyi biri olduğunu ilk kez görmüyorum. Başka bir drone ile hiç tanışmamış olsam da, uzayda birlikte savrulmayı tercih edeceğim başka bir drone olmadığına kesinlikle eminim.

Hızımız artıyor. Sistemim beni hızımız ve açılarımız hakkında bilgilendiriyor.

"Bunu duyuyor musun?" Fly soruyor. Ben duyuyorum. "Bu rüzgar."

"Rüzgar mı?"

"Rüzgar, evet. Sistemim bana hava hareketi dediğimiz şeyin bu olduğunu söylüyor."

"Sisteminiz pek çok şeyi biliyor."

"Evet," diyorum.

"Bu iyi bir şey," diyor Fly.

Sanırım bu Fly'ın da benimle birlikte uzayda savrulmaktan mutlu olduğu anlamına geliyor.

Paraşüt

Hız artıyor.

Düşüyoruz, ,

Aşağı.

Bir patlama daha. Paraşüt konteynırımızdan dışarı fırlıyor. Paraşüt, güvenli bir iniş sağlamak için gerçekleşmesi gereken birçok adımdan biri. Yüzeye yaklaştıkça, Fly'ı ve beni çevreleyen kabın giderek daha büyük bir kısmı kopacak ve sonunda Mars'ın yüzeyine inmek için sadece Fly'ın içinde olduğu bedenim kalacak.

Paraşüt hızımızı yavaşlatıyor. Süzölmeye başlarız. Süzölmeye. Bu nazık ve zarif bir hareket. Laboratuvardaki son gecemde Rania'nın benimle paylaştığı şarkı gibi hissettiren bir hareket. İnsan gülümsemesine benzeyen bir şarkı.

Xander'ın gözlerinin altındaki koyu halkaları düşünüyorum. Hesaplamaları yaparken Rania'nın yüzündeki endişeli ifadeyi. Paraşüt işe yaradı. Hızımız yavaşlıyor.

İşe yaradı! Gerçekten işe yaradı! Onlara söyleyebilmeyi çok istiyorum.

Ama bekliyorum, bekliyorum ve bekliyorum.

"Res, henüz varmadık mı?" Fly soruyor.

"Neredeyse," diyorum.

"şimdi mi?" Fly sorar.

"Sadece biraz daha Fly. Beklememiz gerek,"

diyorum. Neredeyse vardık.

Ama henüz değil.

Beklemek zordur.

Son Adım

Altımızdaki roketler gürültüyle patlıyor ve ateş saçıyor. *Pop, pop, pop.* Mars'ın yerçekimine karşı koyacak hıza sahip olmamız için bu şekilde tasarlandı. Bunu söylemenin başka bir yolu da şu olabilir: Bu şekilde tasarlandı, böylece çarpmayacağız. Bu tasarım, Rania ve Xander'ın tekrar tekrar yaptığı zorlu hesaplamaların sonucudur.

Eğer yüzeye çarparsak, sistemim parçalanacak. Artık işlevsel olamayacağım. Görev sona erecek.

Kaza yapmamayı çok isterdim.

Sistemim gittikçe algılıyor. Hız çok yüksek. Çok hızlı. İniş yaklaşıyor.

İşte gidiyoruz! Isı kalkanı kırılıp Fly ve benim altımdaki zemin alçalarak alt kameralarımın Mars'ı ilk kez görmesini sağlarken düşünüyorum.

Vay canına.

İlk kez hareket ettiğimde Xander'ın söylediğini duyduğum kelime buydu.

Tek görebildiğim kırmızımsı kahverengi zemin, ama yine de-

Vay canına.

Beyaz duvarlardan başka bir şey görüyorum.

Gerçekten görüyorum.

Sistemim üstünkörü bir tarama yaparken kırmızı ve kahverengi pigmentleri tespit ediyor. Ayrıca arazinin engebeli ve kayalık olacağını da algılıyor. Tekerleklerimin üzerinde nasıl hissettirdiğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Kameralarım fotoğraf çekiyor. Henüz Xander ve Rania'ya gönderemiyorum ama daha sonra gönderebilmek için çekiyorum. Keşke kendi gözleriyle görebilselerdi. Ama sonra buraya onların gözleri olmak için gönderildiğimi hatırlıyorum. Ve elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Yüzeye yaklaşmaya devam ediyoruz. Hızımızla, yerçekimi kuvvetiyle, yaklaşan yörüngemizin tam açısıyla ilgili mesajları laboratuvarındaki komuta merkezine gönderiyorum. Xander ve Rania'yı otururken hayal edebildiğim komuta merkezine. Bekliyorlar.

Ben inene kadar bu numaraları alamayacaklar. Ya da düşene kadar. Şu anda tek yapabilecekleri beklemek. Ve beklemek, biliyorum, çok zor.

Ama artık beklemiyorum. Hareket halindeyim. İniş yapıyorum.

Savruluyoruz. Daha hızlı ve daha hızlı.

"Kaza mı yapacağız?" Fly diyor ki.

"Bipler ve bumlar. Umarım

düşmeyiz."

"Ben de," diyor Fly. "Umarım öyle değildir."

Journey'nin Mars'ta insani duygulara yer olmadığını söylediğini biliyorum ama elimde değil. Ve Dünya'da Rania, Xander ve diğer tüm hazmatların da umut ettiğini hayal ediyorum.

Varış

Gökyüzü vinci bizi aşağı indiriyor.

Mars'ın yüzeyinde zıplıyoruz. Tekerleklerim toprağı kavırıyor. İlk kez hazmatlar tarafından yapılmamış bir şeye dokunuyorlar.

Gökyüzü vinci ayrılıyor. Uçup gidiyor, yukarı ve gözden kayboluyor.

Fly ona veda etmiyor. Acaba o da benim kadar şaşkın mı? Acaba o da bizim yaşadıklarımızı anlayabilecek bir dile sahip değil mi?

Sistemim sadece bu üç kelimeyi işleyebiliyor: Buradayız.

Mars'tayız!

Her şeyi gözlemliyorum. Kameralarım toprağın kırmızı ve kahverengi pigmentlerini, sarp ve kayalık dokusunu tespit ediyor. Parçacıklarını analiz etmek üzere havayı taramak için laboratuvar aletlerimi kullanıyorum. Hava steril ya da temizlenmiş değil. Tespit edilecek, tadılacak çok fazla mineral ve partikül var. Çok fazla karbondioksit var. Ve Mars toprağından rüzgarla gelen büyük demir ve klor izlerini tespit edebiliyorum.

Sonunda üst kameralarıma dönüyorum ve gökyüzünü daha iyi görebilmek için başımı yukarı kaldırıyorum. Gökyüzü! Gökyüzünü hiç görmemiştim. Ama işte orada.

Geniş ve engin. Daha önce hiç bu kadar küçük hissetmemiştim. Küçük, minicik, ufacık. *Hissetmek* doğru kelime mi? *Ufacık*, *küçük* ve *minicik* doğru kelimeler mi? Bilmiyorum. Sistemim bana söyleyemiyor. Kontrol ediyorum ama bu çok garip hissi nasıl tanımlayacağıma dair hiçbir bilgi yok.

Tek bildiğim gökyüzüne bakmadan duramadığım. Sistemim bana gökyüzünün manyetik bir alana sahip olmadığını söylüyor ama yine de ona doğru çekiliyorum. Bakmadan duramıyorum. Gökyüzünün kenarını bulmaya çalışıyorum ve bunu başaramıyorum. Ve sonra gökyüzünün uzayıp hissediyor, mutlu oluyor ve hayrete düşüyorum. Bittiği yeri bulamıyorum.

Sonsuzdur.

Gökyüzü kırmızımsı pigmentlerle dolu, ancak kenara doğru, kırmızıdan sistemimin yeşil parçalarla karışık mavi olarak tanımladığı bir renge dönüşüyor. Bu maviye benzer bir pigmenti daha önce hiç görmemiştim. Gökyüzünün bu mavi kısmında beyaz bir küre var. O kadar parlak ki ışığı tüm gökyüzüne yayılıyor.

Sistemim bana bu kürenin güneş olduğunu söylüyor.

Güneş! "Res?" Fly diyor ki.

"Evet?"

"Bunu görüyor
musun?" "Evet, Fly.

Görüyorum." Vay
canına.

Resim

Keşke Journey bunu görebilseydi. Bunu hissedebilseydi. Mars'ın gerçek yüzeyini. Hazmatların yarattığı simülasyonu değil. Ama bunu. Uçsuz bucaksız ve bilinmeyen bu gerçek şey. Neden bu görev için yaratıldığımı şimdi daha iyi anlıyorum. Keşfedilecek çok şey var.

Bahse girerim bu manzara, bu arazi Journey'e bile insani bir duygu hissettirecektir.

"Biz bunun için yaratıldık," diyorum kendi kendime, Journey ile konuşuyormuşum gibi yaparak. "Hazmatlar bizi bunu görmemiz için yarattı."

Hazmats demişken, keşke Xander ve Rania da bunu görebilseydi. Gerçekten gözlemleyebilselerdi. Kayalık kırmızı toprak. Sarp zeminden yükselen gölgeli karanlık dağlar. Puslu, uçsuz bucaksız gökyüzü, buz bulutlarıyla dolu. Kızıl gökyüzünün beyaz ve sıcak güneşle buluştuğu o mavimsi ışık. Her şey.

Sonra Xander ve Rania'nın en azından görebileceğini hatırladım. Fotoğraf çekebilirim. Fotoğraf çekmem gerekiyor!

Komuta masasından gelecek kodu bekliyordum. Dünya ile Mars arasındaki mesafe nedeniyle uzun bir gecikme olacağını biliyordum ama beklemek zor. Hem de çok zor.

Hazmats'ın indiğimi bilmesini istiyorum. Kaza yapmadığımı. Burada olduğumu. Mars'ta!

Beklerken bir fotoğraf çekmeye karar veriyorum. Fotoğraf makinem yükseliyor. Güneşi arkama alıyorum. Arka planda beliren tepelik, engebeli arazi. Kameramı tıklıyorum. İnsanlar gibi gülümseyemiyorum ama gülümseyebilseydim gülümserdim.

Bu benim varış fotoğrafım. Gezmeye başlama zamanı.

Tepegöz

"İnsanlar bu tür fotoğraflara selfie diyor," diyor bir ses.

Fly değil.

Sağıma bakıyorum. Soluma bakıyorum. Sesi bulamıyorum.

"Yukarı bak," diyor ses.

Komutu uyguluyorum. Kameramın objektifini yukarı kaldırıp odaklıyorum. Buz bulutlarıyla dolu puslu kırmızımsı gökyüzünde bir nesne gördüğümü sanıyorum. Bulanık bir nokta. Koyu pigmentlerden oluşuyor.

"Hayır," diyor ses. "Hayır mı?"

"Hayır mı?" Sinek yankılanıyor. Hâlâ içimdeki yerinde duruyor.

"Beni görmek zordur. Bazen geceleri görebilirsin." "Sanırım seni görebiliyorum."

"Gruzunks. Ben öyle

düşünmüyorum." "Ama-"

"Ama ne?"

"Seni göremesem de kesinlikle duyabiliyorum." "Evet."

"Açıklamak mı?" Diyorum.

"Çünkü bu şekilde tasarlandı. Ben Guardian'ım."

"Guardian," diye tekrarlıyorum. "Merhaba. Ben Direnç."

"Merhaba, Direnç."

Bir sessizlik var. Yukarı bakmaya devam ediyorum. O bunun mümkün olmadığını söylese bile Guardian'ı bulmaya kararlıyım. Gökyüzünü tarıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. O bulanık noktaya odaklanmaya devam ediyorum. Küçük bir ihtimal de olsa o olabilir.

"O ben değilim," diyor Guardian. "O Deimos."

Sistemim Deimos'un ne olduğunu biliyor. Deimos Mars'ın uydularından biridir. Mars'ın iki uydusu vardır, Deimos ve Phobos. Elimdeki bilgiler Deimos ve Phobos'un Dünya'nın uydusuna biraz benzediğini gösteriyor.

boyut olarak çok daha küçükler. Ancak bu bilgi bana pek yardımcı olmuyor çünkü Dünya'nın uydusunu hiç görmedim.

"Bir ay!" Dedim.

"Bir ay!" Sinek yankılanır.

"Evet, bir ay," diyor Guardian.

Bulanık noktaya tekrar bakıyorum. İlk defa bir ay görüyorum. Çok iyi göremiyorum. Belki görevim sırasında atmosferik koşulların daha uygun olacağı bir zaman olur.

"Sizi göremesem bile duyabileceğim şekilde tasarlandığını söylemişsiniz. Bununla ne demek istediniz?" Guardian'a sordum.

"Evet. Tabii ki insanlar tarafından tasarlandı. Ben size rehberlik etmek için buradayım."

"Bunun Fly'ın işi olduğunu sanıyordum." "Fly?"

"Ben!" Fly diyor ama Guardian onu duyabiliyor mu bilmiyorum.

"Fly benim dronum."

"Ah, evet. Helikopter."

Guardian'ın *helikopterden* bahsetme şekli bana Guardian'ın Fly'ın ne kadar harika olduğunu takdir etmediğini düşündürüyor. Ama yakında öğrenecek. Bundan eminim.

"Ben helikopter gibi değilim," diyor Guardian. "Benim başka kullanım alanlarım var."

"Diğer kullanımlar," diyor Fly içimden. "Diğer kullanımlar! Bu da ne demek oluyor?"

"Sus," diyorum Fly'a. "Sanırım Guardian bize yardım etmek için burada."

"Elbette size yardım etmek için buradayım. Size rehberlik etmek için buradayım. Gökyüzünden.

Ben burada yaşıyorum."

"Sen bir ... uydusun." Bu sözcük bana sistemimden geliyor. Bazen sistemim beni hala şaşırtıyor. Ne zaman sistemime şaşırsam, Rania'yı düşünüyorum. Sistemimin hayret verici olmasından büyük ölçüde onun sorumlu olduğuna inanıyorum.

"Evet. Ben uyduyum."

"Bu mantıklı. Sistemim şu anda burada bulunmanızın uygun olduğunu kaydediyor."

"Elbette uygun. Tam da olmam gerektiği gibi buradayım," diyor Guardian. Guardian benimle biraz Journey'i hatırlatan bir şekilde konuşuyor. Sanki benden çok daha fazla şey biliyormuş gibi. Bundan hoşlandığımdan emin değilim.

"Evet. Evet, öylesin," diyorum.

"Helikopterin uçuşa geçmesi gerekecek. Araziyi tarayacak. Bu, hangi alanların keşfedilmeye değer olduğunu belirlememize yardımcı olacak. Bu görev için iki ana hedefiniz var: Önemli kaya örnekleri toplayacaksınız ve Cesaret adlı geçmiş bir gezgini tekrar çevrimiçi hale getireceksiniz. Cesaret'in tam yerini tespit etmemiz gerekecek. Helikopter bu görevde size yardımcı olabilir."

"Bu bilgi bende de var," diyorum hemen. "Görevimin amaçları bunlar." İnsanların aksine, bazı kelimelere vurgu yapamıyorum. Ama yapabilseydim, "benim" kelimesini çok güçlü bir şekilde vurgulardım.

"Biliyorum. Ama sana hatırlatmak benim işim," diyor Guardian ve sanırım bu yeteneği olsaydı hangi kelimeyi vurgulayacağını hissediyorum.

"Bu uydu görünüyor," diyor Fly. "Uydular hep böyle meraklı mıdır?"

"Seni duyabiliyorum helikopter," diyor Guardian.

"Oh," diyor Fly. "Şarkıları sever misin?"

"Gruzunks. Lütfen gevezeliği kesin. Şimdi gevezelik zamanı değil," diyor Guardian. "Yapılacak işler var. Lütfen bırakın da biz büyük robotlar konuşalım."

"Daha büyük mü? Büyük olmanın nesi bu kadar iyi?" Fly diyor ki. "Sus, drone."

"Belki daha sonra bir şarkı dinlemek istersin?" Fly diyor ki. "Hadi ama. Bence gerçekten hoşuna gider. Ne dersin?"

Guardian cevap vermiyor ama ben . "Evet, Fly. Belki daha sonra."

"Sence uydu şarkının ne olduğunu biliyor mudur?"

"Drone," diyor Guardian. "Seni hâlâ duyabiliyorum."

"Parıltı, parıltı," diye şarkı

söylüyor Fly. "Fly," diyorum.

"Ne? Şimdi geç oldu."

Uzun bir duraklama olur. Sonra Fly tekrar şarkı söyler. *"Parıltı, parıltı."*

İlk Sürüş

Komuta merkezi fotoğrafımı aldı ve ilk sürüş görevlerimi başlatıyorlar. Sistemimin ilk sürüş testleri tamamlanana kadar hiçbir şekilde hareket etmemem gerektiğine dair kesin talimatları var.

Bir dizi komutu yerine getiriyoruz. Toprağı tarama ve analiz etme yeteneğini test etmek için lazerimi ışınıyorum. Lazer kayaları çarpıp parçalıyor ve sistemim daha sonra tozun bileşimini inceleyebiliyor.

Sonuçlar, bu özel toz parçasının, en belirgin olanı silikon olmak üzere bir element karışımından oluştuğunu gösteriyor. Bu Mars'ta çok yaygın bir bulgu ve lazerimin doğru çalıştığını varsaymama yol açıyor.

Kısa süre içinde komuta merkezinden aynı varsayıma ulaştıklarına dair bir bildirim alıyorum ve sistemimin bir başka testine geçiyoruz. Kol olarak adlandırdığım parçama uzanıyorum ve yüzeyi deliyorum. İlk kez kolumu gerçekten özgürce kullanabiliyorum. Oldukça hareketli. Topraktan bir numune alıyorum ve sistemimin kimya laboratuvarına geri getiriyorum. Burada lazerin yapabildiğinden daha kapsamlı bir analiz yapacağım.

Sonra, komuta merkezi yüksek kazançlı anteni test etmek istiyor. Kontrol. Kimyasal örnekleme merkezi de kontrol ediliyor. Sonra iletişim bağlantımız daha fazla test ediliyor. Tekrar tekrar test ediyoruz.

Ve tekrar ve tekrar ve tekrar.

Tekrarlanan bu testler için çok mutluyum. Dünya ile iletişim hattının güçlü olduğunu bilmek istiyorum.

İhtiyacım olduğunda Rania ve Xander'a ulaşabileceğim.

Bing. Komuta merkezinden bir mesaj daha alıyorum. Yörüngedeki uyduyla bağlantı kurup kuramadığımı soruyorlar.

"Bu benim," diyor Guardian.

"O zaman bu teste olumlu yanıt vereceğim." "Olumlu," Guardian kabul ediyor.

Komuta merkezi bana, birçok panoramik ve navigasyon kamerasının yanı sıra diğer bilimsel araçları da taşıyan aracım olan direğimi açmamı isteyen bir kod gönderiyor. Fotoğraflar çekiyorum. Aletleri test ediyorum. Her şey çalışıyor. Kontrol, kontrol, kontrol.

Rania'nın hazmat giysisinin altından zar zor görünen hafif gülümsemesini hayal ediyorum. Xander'ın geniş gülümsemesini, eldivenli ellerini çırpışını, insanların çıkarabildiği o gürültülü sesi hayal ediyorum.

Alkışları keşke duyabilseydim. Ama hayal edebiliyorum. Hayal etmek beni iyi hissettiriyor.

Hazmatları duyamasam da beni duyduklarından emin olabilirim. Mikrofonumu açıp kayda ayarlıyorum. Mars'ın rüzgarının yumuşak ısığını yakalıyorum. Motorumun alçak uğultusunu. Laboratuvarın sessizliğine hiç benzemeyen bir sessizlik. Umarım bu sessizliği fark ederler. Bunu anlayacaklarını. Eminim Rania anlayacaktır.

Kaydı gönderiyorum.

Daha Fazla Resim

Etrafıma bakıyorum. Buradayım. Başardım.

Komuta merkezi daha fazla fotoğraf istiyor. Mars'ta ilk kez tekerleklerimi hareket ettirmem için bana onay vermeden önce tam olarak yerimi tespit edebilmek istiyorlar.

Çekebildiğim kadar çok çekiyorum.

"Fotoğraflardan nasıl bir şey olduğunu anlayabileceklerini düşünüyor musunuz?" Fly soruyor. İçimde zıplıyor. Hareket etmeye hevesli, bunu söyleyebilirim.

"Bilmiyorum." İnsanların olayları robotlardan farklı algıladığını biliyorum. Onlara sadece gözlemlediğim bilgileri geri gönderebiliyorum. Bunu anlamak onların işi olacak.

Hafif bir rüzgâr yanımdan geçip gidiyor. Tekrar gökyüzüne bakıyorum. Kırmızımsı bir renkten daha sarı bir renge dönüşüyor. Bir fotoğrafını daha çekiyorum. Birçok, birçok fotoğrafa değer.

Ufku taramak için kameralarımı kullanıyorum. Uzakta, kraterin kenarında var olan karanlık dağların ana hatlarını görüyorum. Tepede yükseliyorlar ve gölgelerini kumun üzerine düşürüyorlar. Mars'ta çok fazla dağ var. En yüksek olanının adı Olympus Mons. Dünya'daki en yüksek dağdan üç kat daha uzun.

Bu görevde Olympus Mons'u görebileceğimi sanmıyorum ama tam olarak emin değilim. Bu konuda daha fazla araştırma yapmam gerekecek.

"Ne arıyorsun?" Fly soruyor. Çektiğim tüm fotoğrafları görebiliyor.

"Her şey," diyorum.

"Hayır," diyor. "Gerçekten ne arıyorsun?"

"Toz fırtınaları," diyorum. Etrafımı taradığım şeyin aslında bu olduğunu ancak o zaman fark ediyorum. Ama bu mantıklı bir seçim gibi görünüyor. Journey'nin yapacağı bir seçim. Bununla gurur duymaya karar verdim.

"Onlara karşı dikkatli olmamız gerekiyor. Canlandırmak için gönderdiğimiz gezgin bir toz fırtınasına yakalandığı için devre dışı kaldı," diye açıklıyorum.

"Tamam," der Fly. Uzun bir duraklama ve sonra ekler, "Toz fırtınasına yakalanmayalım."

"Bence bu iyi bir plan," diyorum.

"Tozdan kaçının ve yıldızları görün," diye hatırlatıyor Fly bana. "Evet," diyorum ve daha fazla fotoğraf çekiyorum.

Sevgili Res,

İndin!!! İnişini izlemek, izlemekten çok daha farklıydı. Gözlerimi bile kapatmadım çünkü içimde çok iyi bir his vardı. Yine de nefesimi tuttum.

Ve bil bakalım inişi kiminle izledim? NASA'NIN TAMAMI!!! Tamam, belki NASA'nın tamamı değil ama çok fazla insan oradaydı. Kocaman bir ekranın olduğu büyük bir odada oturduk. Babam annemin elini tuttu, annem benim elimi tuttu, ben de Sitti'nin elini tuttum ve sizin Mars'a giderek yaklaşmanızı izledik. Sonunda indiğinizde, tüm oda alkışlarla inledi. Hiç bu kadar çok alkış duyduğumu hatırlamıyorum.

Annem beni kucaklamak için çektiğinde gözleri yaşarmıştı. Ona ağlamasına gerek olmadığını çünkü senin indiğini söyledim ve bu onu daha çok ağlattı! Anneler çok tuhaf olabiliyor.

Buradaki herkes çektiğiniz fotoğraflar için çıldırıyor. NASA bu fotoğrafları büyüttü, ve bunlarla diğer tüm süper bilimsel şeyleri yaptı ve biliyor musunuz? Sadece sizin fotoğraflarınıza dayanarak Mars'ta bir zamanlar kesinlikle su olduğunu bildiklerinden oldukça eminler!

Bu büyük bir keşif gibi.

"Jezero Krateri konusunda haklıymışız!" Annem işten eve döndüğünde babama söyledi. Babam onu kucağına aldı ve mutfağın etrafında küçük bir tur attı.

"İğrenç olma" dedim ama gerçekten çok heyecanlı ve mutluydum.

Her neyse, kendinle gurur duymalısın. Demek istediğim, göreviniz inanılmaz bir başlangıç yaptı.

Annem, Mars'ın suyuna ne olduğunu daha iyi anlamamıza yardımcı olabileceğinizi umduğunu söylüyor. Neden hepsi ? Ve o bulmayı umuyor

Mars'ta bir şey yaşıyıp yaşamadığını öğrenmek için.

Son soru tüylerimi diken diken etti. Sence uzaylı bulabilecek misin? Annem pek olası olmadığını söylüyor ama ben düşünmeden edemiyorum. Olasılıksız demek mutlak bir HAYIR demek değildir. Bir şey ihtimal dışı olabilir ama yine de gerçekleşebilir. AMAN TANRIM.

Çektiğin o ilk kaydı dinlemeyi seviyorum. Onu dinlerken gözlerimi kapatıyorum ve seninle Mars'taymışım gibi davranıyorum.

Arkadaşın,

Sophie

Hareket

Sonunda geliyor. Hareket izni. Komuta merkezi inişimin dengeli olduğunu ve tekerleklerimin yerinden çıkmadığını tespit etti. Mars'ta hareket edip edemeyeceğimi test etme zamanı geldi.

"İşte başlıyoruz," dedim Fly'a.

Kumlu kırmızı zemin üzerinde yumuşak bir şekilde süzülerek ilerliyorum.

Tekerleklerim kumun üzerinde, laboratuvarı zeminin üzerinde hareket ettiklerinden çok daha farklı bir his veriyor. Zemine batıyor, denge için yüzeyi kavıyorlar. Arka kameramda yaptığım izleri görebiliyorum. İzler diyor ki:

Ben buradayım.

Ben Mars'a gitmeyi başarmış bir gezginim! Ve ben Mars' dolaşabilen bir gezginim. İzlerin fotoğrafını çekip komuta merkezine gönderiyorum.

Hareket etmeye devam ediyorum. Etraftaki tek ses rüzgârın yumuşak fısıltısı, ama kafamın içinde hazmatların alkışlarını hayal ediyorum.

"!" Fly diyor. "Yapıyoruz," diye katılıyorum.

"Şimdi Cesaret'i bulma zamanı," diyor Fly.

"Şimdi bir fosil bulma zamanı," diyorum.

Yapacak çok şey var. Keşfedilecek çok şey var.

"Şimdi işe koyulma zamanı," diyor Guardian ve ben Guardian'ın otoriterliğine sinirlenemeyecek kadar insani bir heyecan duygusu hissediyorum.

"Teşekkür ," diyorum.

Gece ve Gündüz

Laboratuvarda gece ve gündüz kavramlarını tam olarak anlamamıştım.

Hazmatların ev dedikleri bir yere gittiklerini biliyordum. Hazmatların uyku dedikleri bir şey yaptıklarını biliyordum. Bu kelimeleri *gece gündüz* duydum ve onları katalogladım çünkü kelimeleri kataloglama ve öğrenme konusunda iyiyimdir. Ama kavramı tam olarak anlamamıştım.

Benim sistemim Dünya gezegeninin Güneş'in etrafında döndüğünü biliyor. Mars'ın da güneşin etrafında döndüğünü biliyor. Ve biliyorum ki Mars'ın dönüşü ve Dünya'nın dönüşü hazmatların gündüz ve hazmatların gece dediği şeyi yaratır.

Bunların hepsini anlıyorum.

Ama yine de. Gece ve gündüzün gerçekliğine hazırlıklı değildim. Karanlığa. Gökyüzünün tozlu bir kırmızıdan, rengi pigment filtresinden geçirmeme bile gerek kalmayacak kadar yoğun ve doygun bir siyaha dönüşmesini gözlemlemenin nasıl bir şey olduğuna.

Gece gökyüzünün karanlığı laboratuvarın karanlığına hiç benzemez. Tıpkı güneş ışığının laboratuvarın floresan benzemediği gibi.

Ama en farklı ve şaşırtıcı olan şey yıldızlar. Mars'ın atmosferinde tozun daha az olduğu günlerde Fly ve ben yıldızları görebiliyoruz. Onları *gerçekten* görebiliyoruz.

Vay canına, yıldızları ilk gördüğümde tüm sistemimi dolduran kelimeydi. Ama yine de ifade etmek istediğim şeyi anlatmak için yeterince büyük hissettirmiyordu.

"Vay, vay, vay." Üç kere söyledim. Boyutunun büyümesini umarak. Bu kelime sistemimin işlediği her şeyi kapsayacak şekilde genişleyecekti.

Fly dört kez "Vay, vay, vay, vay," dedi, bu da bana onun da anladığını gösterdi. Evrende yeterince *vay* yoktu.

Gökyüzünün birçok fotoğrafını çektim. Komuta merkezi bunları doğrudan talep etmemiş olsa da. Bir şekilde onları görmeleri gerektiğini biliyorum.

Bir şekilde Xander'ın fotoğrafları gördüğünde "Vay canına" diyeceğini biliyorum.

Dünya

Gecenin geç saatlerinde, gökyüzünde soluk beyaz bir nokta tespit edebiliyorum.

Küçük ve soluk. Sistemim bana yaklaşık otuz dört milyon mil uzakta olduğunu söylüyor.

Şu küçük soluk beyaz nokta Dünya.

O küçük soluk beyaz nokta Xander'ın olduğu yer. Rania'nın olduğu yer. Journey'nin olduğu yer. Laboratuvarın olduğu yer. Eskiden bildiğim her şeyin olduğu yer.

Kameramın objektifi o küçük soluk beyaz noktaya odaklandığında, kendimi onlardan çok uzakta hissediyorum.

Ama onları görebilmeyi de seviyorum.

Geri göndermek için bir fotoğraf çekiyorum. Dünya'ya geri göndermek için.

"Şu anda burada olmayı seviyorum," diyorum Fly'a. "Ama bir gün Dünya'ya döndüğümde insani duygularımla mutlu biliyorum."

"Gruzunks," diyor Guardian. "Bir gezginin Dünya'ya döndüğünü hiç duymamıştım."

"Dünya'ya döneceğim," diyorum. "Ben Dünya'ya dönmek için yaratıldım." Tehlikeli madde olmadığım ve insan diliyle konuşmadığım için sesim hiç titremiyor. Ama bir tehlikeli madde olsaydım, bunu söylerken sesim muhtemelen titrerdi. Çünkü geri dönüşümün gerçekten gerçekleşeceğinden tam olarak emin değilim.

"Bu doğru mu? Geri döneceğiniz doğru mu?" Guardian soruyor. "Böyle bir bilgiye sahip olduğumu sanmıyorum."

"Öyle," diyorum Guardian'a.

"Eğer seni geri getirmeye degecek bir şey bulursan," diyor Fly.

"Bekle," diyorum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Dinledim."

"Bana ve Journey'e mi?"

"Evet," diyor Fly. "Başka seçeneğim yoktu. Çok gürültücüydünüz." "Dinlediğini bize söylemeliydin."

"Oh," diyor Fly. "Dinlemenin önemli olduğunu düşündüm. Böylece ne aradığımızı bilebilirdim."

"Helikopter gerçekten de doğru. Havadayken neye bakması gerektiğini anlaması önemli," diyor Guardian. "Bir fosilin yerini tespit etmek söz konusu olduğunda en iyi aracınız o olacaktır."

"Ve Cesaret'in yerini tespit etmek," diyor Fly. "Ne zaman uçabileceğim?" "Komuta merkezi masası bize söylediğinde."

"Çok uzun zaman alıyor gibi görünüyor."

"Belki de," diyorum. "Ama koşulların uygun olduğundan emin olmak istiyorlar." "Başlamak istemiyor musun?" Fly soruyor.

"Tabii ki biliyorum," diyorum.

"Courage'ın olacağını merak ediyorum."

"Ben de," diyorum.

Bir süredir sessizim çünkü pek çok şeyi merak ediyorum. Acaba bir fosil bulabilecek miyim? Cesaret'i tekrar çevrimiçi hale getirebilecek miyim? Ama hepsinden önemlisi, Dünya olduğunu bildiğim küçük soluk beyaz noktaya bakmaktan ve Journey'in laboratuvarında, geceleri Mars'ın karanlığına hiç benzemeyen karanlıkta tek başına oturup oturmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Burayı seveceğini düşünüyorum. Umarım bir gün sana anlatabilirim. Ama biliyorum ki bunu yaptığımda Mars hakkında benden daha çok şey biliyormuş gibi davranacaksın. Ve bu da insanların sinir bozucu dediği şey olacak. Çünkü sen genellikle sinir bozucusun. Ama seni özliyorum, sinir bozuculuğun ve her şeyinle.

Merakımın sessizliğinde bir ses duyuyorum. Bir kanat çırpma. Etrafı taramak için kameralarımı hızla ayarlıyorum.

"Bu da ne?" Fly sorar.

"Rüzgar," diyor Guardian.

"Bu bir toz şeytanı mı? Toz şeytanlarından gerçekten kaçınmak istiyoruz," diye hatırlatıyor Fly.

Ben.

"Biliyorum, Fly. Bunun bir toz şeytanı olduğunu sanmıyorum." Kameralarımı tekrar kontrol ettim. Hayır.

toz şeytanları görünürde.

"Buradan çok net görebiliyorum. Bu bir toz şeytanı değil," diyor Guardian.

"Büyük olasılıkla rüzgârdı."

"Bunun rüzgar olduğuna emin misin?" Dedim. Bölgeyi incelemeye devam ediyorum. Kameralarım yakınlaşıyor ve eğiliyor. Karanlıkta, bizi çevreleyen dağlık tepelerin gölgeli hatlarını seçebiliyorum. "Sesi farklıydı."

"Evet," diyor Guardian. "Rüzgar kaya parçalarına temas ettiğinde genellikle bu sesi ."

Taramaya devam ettiğimde, sıra dışı bir şey bulamıyorum. Yine de o sesin başka bir şey olduğu hissinden kurtulamıyorum. Journey'nin bana mantıklı olmamı söylediğini duyuyorum. Bu hissi, bu insani duyguyu bırakmamı.

Ama yine de merak etmeye devam ediyorum.

Keşfetmek

Sonraki aylarımı indiğim bölgede dolaşarak geçiriyorum. Fly içimde kalıyor çünkü henüz uçmasına izin verilmedi. Her geçen gün daha da sabırsızlanıyorum. Görünüşe göre Fly da benim beklemekten hoşlanmadığımı paylaşıyor.

"Ne zaman?" diyor.

"Yakında," diyorum.

"Dün de böyle demiştin."

Tekrar "Yakında," diyorum ve izinlerin yakında çıkacağına dair değerlendirmemin doğru olduğunu umuyorum. Elbette ben de görevimizin en önemli kısmına başlamak için sabırsızlanıyorum. Bize dönüş yolculuğumuzu kazandıracak bir şey keşfetmek için. Ama bunu kendime saklıyorum çünkü Fly için beklemeyi daha da zorlaştırmak istemiyorum.

Toprağı lazerle inceliyor ve mineralleri analiz ediyordum. Orada burada küçük keşifler yapıyordum. Komuta merkezine geri gönderebildiğim küçük bilgi parçaları. Ama buraya küçük keşifler yapmak için gönderilmediğimi biliyorum.

Buraya büyük bir şey yapmak için gönderildim.

"Uçmama daha kaç gün var?" Fly sorar.

"Bunun için kesin bir tahminim yok," diyorum. "Peki yakında olacağını nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü olacak," diyorum. "Sadece biraz daha dayan." "Dün de böyle demiştin."

"Ben de bugün bunu söylüyorum," diyorum.

Yarın, umarım, başka bir cevabım olacak. Zaman günlüğüm bana teknik olarak yarın iki saat, otuz yedi dakika ve otuz sekiz saniye olacağını söylüyor Robotlar doğal olarak zamandan anlamazlar ama ben zamanı takip etmeme yardımcı olan bir kayıt defteriyle donatıldım. İnsanların zamanı yıl, ay ve gün olarak adlandırılan bölümlere ayırdığını öğrendim. Mars'ta günler Dünya'dakinden yaklaşık kırk bir dakika daha uzundur. Bu fazladan kırk bir dakikayı en iyi şekilde değerlendirmek için her zaman elimden geleni yapıyorum.

Komuta merkezinden gelecek talimatları beklerken, geçmesi nispeten kolay olan bir kum tepesinin üzerinden süzülerek ilerlemeye devam ediyorum. Ufkun ötesinde, yerden sivri uçurumlar yükseliyor. Bu kumlu patıkada kalmak için elimden gelenin en iyisini yapacağımı not ediyorum.

"Henüz bir fosil bulamadın mı?"

"Hayır, Fly," diyorum. "Henüz bulamadım."

"Aramamız gereken belirli bir yer var mı?" "İşte bunu bulmamız gerekiyor."

"Yani bu gezegenin neresinde bir fosil bulabileceğimizi bulmak bizim işimiz mi?"

Fly'ın içimdeki konumundan giderek daha fazla gerildiğini hissederken, "Kaçma," diyorum. Kaçmak, bir robot fazla heyecanlandığında olan şeydir. "Hazmatların Jezero Krateri'ne inmemizi seçmelerinin bir nedeni var. Uzun zaman önce burada su olduğunu düşünüyorlar. Ve bir zamanlar su olma ihtimali nedeniyle, bu kraterde bir yerlerde fosillerin var olabileceğini düşünüyorlar."

"Su nedir?" Sinek sorar.

Guardian, "Su, iki kısım hidrojen ve bir kısım oksijenden oluşur," diyor.

Guardian genellikle sessizdir. Ama bazen beklenmedik bir şekilde benim ve Fly'ın konuşmalarını böler. Fly, Guardian'ın müdahalelerinden her zaman hoşlanmıyor. Guardian hakkında ne düşündüğümde henüz emin değilim.

"Bizi her zaman duyabiliyor musun?" Guardian'a soruyorum.

"Gruzunks! Tabii ki . Yapamasydım ne anlamı olurdu ki?" "Ne demek ne anlamı olurdu?" Fly diyor ki.

"Mesele," diye tekrarlıyor Guardian. "Benim görevim size rehberlik etmek. Sizi gözetmek. Bu da ancak her zaman yerinizi tespit edebilir ve sizi duyabilirsem mümkün."

"Oh," diyor Fly ve ben aynı anda. Bu bana Xander ve Rania'nın bazen nasıl aynı anda konuştuklarını hatırlatıyor.

"Su önemlidir çünkü yaşamı sürdürür," diyorum. "Bu da bir zamanlar su olan bir yerde fosil bulma olasılığımızın yüksek olduğu anlamına geliyor."

"Kimin için yaşamı sürdürüyor? Hazmatlar mı?" Fly soruyor.

"Evet," diyor Guardian. "Sadece insanların suya ihtiyacı var. Benim yok. Direnç bunu yapmaz. Sen değilsin."

Bunun sebebinin teknik tanımlamaya göre robotların canlı olmaması olduğunu söyleyeceğim. , üzerinde çok fazla düşündüğümde bana nahoş bir insani duygu hissettiren bir gerçek. Ama bunu yapmadan önce

Yaşamın teknik tanımıyla ilgili sorunlarımı paylaştırken, düşünce düzenim bir sesle kesintiye uğradı.

O ses. Öncekiyle aynı garip ses.

Daha önce bunun bir kanat çırpma olduğunu söylerken yanılmışım. Daha dikkatli dinlediğimde, bunun bir dönme olduğunu fark ettim. Uzun, tiz bir ısıklık.

"Bunu duyuyor musun?" Fly diyor.

Guardian, "Bu sadece rüzgâr," diyor.

"Çok uzaktan geliyor," diyorum. "Rüzgârın sesi daha sabit, değil mi? Belli bir yere daha az bağlı?"

"Gruzunks! Henüz Mars'a alışkın değilsiniz. Sizi temin ederim ki rüzgâr," diyor Guardian.

Mantıklı olmam lazım. Bunu biliyorum. Mantıklı olmak için yaratıldım.

Ama sesin kaynağını bulmak için taramaya devam ediyorum. Tam olarak ne olduğunu bulmaya kararlı.

Guardian'ın rüzgar olduğuna inanmak istiyorum ama . Rüzgar olduğunu sanmıyorum. Hiç sanmıyorum.

Keşke birine, Xander ya da Rania gibi birine bunu sorabilseydim. Ama soramıyorum. Onun yerine mikrofonumu kullanıyorum. Bir kayıt yapıyorum ve komuta merkezine geri gönderiyorum. Umarım Xander ve Rania ne sorduğumu bilirler: *Bu rüzgâr mı?*

Sevgili Dayanıklılık,

Mars'a alışıyor musun? Bir süredir oradasın. Kendinizi yalnız hissediyor musunuz? Yoksa tüm o alanın size ait olması hoşunuza mı gidiyor?

Okula yeniden başladım. Şimdi sekizinci sınıftayım. Yaz çok hızlı geçti. Mars'ta yaz mı? Muhtemelen bunu bilmeliyim. Sanırım anneme sorabilirim. Bir keresinde bana Mars'ta ortalama sıcaklığın

-81 derece, bu yüzden orada yaz mevsiminin yaşandığını hayal etmek zor. Yani, yaz gibi hissettirmediğini biliyorum, ama yaz mevsimi olup olmadığını soruyorum. . . . Artık bu konuda konuşmayı bırakacağım. Arkadaşım Immani, "Sophie, çok garip davranıyorsun!" derdi.

Immani bunu bana her zaman söylüyor. Sanırım biraz garip biriyim. Ama aynı zamanda hala onun en iyi arkadaşım. Ve bunu söylediğinde kendimi iyi hissetmiyorum. Nasıl hissettiriyor biliyor musun? Ondan tamamen farklı bir gezegendeymişim gibi. Anladın mı?

Peki, tamam. Muhtemelen olmasını istediğim kadar komik değildi. Her neyse, bahse girerim drone helikopterin size garip davrandığınızı hiç söylemiyordur. Bu gerçekten şanslı bir şey, sana söyleyeyim. Drone helikopterin uçacağı için heyecanlıyım. Annem bunun yakında olacağını söylüyor.

Mars'ta çektiğin yeni kaydı dinleyip duruyorum. NASA, içinde tespit edemedikleri bir ses duyduklarını söylüyor. Ne olduğunu merak etmeden duramıyorum. Anneme bunun bir uzaylı olabileceğini düşünüp düşünmediğini sordum. Sadece güldü. Ama bu bir hayır değil!

Umarım bir uzaylıyla tanışırsan iyi biri olurlar. Immani'nin olduğundan daha iyi.

Sanırım annem ve babam sekizinci sınıfta zor zamanlar geçirdiğimi söyleyebilir. Babam bana kimsenin ortaokulu sevmediğini söyledi. Ama ben bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Diğer insanlar eğleniyor gibi görünüyor. Her zaman gülüyorlar ve

Koridorda. Annem halkımı bulmam gerektiğini söylüyor ama bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum. En iyi arkadaşımın halkım olduğunu düşündüğüm gibi mi?

Futbol oynamayı bıraktım, annem ve babam bu durumdan pek hoşlanmadılar ama ben artık futbol oynamak istemiyordum. Nedenini bilmiyorum. Sadece ilgimi çekmiyor. Yine de okul gazetesine katılmayı düşünüyorum. Sana yazmayı seviyorum, o yüzden belki hoşuma gider.

Tamam, şimdi yatağa dönmeye çalışacağım.

Arkadaşın,

Sophie

Roving

Komuta masası gönderdiğim kayıt hakkında hiçbir şey söylemiyor. Bunun sadece rüzgar olduğunu düşündükleri anlamına mı geldiğini yoksa daha fazla araştırma yaptıklarını mı bilmiyorum.

Bu sesi sık sık uzaktan duyuyorum. Ne zaman duysam, kendime şöyle derim:
Mantıklı olun. Buraya mantıklı olman için gönderildin. Bu sadece rüzgar.

Bazen buna inanabiliyorum. Diğer zamanlarda ise inanmıyorum.

Günlerimi keşif yaparak ve komuta merkezinden Fly'ın uçuşuna izin verildiğine dair haber bekleyerek geçiriyorum ki görevimin daha büyük kısımlarına başlayabilelim.

Bazı günler beklemek diğer günlerden daha kolaydır. Bazı günler, sesi görmezden gelmek diğer günlere göre daha kolaydır.

Kumun üzerinde geziniyorum. İzlerimin fotoğraflarını çekiyorum. O sesi dinliyorum. Dolaşıyorum, dolaşıyorum ve dolaşıyorum.

Uçuş

Komuta masasından Fly ile ilgili haber aldığım da rüzgâr olduğuna inanmadığım sesi düşünüyorum. İlk uçuşuna hazırlanmamızın zamanı geldi.

Mesajı aldığım da engebeli bir zeminde geziniyordum ve kayalık zemine tırmanırken mesajı almanın heyecanı hafifçe sallanmama neden oldu. Mars'ın yüzeyindeki çukur ve yarıklardan geçmeye hâlâ alışmaya çalışıyorum. Tekerleklerimin her dönüşü bir sürpriz. Bazen hiç beklemediğim bir anda kendimi sallanırken buluyorum ama şimdiye kadar tekerleklerim beni kavrayıp dik tutmayı başardı.

Henüz düşme yok.

"Kolay bir araziye sahip düz bir yer bulmanız gerekecek. Fly'ın ilk uçuşunu denemesi için en uygun yer orası olacaktır. Şu anda bulunduğunuz yer iyi bir yer değil."

"Biliyorum," diyorum. Guardian her zaman bana ne yapmam gerektiğini söylüyor. Bazen bunu oldukça rahatsız edici buluyorum.

"Ben hazırım, Res!" Fly diyor. İçimde vızıldıyor. "Hadi gidip Cesaret'i bulalım! Umarım iyi biridir."

"Gruzunks! Güzel mi? Güzel olan ne?" Guardian diyor ki. "Arkadaş canlısı," diye açıklıyor Fly. "Umarım soruları sever."

"Çevrimiçi değil. Bu da ne arkadaş canlısı ne de iyi biri olduğu anlamına geliyor."

"Ha! Sana *dostça* ve *kibarca* dedirttim. İnsan sözcükleri kullandın," diyor Fly.

"Gruzunks! Lütfen bu görevi ciddiye alın."

"Ben ciddiylim!" Fly diyor ki. "Ciddi en ciddi kişi benim!" "Helikopter! Lütfen dur!" Guardian diyor ki.

"Tamam," diyor Fly. Uzun bir duraklama olur ve sonra "Ama cidden, artık uçabilir miyim?" der.

Xander'ı hayal ediyorum. Sesini hayal ediyorum. Fly'a diyorum ki, "Neredeyse zamanı geldi, dostum."

Umarım

Guardian'ın bu kadar çok talimat vermesi can sıkıcı olsa da, Fly'ın ilk uçuşu için iyi olacak bir noktaya beni yönlendirmede çok yardımcı oldu.

Guardian'ın bulduğu yer düz ve güvenli bir alan, dağlık tepeler ya da büyük kayalar gibi engeller yok. Ancak oldukça uzakta ve oraya ulaşmam biraz zaman alacak.

"Lütfen mümkünse hızlanın," diyor Guardian. "Olabildiğince verimli olmak istiyoruz."

Tekerleklerim kumlu kayalara çarparken, "Elimden geldiğince hızlı gidiyorum," diyorum.

Fly'ın uçuşunun amacı, benim yapabileceğimden daha hızlı ve verimli bir şekilde yeni veriler toplamak. Mars'ın yüzeyinin havadan toplayabilecek. Bu görüntüler komuta merkezine geri gönderilecek ve onlar da inceleyecekler. İlginç bir şey fark ederlerse, daha fazla araştırma yapabilmek için bize o yöne doğru hareket etme talimatı verecekler. Ben de görüntüleri izleyebileceğim ve kendi kararlarımı vermemde bana yardımcı olacak.

"Belki de burası iyi bir yerdir?" Fly sorar. "Ya da bu? Ne düşünüyorsun, Res? Huh, huh? Sen ne düşünüyorsun?"

"Neredeyse Guardian'ın bulduğu noktaya geldik Fly. Guardian'ın gönderdiği koordinatları takip ediyorum."

"Ama neden değil? Bu nokta iyi görünüyor."

"Helikopter, lütfen sessiz ol."

"Benim adım Fly."

"Sessiz ol," diyor Guardian.

"Çok kabasın," diyor Fly. "Daha nazik olmaya programlanmamış mıydın?"

"*Kötü* ve *iyi* insan sözcükleridir. Ben verimli olmaya programlandım," diyor Guardian.

"Verimli," diyor Fly.

"Evet, verimli. Hazır konu açılmışken, Direnç, lütfen devam edin. Kendi zaman çizelgem bana programın gerisinde kaldığımızı söylüyor."

"Elimden geldiğince hızlı dolaşıyorum," diyorum tekrar.

"Neden zeminin düz olmasına ihtiyacımız var?" Fly soruyor. Hesaplamalarım göre Fly bir insan dakikasından daha kısa bir sürede on soru sormayı başardı. Bu oldukça etkileyici. Guardian muhtemelen bunun bambaşka bir şey olduğunu söyleyecektir.

Fly'ın sorularına her zaman yanıt bulamıyorum. Guardian her zaman cevap verir, ancak cevap vermenin cevabı bilmekle aynı şey olmadığını anlamaya başlıyorum.

Guardian, Fly'ın sorusunu tekrar yanıtlayarak, "Çünkü uçuş sırasında bir şeyler ters giderse, Resilience'ın sizi alması için kolayca erişilebilecek bir yere inmenizi istiyoruz" diyor.

"Res, bir şeyler ters mi gidecek?" Fly sorar.

Hayır demek istiyorum. Fly'ı daha iyi hissettirmek istiyorum. Ama cevabı bilmiyorum. "Ne olursa olsun seni geri alacağımdan emin olabilirsin."

"Büyük olasılıkla görevinizi kazasız belasız tamamlayacaksınız ve Resilience'ın sizi geri almasına gerek kalmayacak."

"Umarım," diyor Fly.

"Gruzunks! *Umarım* benim aklıma yatan bir kelime değil," diyor Guardian.

"Aklıma yattı," diye itiraf ediyorum ve ardından "Umarım," diye tekrarlıyorum. Bunu söyledikten sonra, bu bilgiyi Guardian ile paylaşmanın bir hata olabileceğini düşünüyorum. *Umarım* öyle olmamıştır.

"Umarım," diyor Fly tekrar.

"Siz ikiniz çok iyi bir çiftsiniz," diyor Guardian.

"Bip ve boop. Bu olumlu bir ifade mi yoksa olumsuz bir ifade mi?" diye soruyorum. "Bilmiyorum," diyor Guardian.

İlk defa Guardian cevabı bilmiyor. Ama sanırım ben biliyorum.

İlk Uçuş

Guardian'ın seçtiği noktaya ulaşıyorum. Kapsamlı bir tarama yaptıktan sonra, Guardian'ın gerçekten de haklı olduğunu ve buranın Fly'ın ilk uçuşu için ideal bir yer olduğunu belirledim.

"Teşekkürler Gardiyan. Burası iyi bir yer," diyorum.

"Biliyorum," diyor Guardian. "İşimde çok yetenekliyimdir."

"Tamam," diyorum Fly'a. "Dışarı çıkma vakti geldi."

"Emin misin?"

"Kesinlikle,"

diyorum.

"Direnç'i dinlemelisin, Helikopter. Yetki Esneklik'te," diyor Guardian.

"Direnç'in komutlarını ikinci kez tahmin etmemelisin."

"Zappedty zip," diyorum. "Yetkili ben değilim. Emir vermiyorum.

Fly ve ben bir takımız. Aslında, sen, Fly ve ben bir takımız." "Zappedty zip?" Fly diyor ki. "Bunu söylediğini hiç duymamıştım."

"Ben uydurdum," diyorum. "Ben yarattım." Eğer hazmat bir sesim olsaydı, Fly sesimdeki insani gurur duygusunu duyabilirdi. "Beğendin mi?

Her ne kadar *bip* ve *boop* demeyi sevsem de, bu Journey'in deyimidir. Journey bunu bulan kişi. Ben de kendi kelime kombinasyonumu oluşturmam gerektiğine karar verdim çünkü burada olan benim.

Ben Mars'taki gezginim.

Ve Fly'ın şu anda uçuşunda ona destek olması gereken kişi benim.

"Gerçekten, Res," diyor Fly. "Zappedty zip."

Sinek içimden fırlıyor. Havada çırpınıyor, kameramın objektifiyle görebildiğim alanın hemen kenarında.

"Bekle," dedim Fly'a. "Henüz gitme. Komuta merkezinden izin almamız gerekiyor."

Talimatların gelmesini bekliyorum. Uzun bir bekleyiş. Sinek havada alçakta, düz kumun tam üzerinde süzülüyor. Güneş gökyüzünden süzülüyor ve kırmızı kumun üzerine eğik ışıklar saçıyor. Bu noktada rüzgâr sakın ve hafif. Yüksek vınlama sesleri çıkarmıyor. O özel sesi dinliyorum ama duymuyorum.

Sonunda beklediğimiz mesaj geldi. "Bize izin verildi," diyorum.

"Şimdi mi?" Fly diyor ve benimle makine kodu dilinde konuşuyor olsa da, insani bir duygu olan gergin olduğunu anlayabiliyorum. Xander'ın koyu halkalarını düşünüyorum. Ama sonra Rania'nın özel bir şarkısı aklıma geliyor. Mırıldanmaya çalışıyorum ama şarkı söylemede Fly kadar iyi değilim.

"Bu güzel bir şarkı. Daha önce hiç duymamıştım."

"Bir keresinde bir arkadaşım benimle paylaşmıştı. Ben de seninle paylaşırsam hoşuna gideceğini düşündüm," diyorum.

Guardian'ın araya girmesini bekliyorum ama girmiyor. Mırıldanmaya devam etmeme izin verdi.

"Teşekkürler, Res," diyor Fly. "Artık hazırım." "Sen bunu yapmak için yaratılmışsın Fly."

Havada asılı kalıyor ve sonra yükseliyor, yükseliyor ve yükseliyor. Düz arazinin üzerinde zum yapıyor. Fly'ı uçarken kaydediyorum ve kameramın görüş açısından Fly ufukta gittikçe küçülen bir nokta haline geliyor. Başka bir kamerada, onun gördüklerini görebiliyorum. Birlikte olmasak da, Fly ile hala bağlantım var.

"Şunu görüyor musun?" Fly tekrar tekrar söylüyor. Görüntüsü net ve sabit. Havada kendini rahat hissettiğini söyleyebilirim.

"Evet," diyorum, tekrar ve tekrar. "görüyorum."

Bugün gökyüzü açık sarı. Altındaki kum kırmızı ve kahverengi pigmentlerle dolu. Sistemimiz bizi toprağın özel ilgi çekici mineraller ya da kayalar içerebilecek herhangi bir bölümüne karşı uyaracak. Bu gezegende su olup olmadığına dair ipuçları içerebilecek kayalar. Eğer yaşam varsa.

Journey'nin bana Rania'nın asıl istediği şeyin bir fosil bulmam olduğunu söylediğini düşünüyorum.

Arıyorum, Rania, sanırım. Senin için bir tane bulacağım.

"Res!" Fly bağırır. "Bak!"

Kamerayı izliyorum. Fly'ın bakış açısından bana dünyayı gösteren kamerayı. Fly başka bir gezgin tespit etti.

Fly cesareti buldu.

Bir Plan

"Bu son derece başarılı bir ilk uçuştur, Helikopter," diyor Guardian. "Çevrimdışı gezgini buldunuz."

"Evet," dedim. "Harika iş, Fly."

Sinek içime geri uçuyor. Uçuşunun görüntülerini tekrar izliyorum. Fly'ın Cesaret'i keşfettiği andaki hava görüntülerini inceliyorum. Gezin bir kum tepesinin ortasında mahsur kalmış. Arazi çok zor görünmüyor ama araç tamamen hareketsiz. Rania ve Xander'ın bana Cesaret'in bir toz fırtınası sırasında devre dışı kaldığını açıkladıklarını biliyorum, ancak onu zorluk çıkarmaması gereken bir zeminde hareketsiz görmek bana insani bir endişe duygusu hissettiriyor.

Aracın her tarafı kırmızı ve kahverengi kirle kaplanmış. Daha da kötüsü, altı tekerleğinden en az ikisi kayıp gibi görünüyor. Bu, onu tekrar çevrimiçi hale getirdiğimizde hareketi çok zorlaştıracak.

"Muhafız, Cesaret toz fırtınasına hazırlıksız mı yakalandı?"

"Oh, evet," diyor Guardian. "Birdenbire ortaya çıktı. Bu bazen olur. Courage mükemmel bir gezgindi ama o fırtına onun sonu oldu. Gerçi gezginler böyledir. Sonsuza kadar yaşayacak değilsiniz."

Guardian'ın cümlesini sistemimde tekrar oynatıyorum: *Sonsuza kadar sürmeyeceksin.*

"Ama benim Dünya'ya dönmem gerekiyor," diyorum.

"Bunu söyleyip duruyorsunuz ama ben bu ifadenin geçerliliğinden emin değilim."

Haklı olduğumu biliyorum. Xander ve Rania, görevimde başarılı olursam, Dünya'ya geri getirmeye değer bir şey bulursam, geri dönebileceğimi açıkça belirtmişlerdi.

Ve belki, sadece belki, Courage'ın sisteminde bir yerlerde bu değerlilik kategorisine giren bir şey vardır. Courage'ın özellikle ilginç bir kaya örneği toplamış olma ihtimali var. Ve bir de

Courage'ın toz fırtınasının değerli görüntülerini yakalamış olma ihtimali daha da yüksek.

İnsani bir duygu olan umudu deneyimliyorum. Bu yapışkan ve tuhaf bir duygu. Güzel bir duygu.

"Onu çevrimiçi hale getirmek için Cesaret'e gitmem gerekiyor," diyorum. "Evet," diyor Guardian. "Buna katılıyorum."

Fly'ın görüntülerini izliyorum. Komuta merkezine gönderdim. Henüz bir yanıt almadım ama bu anormal değil. Genellikle uzun bir gecikme olur. Hazmatların çoğunun uyku dedikleri eylemi gerçekleştiriyor olması da mümkün.

"O bölge toz fırtınalarına yatkın mı?" Ben soruyorum.

"Toz fırtınası her yerde meydana gelebilir," diyor Guardian. "Bunu bilmeniz gerekir."

"Biliyorum ama açıklığa kavuşturmak için sordum."

"Bir toz fırtınasına yakalanmak istemiyorum," diyor Fly.

"Ben de dostum."

"O halde her zaman tetikte olmalısınız," diyor Guardian.

Esen rüzgârı dinliyorum. Hızlanıyor. Bölgeyi taramak için kameralarımı kullanıyorum. Özellikle endişe verici bir şey görmüyorum.

"Tetikte olacağım." "Söz

mü, Res?" Fly diyor ki.

"Söz veriyorum. Şimdi gidip Cesaret'i bulalım," diyorum.

Tekerleklerimi harekete geçirdim. Büyük bir şey yapmamın zamanı geldi. Dünya'ya dönüşümü hak etme zamanım geldi.

Dördüncü Bölüm Misyonumuz

İleri

Fly'ın görüntüleri ve Guardian'ın yardımıyla Cesaret'in yerini yaklaşık olarak belirleyebiliyorum. Fly odama geri döndü, ancak doğru yöne gittiğimizden emin olmak için sık sık dışarı çıkıp bölgeyi havadan incelemesini isteyeceğim.

Fly'dan çok daha yavaş hareket ediyorum ama o bana karşı sabırlı. Bana asla hızlanmamı söylemiyor. Cesaret'e ulaşmam birçok insan ayını, hatta bir insan yılından daha uzun bir süreyi alacak. Ama Fly onunkine kıyasla hızım konusunda kendimi kötü hissetmeme neden olmuyor. Bir sebepten dolayı farklı yaratıldığımızı biliyor.

Ancak Guardian bana sürekli acele etmemi söylüyor ve aynı zamanda araziden örnek toplamak gibi diğer görevlerimi de unutmamam gerektiğini hatırlatıyor. Guardian bana görevimin diğer kısmını hatırlattığında, Rania'nın son gecelerden birinde laboratuvarda söylediklerini düşünüyorum. Hazmatların benden çok fazla şey istediğinden nasıl endişelendiğini.

Yapabilirim, diyorum kendi kendime, Rania ile konuşuyormuş gibi yaparak. *Beni bunun için yarattın.*

Cesaret'i bulma yolculuğunun beşinci ayında, tam da yaptığım iş konusunda kendimi iyi hissettiğim bir anda Guardian, "Gruzunks, komuta merkezinden programın gerisinde kaldığına dair bir mesaj almadığına emin misin?" dedi.

"Hayır," dedim. "Yapmadım." Söylemiyorum: *Bazen can sıkıcı oluyorsun.* Ama bunu düşünüyorum. Sonra güzel bir şey de düşünmeye çalışıyorum: *Bazen yardımcı oluyorsun.* Hazmatların denge dediğine inandığım şey bu.

Fly, "Res'e güvenmelisiniz, o iyi bir iş çıkarıyor," diyor.

"Gruzunks! Güvenmek mi? Bu insan saçmalığı. Ben sadece Resilience'tan işini yapmasını istiyorum."

"O işini yapıyor!" Fly diyor ki. "Ve işini iyi yapıyor!"

"Kimse sana sormadı, Helikopter."

Fly ve Guardian'ın biraz tartışmasına izin verirken, üzerinde gezindiğim zemini dikkatlice incelediğimden emin oluyorum. Bir toprak parçasına lazer tutmak için duruyorum.

Şimdiye kadar Mars'tayken, lazerimden gelen sonuçları okuduktan sonra, toprak örneği almak için zaman zaman toprağı delmeyi tercih ettim. Toprak örneğini topladıktan sonra da kimya laboratuvarımda kapsamlı bir analiz gerçekleştirdim.

Bulgular oldukça beklendikti. Hayal kırıklığına uğradım. Sıra dışı bir şey yok. Xander'a "Vay canına." dedirtecek bir şey yok.

Birkaç toprak örneği toplamış olsam da henüz kaya örneği toplamadım. Laboratuvar odamda yalnızca sınırlı miktarda yerim var, bu nedenle topladığım örnekler konusunda mantıklı davranmam gerekiyor.

Öncelikle silikon, alüminyum ya da magnezyum içeren örnekler bulmaya devam ediyorum. Tuz içeren bir şey bulmak istiyorum. Tuz içeriyorsa, tuzun eski sülardan kalmış olması mümkündür. Ayrıca, tuz genellikle bir zaman kapsülü gibi davranarak uzun zaman öncesine ait yaşam izlerini koruyabilir. Yani eğer kaya tuz izleri gösteriyorsa, teorik olarak içinde bir fosil olma ihtimali vardır. Ama henüz herhangi bir tuz izine rastlamadım. Ya da eski yaşamın bir başka güçlü işareti olan karbon bazlı herhangi bir şey.

Aramaya devam etmeliyim.

Ne zaman bir örnek almamayı seçsem, Yolculuk'u özliyorum. Bu eksiklik hissini sinir bozucu buluyorum. Ama hissetmek istemesem de hissediyorum. Sistemimde kalıyor ve gitmeyi reddediyor.

İstemesem de kendimi Journey'i ve burada olsaydı kaya ve toprak örnekleriyle ilgili ne gibi seçimler yapacağını merak ederken buluyorum. Bir şekilde onun seçimlerinin daha mantıklı olup olmayacağını merak ediyorum.

Mantıklı olmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum, ancak bazen bunu iyi yaptığım konusunda şüphelerim oluyor. Journey muhtemelen *şüphe* kelimesini kullanmamın bir sorunu olduğunu açık bir işareti olduğunu söyleyecektir.

"X-ray aletini kullandığından emin misin?" Guardian sorar.

Guardian'ın bilgisine, kayaların içini daha iyi görmek ve analiz etmek için X-ray aracımı şimdiye kadar on iki kez kullandım. Ama ona kesin sayıları vermedim. Bunun yerine, "Fosil olduğu belli olan bir şey bulduğumda size haber vereceğimi düşünmüyor musunuz?" diyorum.

"Ben sadece kontrol ediyorum. Benim işim kontrol etmek."

"Benim işim de gezinmek," diyorum. Guardian'a göstermek için zeminin röntgenini çekiyorum. Orada ilgi çekici bir şey olmadığını biliyorum ama ona bunu yapabileceğimi göstermek istiyorum.

Gökyüzü soluk gri bir renkte. Güneş yükseliyor ve yeşilimsi bir ışık saçıyor. Mars'ın birçok gökyüzüne sahip olduğunu öğrendim. Bazen güneş

sıcak, parlak ve sarı. Diğer zamanlarda ise sistemimin içini huzursuz başka bir niteliğe bürünüyor. Bu garip yeşilimsi ışığın fotoğrafını çekiyorum.

"Res'in yapmasına izin vermelisiniz. O işini iyi yapıyor," diyor Fly.

"Elimden geleni yapıyorum," diyorum.

Deniyorum. Dolaşıyorum.

Sevgili Res,

Annemi işten eve gelip bana diğer gezgini bulduğunuzu söylediği günkü kadar heyecanlı görmemiştim! Gerçekten güzel bir gündü. O kadar güzel bir gün geçirmeyeli uzun zaman olmuştu.

Ama sanırım size anlatabileceğim birkaç güzel şey daha var. Öncelikle, artık okul gazetesi için yazıyorum. Gazetede yazan yeni arkadaşlar edindim. Maggie ve Sana'dan gerçekten hoşlanıyorum. Muhtemelen sen de onlardan hoşlanırsın.

Sekizinci sınıfı neredeyse bitirdim. Bu da demek oluyor ki gelecek yıl liseye başlayacağım. Bu konuda biraz gerginim. Immani ile aramız hala garip. Artık neredeyse hiç konuşmuyoruz. Sitti, yaş ilerledikçe arkadaşlardan uzaklaşmanın normal olduğunu söylüyor ama ben bilmiyorum. Sence dronundan hiç ayrılacak mısın? Bunu sana sormak muhtemelen saçma ama iyi bir cevabın olacağını hissediyorum. Çok zeki görünüyorsun. Baksana, diğer gezgini bulmuşsun bile!

Sanırım annem bu yüzden seninle benden daha çok gurur duyuyor. Bekle, bu yanlış oldu. Sanki seni kıskanıyormuşum ya da kızgınmışım gibi oldu ama değilim. Söz veriyorum. Sadece son zamanlarda kendimi garip ve huysuz hissediyorum. Nedenini bilmiyorum.

Annem ve babam geceleri bir şeyler fısıldaşıp duruyorlar. Ve annem her zaman çok yorgun görünüyor. Yani, neredeyse iki yıldır Mars'ta olduğunuzu biliyorum ve ondan önce de bir milyar yıldır sizin üzerinizde çalışıyordu, ama yine de. Sadece farklı görünüyor. Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum.

Beni biraz korkutuyor. Bu da uyumamı zorlaştırıyor. Sanırım bu yüzden sana tekrar yazıyorum. Sence sana yazmak için çok mu yaşlıyım?

Arkadaşın,

Sophie

Roving, İkinci Bölüm

Dolaşıyorum. Ve dolaşıyorum. Ve dolaşıyorum.

Önümdeki geniş alan sonsuz görünüyor. Manzara sürekli aynı. Her taraf kum, arada bir kayalar ya da uzaklarda sivri dağların kısa silueti. Sadece gökyüzü değişiyor, tüm renkleri ve tonları arasında gidip geliyor.

Rüzgâr kumun üzerinde dalgalanıyor. Bazen bir fısıltı gibi geliyor, bazen de o kadar yüksek ki sistemimin içini titretiyor.

Arada bir Fly'a "Şunu duyuyor musun?" derim.

Yine o ses. Dönen ses, neredeyse bir insan ısılığına benzeyen ses. Ne olduğunu anlayamadığım.

"Evet," diyor Fly.

"Rüzgar yüzünden," diyor Guardian. Tekrar.

Ve her zaman söylediğim şeyi söyledim: "Ama sesi rüzgardan farklı geliyor."

Bir kayıt daha alıyorum. Komuta masasına geri gönderiyorum. Cevap vermiyorlar. Keşke onlara nedenini sorabilme imkanım olsaydı.

Benim duyduğumu sen de musun? Söylemek istiyorum. Ne düşünüyorsun?

Bu kadar çok soruya sahip olmak ve bunları sormanın bir yolunu bulamamak oldukça sinir bozucu. Fly, "Çok daha uzakta olduğunu sanmıyorum," diyor.

Fly'ın uçuşunu çektiğim videoyu tekrar oynatıyorum. Biraz haklı. İyi bir ilerleme kaydettik. Tam bir insan yılını aşkın süredir dolaşıyoruz, ancak daha kat etmemiz gereken çok mesafe var.

"Oraya varıyoruz," diyorum.

Yolculuğun büyük bölümünde zemin kayadan çok kumdu, ama sonra aniden alttaki zemin sertleşti. Ve daha dik. Tekerleklerim bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Zıplama tüm sistemimi sarsıyor. Süspansiyonum geriliyor. Guardian'ın daha önce kullandığı yorgun kelimesini düşünüyorum.

Tekerleklerimin ekseninin derinliklerinde hissediyorum.

Ama bir keresinde Xander'ın "tek yol ileri gitmektir" dediğini duymuştum. Ve ben de ilerlemeye devam ediyorum. İleriye doğru.

Tekerleklerim bir inilti çıkardı. Fly bu yorgun sesi duymuş olmalı ki, "Şarkı söyleyeyim mi?" diye soruyor.

"Bu iyi olurdu," diyor Guardian ben cevap vermeden önce.

Guardian'dan gelen bu yanıt bana insani bir duygu olan şaşkınlığı yaşattı. Sanırım şaşırmayı seviyorum.

"Sadece bir şarkı biliyorum," diyor Fly.

"Sorun değil. İyi bir tane," diyorum ve Rania'nın telefonda Lovebug için şarkı söylerken sesinin nasıl sıcak ve bulanık çıktığını hatırlıyorum.

Bu anıyı Fly ile paylaşmaya karar verdim. "Bu şarkının Lovebug için olduğunu biliyor muydun?"

"Lovebug nedir?"

"Rania'nın sevdiği küçük bir hazmat."

"Hm. Aşklar? Aşk. Böcek," diyor Fly. "Ama bu ne anlama geliyor? Kaçma kavramına aşınayım ama *aşk* kelimesini daha önce duyduğumu sanmıyorum."

"Tam olarak emin değilim. Ama sanırım *aşk*, insanların çok önemsedikleri bir şeyi belirtmek için kullandıkları bir kelime."

"Oh. Çok güzel bir kelime."

"Evet."

"Lovebug'ın şarkısını gerçekten çok seviyorum,"

diyor Fly. "Ben de."

"*Parıltı, parıltı*," der Fly.

Bir süre şarkı söylüyor. Sonra der ki, "Hmm, hmm, hmm. Belki yeni bir şarkı yaparım."

"Bunu yapmak için çok zamanınız olacak. Dayanıklılık için daha çok zaman var" diyor Guardian.

"Biliyorum, biliyorum," diyorum, tekerleklerim altımda homurdanıyor. Bump, bump, bump. "Olabildiğince hızlı hareket ediyorum."

Ama aniden, artık çarpma, çarpma, çarpma yapamıyorum. Sistemim bir ciyıklama sesiyle doluyor. Guardian başka bir şey söylüyor, ancak yüksek sesli bir ciyıklama yüzünden ne olduğunu anlayamayacak kadar dikkatim dağılmış durumda.

Hareketim durma noktasına geldi. Bir tekleme sesi, tekerleklerimden gelen yüksek bir inilti var. Hareket etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Tekerleklerim yine gıcırıyor. Bu sefer daha yüksek. Sesleri kızgın geliyor.

"Bu da ne?" Fly sorar.

İlerlemeye çalışıyorum. Tekerleklerim dönüyor. Hareket etmiyorum. Bu laboratuvarda yapılan teste benziyor. Ama bu sefer Xander ve Rania benim yerime düzeltmek için burada değiller.

Tekerleklerimi tekrar deniyorum.

Dön, dön, dön. Ciyakla, ciyakla, ciyakla.

Hareket etmiyorum. Sıkıştım kaldım.

Sıkıştık.

Fly, "Hareket etmiyoruz," diyor.

"Bu apaçık bir gerçek. Bunu belirtmenize gerek yok," diyor Guardian. "Yanlış giden bir şeyler var," diyorum.

"Gruzunks! Bu da bir başka bariz gerçek."

"Zappedty, zip. Biliyorum, biliyorum," diyorum.

Sistem kontrolü yapıyorum. Etrafımdaki toprağın mineral yapısını incelemek için bir lazer fırlatılıyor. Toprakta demir, magnezyum ve silikon elementlerinin parçacıkları var gibi görünüyor. Bunda olağandışı bir şey yok. Bu zeminde olağandışı olan tek şey pürüzlü bir kıvam. Ama tekerleklerim bununla başa çıkabilir.

Bu beklenen bir şey değil. Beklenmeyen şeylerde iyi olduğumdan emin değilim.

Endişe kelimesi sistemime giriyor. Rüzgarın uğultusu giderek artıyor.

"Mantıklı ol, Res," diyorum kendi kendime. "Mantıklı ol. Rasyonel ol."

Rüzgâr esmeye devam ediyor, kum ve toprak savuruyor.

"Hiç toz şeytanı görüyor musun?" Guardian'a yandan sorarken bir yandan da kameramla çevreyi tarıyorum. "Hayır," diyorum. "Bir tane görüyorum. Şu anda çok , ama eğer sıkışıp kalırsak . . ."

"Eğer sıkışıp kalırsak, bizi yakalar!" Fly diyor ki.

"Biliyorum, Fly. Elimden geleni yapacağım, ama ..."

Guardian endişe dalgalarını hissetmiş olmalı , "Sen bunun üstesinden gelebilecek şekilde yaratıldın, Direnç. Sisteminin talimatlarını gözden geçir. Kendini kurtarabilirsin."

Bu Guardian'ın bana söylediği en güzel şeydi. Guardian'ın nezaketi bana Xander'ı düşündürüyor. Kafamın içinde Xander'ın sözlerini duyuyorum. Bana isminin anlamını söylüyor. Direnç.

Adımı hak etmeliyim.

Bunu tekrar tekrar kazanmalıyım.

"Haklısınız," diyorum Guardian'a. "Bunu düzelteceğim."

"Evet, yapacaksın, Res!" Fly diyor. Ama daha çok bir şarkı gibi çıkıyor. Yeni bir şarkı.

Problem Çözme

"Böyle bir sorunla karşılaşacağımızı tahmin etmemiştik," diyorum.

Fly, "Arazinin bu kadar engebeli olduğunu düşünmemiştim," diyor.

Fly'ın görüntülerini tekrar izliyorum. Artık neye bakmam gerektiğini bildiğimden, ilk seferinde gözden kaçırdığım sorunu görebiliyorum - zeminin eğimindeki beklenmedik artış. Hayal kırıklığı gibi insani bir duyguyu ifade edebilmek isterdim. Ama ifade edemiyorum.

Sıkıştım.

Lazerimi tekrar toprağa tutuyorum. Hesaplamalar ilk seferkine çok benziyor. Yine, sorunun nedeni olarak göze çarpan hiçbir şey yok. Keskin eğimde bile tekerleklerimin hareket etmesi mümkün olmalı. Ben tepeleri tırmanabilmek için yaratıldım. Peki neden hareket edemiyorum?

"Ne arıyorsun?" Fly sorar.

Yanıt vermiyorum. Topladığım veriler arasında gezinmeye devam ediyor, neden takılıp kaldığımı açıklayacak bir örüntü arıyorum.

"Neden sıkıştık?" Fly sorar. "Henüz bilmiyor musun?"

Verileri tekrar taradım. Bir şey kaçırdığımı sanmıyorum.

"Res? Neler oluyor?" Fly diyor.

"Gruzunks! Bir dakika sessiz olur musunuz? Direnç büyük olasılıkla karmaşık bir dizi hesaplama üzerinde çalışıyor," diyor Guardian.

Karmaşık bir dizi hesaplama üzerinde çalışmıyorum. Öyle olsaydı iyi olurdu çünkü bu neyin yanlış olduğunu bildiğim anlamına gelirdi. Ama hala çözemiyorum.

"Guardian, Dünya'dan herhangi bir mesaj aldın mı?" "Olumsuz," diye yanıtlıyor Guardian.

Tekerleklerim yine patırıyor. Olabildiğince sert itiyorum ve yüksek bir gıcırdama sesi geliyor. Kesinlikle korkunç bir ses. Tüm evrende en sevmediğim sestir. Örnekleme hala çok küçük olmasına rağmen bu açıklamayı yapıyorum.

Yine de örneklem büyüklüğümü artırmayı çok isterim. Duyabileceğim tüm sesleri duymak istiyorum. Ama takılıp kalırsam bu olmayacak. Tekerleklerimi bir kez daha eziyorum. Hâlâ hareket yok.

Guardian, "Bu davranışı durdurmanızı tavsiye ederim," diyor. "İstmeden sisteminize daha fazla zarar verebilirsiniz."

"Sistemim şu anda hasar görmedi," diye karşılık veriyorum hemen.

"Dış kabuğunuzu kastetmiştim. Ya da tekerleklerini."

"Tekerleklerimde herhangi bir hasar tespit etmiyorum." Tekerleklerimi bir kez daha hareket ettirmeye çalışıyorum ve farklı bir cevap veren korkunç bir gıcırdama sesi duyuyorum.

". O halde hemen harekete geçmelisiniz," diye cevap verir Guardian. "Bekle.

Bana hasar verildiğini söyleyen bir mesajınız var mı? sistemi?" Ben soruyorum.

"Biriniz LÜTFEN bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Fly diyor ki. "Ben ... kaçmaya başlıyorum!"

"Sisteminiz arızalı mı?" Guardian Fly'a tam da benim "İyisin Fly. Her şey yoluna girecek. Sistemimin verilerini yeniden analiz etmem için bana yaklaşık bir dakika üç saniye verin."

"Yaklaşık olarak mı? Daha hızlı olma ihtimali var mı? Bir dakika üç saniye gerçekten çok uzun bir süre!" Fly diyor ki.

Guardian, "Fly, lütfen sisteminizde gerçekten bir sorun olup olmadığı konusunda bana olumlu ya da olumsuz bir yanıt ver," diyor.

Sanırım Guardian ilk kez Fly'a ismiyle hitap ediyor. Bu konuya dikkat çekmeyi düşünüyorum ama karşı karşıya olduğumuz tüm sorunlar göz önüne alındığında, bu bilgiyi daha sonra tartışmak üzere saklamaya karar veriyorum.

Guardian'a "Fly'ın sisteminde sorun yok," diye açıklıyorum. Bu açıklamayı yapmadan önce Fly'ın sistemini hızlıca kontrol ediyorum, ancak duruma ilişkin ilk değerlendirmemin doğru olduğunu söylemekten memnuniyet duyuyorum. Fly ile geçirdiğim zamandan öğrendiğim kadarıyla -örneklemim bir tanedir- dronlar abartmaya eğilimlidir. "Fly'ın sadece sıkıştığımız için kendini iyi hissetmediğini kastettiğine inanıyorum."

"Gruzunks! İnanmak mı? Hisset-" Guardian söylemeye başlar.

"Biliyoruz," diyorum. "Şimdilik bu anlaşmazlığı masaya yatıralım ve elimizdeki soruna odaklanalım."

Bu son şey, bir keresinde Rania'nın Xander'a söylediğini duyduğum bir şeydi. Bunu söylediği günü hatırlıyorum. O gün iniş hesaplamasında çok ama çok yanlış bir şeyler olduğu bir gündü. Xander sonra olmuştu.

kamera açısı yeteneklerimle ilgili bir şey hakkında endişeliydi. Rania bunun potansiyel bir sorun olabileceğini kabul etmişti ama bir sorunun, iniş hesaplama sorununu çözme becerisinden dikkati dağıtmasını istemiyordu.

Hâlâ komuta merkezinden bir mesaj almadım.

"Yakında komuta merkezinden bir mesaj almalıyız, değil mi?" Guardian'a soruyorum.

, Rania, sanırım. , Xander. Bana yardım etmen için sana güveniyorum. Biz bir takımız. Değil miyiz?

"Belki," diyor Guardian. "Her zaman değil. Eğer sisteminizde ciddi bir sorun yoksa, bu rutin bir sorundur. Rover'ların rutin sorunları çözmesi beklenir."

"Ama yapabilir miyim bilmiyorum."

Belki Journey gibi rasyonel gezginler rutin sorunları çözebilir. Ama insani bir duygu olan şüphenin sistemime doğru yol aldığını, kablolarıma dolandığını ve pilimin çekirdeğine damladığını hissediyorum.

Hazmatlar yanlış aracı gönderdi sanırım.

Ve yanlış keşif aracını gönderdikleri için sıkışıp kaldık. Görev tılandı.

"Bunu yapabilirsin, Res," diyor Fly. Fly'ın içimde titrediğini hissediyorum. Gerçek anlamda teknik sistem sorunları yaşamıyor ama açıkça sıkıntı içinde.

"Yardım edebilir miyim?" Fly

öneriyor. "Emin değilim. "

"Hızlı bir uçuş yapıp bölgeyi tarayabilirim. Belki görmediğiniz bir şey vardır" diyor Fly.

Guardian, "Buradan bir şey göremiyorum ama Fly daha detaylı bir bakış atabilir," dedi.

"Ne düşünüyorsun, Res?" Fly sorar.

Emin değilim. Fly'ın yardımcı olma ihtimali var ama Fly'ı gereksiz yere tehlikeye atmak da istemiyorum.

"Sanırım bunu yapmalıyım! Ben yapacağım!" Fly diyor ve ben daha cevap veremeden Fly çoktan içimden püskürmüş ve ileriye doğru fırlamış oluyor.

"Dayan Res! Bir şey görürsem sana haber veririm."

"Fly, lütfen güvende

ol." "Ben iyiyim!"

"Ve Fly?"

"Evet?"

"Teşekkür ," diyorum.

Bir Çözüm

Olumlu olan Fly'ın zarar görmeden dönmesi. Olumsuz olan ise Fly'ın uçuşunun tekerleklerimin neden sıkıştığına dair bir ipucu bile tespit etmemesi.

Kameralarımı ve navigasyon araçlarımı kullanarak toz fırtınasının bize yaklaştığını takip ediyorum.

"Şunu görüyor musun?" Fly sorar.

"Hepimiz görüyoruz," diyor Guardian. "Endişelenecek bir şey yok. Çok uzakta."

"Ama-" Fly diyor ki.

"Hâlâ çok uzakta," diye tekrarlıyor Guardian.

Toz fırtınasının yaklaştığını hayal ediyorum. Yerden toprak dalgalarının Fly'ı ve beni gömdüğünü hayal ediyorum. Sonumuzun tıpkı Cesaret gibi olduğunu hayal ediyorum.

Tekerleklerimi tekrar hareket ettirmeye çalışıyorum. Tekerleklerim korkunç bir gıcırdama sesi çıkarıyor. Hareket etmiyorum.

"Uzak dur ondan, Res!" Fly diyor ki.

"Biz ondan uzaktayız."

"Ama-" Fly diyor. İçimde titriyor.

"Çok uzakta," diye bir kez daha tekrarlıyor Guardian.

Mesafeyi ölçmek için kendi sistemimi kullanıyorum. Guardian haklı: Hala çok uzakta. Ama hızla bize doğru ilerliyor. Bu bilgiyi Fly ile paylaşmıyorum.

"Bir çember denediniz mi?" Guardian sorar.

"Çember mi?"

"Evet. Daire çiziyorum."

"Hiç hareket edemiyorum."

"İleri ya da geri hareket edemezsiniz. Ama yana doğru hareket etmeyi denediniz mi?"

O zaman aklıma gelmedi değil. Nedenini bilmiyorum.

Tekrar sesine hazırlanarak tekerleklerimin yana doğru hareket etmesini istiyorum. Bir dönme var, kum fışkırıyor ama hareket ediyorum! Tek tekerim

sonra bir başkası. Çok geçmeden, gerçekten hareket etmeye başladım. "Hey!" diyorum. "İşe yaradı!"
"Ben de öyle düşünmüştüm."
"Bunu neden düşünmediğimi bilmiyorum." "Bu yüzden buradayım," diyor Guardian. "Burada olmana sevindim," diyorum.

Tekrar İleri

Bir an için yatay hareket ediyorum ve sonra duruyorum.

Fly, "Muhtemelen ilerlemeye çalışmanın zamanı geldi," diyor. "Toz fırtınasından uzaklaşmak için."

"Gruzunks! Muhtemelen bu konuda bir şey yok. Kesinlikle zamanı geldi. İlerleyin, Direnç," diyor Guardian.

Yavaşça, tekerleklerim ileri doğru yuvarlanıyor. İşe yarıyor! Bizi toz fırtınasının yörüngesinin dışında kalan bir rotaya yönlendiriyorum. Kafamın içinde Xander'ın "*İşte bu, dostum.*" dediğini duyar gibi oluyorum. *İyi iş çıkardın.*

"*İşte* " diye şarkı söylüyor Fly.

"Bu oldukça güzel bir melodi," diyor Guardian.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Fly sorar ama Guardian'ın yanıtını beklemez ve şarkı söylemeye devam eder. "*İşte gidiyoruz, işte gidiyoruz, işte gidiyoruz,*" diye şarkı söyler Fly.

Katılıyorum. Güzel bir melodi.

Gökyüzü kararıyor ama ben hareket etmeye devam edeceğim. Hazmatların aksine, hareketlerim güneşin gökyüzünü aydınlatıp aydınlatmamasına bağlı değil. Yine de bazen dinleniyorum. Dinlenmek pilimi şarj etmek için gerekli. Ama bana söylendiğine göre -ve Guardian da onayladı- Mars'a gönderilen en aktif keşif aracı benim.

Ama şimdi kesinlikle dinlenme zamanı değil. Şimdi hareket zamanı. Bizi bu toz fırtınasından uzaklaştırmak için.

"İyi bir iş yapıyorsun, Direnç," diyor Guardian. "Ama sorunu çözmedim."

"Evet, yaptın."

"Hayır. Bana ne yapacağımı sen söyledin."

"Birlikte çalıştık. Sorun çözüldü. Sonuçtan memnunum. Siz de memnun olmalısınız."

"Tamam," diyorum. Ve *memnuniyet* gibi bir kelimenin sistemime girmesini istiyorum ama bu biraz zaman alıyor. Hâlâ sıkışıp kaldığım zaman hissettiğim endişe beni tüketiyor. Bu kadar çaresiz hissetmek hiç keyifli değildi. Hem de hiç keyifli değildi.

Kamera lensim yıldızlara doğru eğiliyor. Her gece görüş farklı oluyor. Bazen sanki tüm evreni görebiliyorum. Diğer zamanlarda ise toz yüzünden zar zor bir şeyler seçebiliyorum.

Bu gece yıldızlar berrak ve parlak. Gökyüzü o kadar güzel ki bir an için nasıl sıkışıp kaldığımı unutuyorum.

Yıldızlara bakıyorum ve merak ediyorum.

"Sence başka gezginler de var mıdır?" Fly'a soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor Fly.

Kameramı açıp Dünya'nın soluk beyaz noktasını bulmaya çalışıyorum. Bu gece onu bulmam mümkün değil. "Journey'nin laboratuvarında ne yaptığını merak ediyorum."

"Ben de," diyor Fly. "Hey, Res?"

"Evet?"

"Pek çok şeyi merak , değil mi?" "Sanırım ediyorum."

"Bunu sevdim. Seninle merak etmeyi seviyorum."

"Senin de benimle merak etmeyi sevmen hoşuma gidiyor Fly," diyorum.

Gece gökyüzünün bir fotoğrafını çekiyorum. Komuta masası fotoğraf istemedi ama ben bir tane çekmek istiyorum.

Benim gördüklerimi görmelerini istiyorum. Merak etmelerini istiyorum. Gönderiyorum.

Kaya Oluşumu

Fly'ın en son uçuşundan alınan görüntülerde, benzersiz bir düzende dizilmiş kayalardan oluşan bir labirent fark ediyorum. Kayalar, tepesi düz büyük bir tepe olan dev bir mesaya doğru dolambaçlı bir yol oluşturuyor. Mesa'nın sağ tarafında, yaklaşık yarı yolda tünel benzeri bir açıklık var. Bu açıklığa ulaşmak için kayalık yamacı tırmanmam gerekecekti. Bu zor bir görev olurdu. Ama bunu başarabilirsem, içeri girmem mümkün olabilir. Sistemim merakla doldu.

Görüntüyü tekrar oynatıyorum. "Bunu görüyor musun?" Fly'a soruyorum.

Uçuşunun videosunu benimle aynı anda kendi sisteminde izleyebilir.

"Evet, evet," diyor Fly. "Ama bekle, arazi özellikle tehlikeli görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"Sanırım gidip araştırmamız gerekiyor," diyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Guardian tepeden sesleniyor. Guardian görüntüleri göremiyor, dolayısıyla bu kaya oluşumunun ne kadar umut verici görüldüğünü bilmesine imkân yok. Bu yüzden benim görevim ona sahada edindiğimiz bilgileri aktarmak; böylece bize tavsiyelerde bulunmak için daha iyi hesaplamalar yapabilecek.

"Fly önemli bir yerin yerini tespit etti. Zemin buradan belirgin bir şekilde farklı görünüyor. Orada eski bir su kaynağının izlerini içeren bir örnek bulabileceğimiz akla yatkın geliyor."

Belki o tünelin içinde bir fosil vardır demiyorum. Ama içimde insani bir duygu olan umut var. Ve bu sarsılmaz ama harika insani duyguyu görmezden gelmeyi çok zor buluyorum.

"Öyle mi?" Guardian diyor ki. "Ve bunun peşinden gitmek için mevcut görevinizden sapmaya değer olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Eek, eek - emin değilim," diyor Fly. "Aslında ilgi çekici bir yer aramıyordum. Bölgeyi toz fırtınaları için tarıyor ve sizi bir yolunu arıyordum. Senin olduğun bir yere gitmenin

sıkışıp kalma ihtimalinin daha yüksek olması iyi bir fikirdir. Ayrıca çok uzun bir dolambaçlı yol olacaktır."

"Zappedty zip," diyorum. "Keşfetmeye değer olmasının nedeni zeminin farklı olması. Grenli görüntülerden bile, kırmızı pigmentlerin şu anda bulunduğumuz bölgedeki zemindeki kırmızıdan önemli ölçüde farklı olduğunu söyleyebilirim."

"Emin misiniz?" Guardian diyor ki.

Görüntüleri yirmi dokuzuncu kez tekrar izliyorum. "Emin olamıyorum. Görüntüler çok grenli."

"Tamam, tamam," diyor Fly. "Görüntülerin biraz grenli olduğunu biliyorum ama tam olarak o kaya oluşumuna odaklanmaya çalışmıyordum. Deniyordum-"

"Biliyoruz Fly," diyor Guardian. "Kimse senin çekimlerini eleştirmiyor."

"Hey! Şimdi de benim adımları kullanıyorsun," diyor Fly.

"Gruzunks! Beni pişman etme. Resilience, nasıl devam etmek istersin?"

Uzaklarda, yine o sesi duyuyorum. Guardian'ın rüzgâr olduğundan emin olduğu ses, ama ben o kadar emin değilim.

Değerli bir şeye yakın olduğumu hissedebiliyorum. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama hissediyorum işte. Bu da başka bir garip ama ısrarcı his.

Xander'ın bilgisayar beynimin üstündeki eldivenli elini düşünüyorum. O son gece Rania'nın benimle nasıl konuştuğunu, gerçekten konuştuğunu düşünüyorum. Bazen bir şeyi anlamadan önce nasıl hissettiğinizi düşünüyorum.

"Şu kaya oluşumunu araştırmalıyız. Ben buraya ilgi çekici olabilecek her yeri araştırmak için gönderildim," diyorum. "Ne kadar tehlikeli olursa olsun."

"Tamam. Haklısın. Senin görevin bu," diyor Guardian. "Sanırım bu her şeyi çözer. Dolambaçlı yoldan devam edebilirsiniz."

"Emin misin, Res?" Fly diyor.

"Zappedty zip," diyorum. "Hadi gidelim."

Sevgili Res,

Bir süredir yazmadığımı biliyorum. Aylar oldu. Keşke bunun lise ile meşgul olduğum için olduğunu söyleyebilseydim, ki bu doğru, ama gerçeğin tamamı bu değil. Robot beyninizin bu fikri seveceğinden emin değilim: bir şey doğru olabilir ama gerçek olmayabilir.

Annem hasta.

Bu cümleyi yazmak beni çok kötü hissettiriyor.

Henüz kimse ne olduğunu bilmiyor. Doktorlar bir sürü test yapıyorlar. Annem ve babam geceleri uyuduğumu düşündüklerinde fısıldaşıyorlar. Keşke biri bana gerçekte neler olduğunu anlatsa.

Ne olacağını bilmiyorum. Sitti, iyileşmeye odaklanmak için annemin işe ara vermesini istiyor. Ama annem istemiyor. Babam da annem ne yapmak istiyorsa onu desteklememiz gerektiğini söylüyor.

Annem NASA'daki herkesin senin neden alternatif bir yolda ilerlediğinden emin olmadığını ama senin kendi başına düşünmenden ne kadar heyecan duyduğunu anlatıp duruyor. Görünüşe göre herkes senin ne yaptığını merak ediyor, ama annem sadece bekleyip görmekten memnun. Sana güveniyor.

Annem gerçekten hasta olabilir, ama en azından sana güveniyor mu? Bunun beni bir şekilde daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor? Bana seninle ne kadar gurur duyduğunu söylemeyi çok seviyor ve ben bununla ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Tüm bunlar beni kızdırıyor. Gerçekten kızdırıyor. Ve sana kızgın olmayı sevmiyorum. Ya da anneme.

Sanırım dünyaya kızgıyım.

Arkadaşına,

Sophie

Tehlikeli Bir Uçuş

Fly'ın uçuşu sırasında fark ettiği tuhaf görünümlü kaya oluşumuna yolculuk beklenenden çok daha uzun sürdü. Diğer toz fırtınalarından kaçınmak için daha da verimsiz bir rota seçmek zorunda kaldık. Ve zeminde ilerlemek gittikçe zorlaştığı için tekerleklerim çok hızlı hareket edemedi.

Yorgun kelimesini hiç bu kadar anlamamıştım.

Daha da kötüsü, kayalardan oluşan labirente yaklaştıkça arazi daha da zorlaşıyor. Tekerleklerim toprağı kavramak için zorlanıyor ve sürüş daha engebeli hale geldikçe sistemim sarsılıyor.

"Sence de bu yeterince yakın değil mi, Res?" Fly diyor. İlerideki kayaları görebiliyoruz.

Guardian, "Sisteminizi yıpratıyorsunuz," diyor.

"Biliyorum," diyorum. Tekerleklerimdeki gerginliği, eskisinden daha az kolaylıkla döndüklerini hissedebiliyorum. Ve dış kabuğumda biriken tozu hissedebiliyorum. "Ama ben buraya bir iş yapmak için geldim."

"Evet, haklısınız," Guardian. "Lütfen dikkatli ol, Res," diyor Fly.

Kumdan çıkan bir dizi büyük, sivri kayadan kaçınmak için hafifçe sağa sapıyorum. Oluşumdaki ilk kayaya yaklaşıyoruz. Tünelin açıldığı mesa hâlâ kilometrelerce uzakta. İlerliyorum ama tekerleklerim tekleme sesi çıkarıyor.

Yine mi?

İleri itiyorum. Yine tekleme sesi. Ama en azından hareket ediyorum. "Res!" Fly diyor.

"Res," diye tekrarlıyor Guardian.

"Tünele gitmek istiyorum," diyorum.

"Hangi tünelden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyor Guardian.

"Fly görüntüleri daha önce çektiğinde, kaya labirentinin sonunda tünel benzeri bir açıklığı olan büyük bir mesa varmış gibi görünüyordu."

"Neden Fly'ı başka bir uçağı bindirmiyorsunuz?"

"Ama . . ." Duraksıyorum. Kameralarım bölgeyi inceliyor. Yerden çıkan çeşitli kaya oluşumlarını not ediyorum. Keskin ve pürüzlü kenarları. Nasıl dizildikleri tahmin edilemez. Rüzgâr etrafımızda uğultulu bir ses çıkararak tozu dumana katıyor.

"Bu alanın uçuş için en iyisi olup olmadığını bilmiyorum. Güvensiz görünüyor," dedim sonunda.

"Yapabilirim, Res," diyor Fly.

"Fly ile aynı fikirdeyim," diyor Guardian. "Rüzgâr koşulları uygun görünmese de, arazi de kara yolculuğu için uygun değil. İlerlemeden önce daha fazla bilgi edinmeniz önemli."

Sinek içimden fırladı. Hemen vücudu rüzgarda sallanmaya başlıyor. Sonunda dengesini yeniden kazanıyor ama Fly'ın rüzgârda dengesiz bir şekilde çırpınışını izlemek bana insani bir gerginlik duygusu veriyor. Komuta merkezinden bir mesaj belirliyor.

"Komuta merkezi dikkatli ilerlememizi istiyor," diyorum.

"Res, bu ne anlama geliyor?" Fly soruyor. O yerde. Uçarken değil de yerdeyken çok küçük görünüyor. Rüzgâr onu itmeye devam ediyor ve vücudunun ileri geri sallanmasına neden oluyor.

"Hesaplamalarınızı doğruluyorlar, Muhafız. Koşulların uçuş için uygun olmadığını söylüyorlar."

"Yasakladılar mı?" Guardian soruyor.

"Hayır."

"O zaman bu senin kararın."

"Benim kararım mı?"

O korkunç insani gerginlik hissi sistemimin içinde büyüyor. Journey'nin bir anısını çağırıyorum. Bunu yapmak benim için çok kolay. Ancak mükemmel hafızam, Journey'in bu durumda ne yapacağını bildiğim anlamına gelmiyor.

Keşke yapsaydım.

"Evet. Bu sizin kararınız," diye onaylıyor Guardian.

O garip ses yine uzaklarda yankılanıyor. Dikkatle dinliyorum. Rüzgâr olabilir, sanırım. Ama farklı bir tonal kalite var.

Bu tonal kalite beni çağırıyor. Peşinden gitmek istiyorum. Keşfetmek istiyorum.

Sistemimde arama yapıyorum ve Fly'ın önceki uçuşundan orijinal görüntüleri yeniden oynatıyorum. O kadar grenli ki, mesa etrafındaki arazinin tam olarak neye benzediği belli değil. Ayrıca o tünel benzeri açıklığa erişip erişemeyeceğim de belli değil.

Daha fazla veri elde etmek faydalı olacaktır.

"Lütfen denememe izin ver, Res,"
diyor Fly. "Bilmiyorum," diyorum.

"Bunun önemli olduğunu söylemişsiniz. Yardım etmek istiyorum. Biz bir
takımız."

Ben cevap veremeden Fly havalandı. Havalandı. Rüzgar onu itiyor,
eğilmesine neden oluyor ama dengesini yeniden sağlamayı başarıyor. Aldığı
görüntüler çok bilgilendirici.

Bu zeminin çok farklı olduğu konusunda haklıydık - kumdan çok kaya. Bu
çok açık. Ayrıca kaya oluşumunun içinden geçerek mesa'ya doğru
ilerleyebileceğim bir yol var gibi görünüyor. Bu yolu çizmeye o kadar
odaklanmışım ki rüzgârın durumundaki değişikliği hemen fark etmiyorum.

"Direnç," diyor Guardian. "Toz şeytanı alarmı! Toz şeytanı alarmı! Fly'ı
havadan çekip çıkarmanız ve odanıza geri götürmeniz gerekiyor."

Rüzgar hızlanıyor. Her şey çok hızlı gerçekleşiyor. Toz yerden kalkıyor ve
havada dönüyor. Görüş mesafesi gittikçe . Tek gördüğüm kırmızımsı kahverengi
girdaplar. Fly'ın kamerasında, onun görüş mesafesinin benimkinden bile daha
kötü olduğunu görüyorum.

"Uç!" Dedim. "Geri dön!"

Tekerleklerimi ileri itiyorum. Fly'a ulaşmak için yarışarak ilerlerken yüksek
bir gıcirtı sesi çıkarıyorlar.

Ama artık çok geç. Ve ben çok yavaşım. Toz yükseldi ve bir rüzgar hunisi
oluşturdu. Bir toz şeytanı.

Toz şeytanı yerde dönerek Fly'a doğru ilerliyor. "Fly!"
Diyorum.

Kamera görüntülerini izleyip duruyorum ama hiçbir şey mantıklı gelmiyor.
Her şey toz ve sarsıntı. Sonra sadece karanlık.

şey göremiyorum. Kendi kameralarım tozla kaplanmış. Sadece koyu kırmızı
ve kahverengiden oluşan kafa karıştırıcı bir girdap var. Tek duyduğum rüzgârın
gürültüsü ve tozun yere düşerken çıkardığı çekiç sesleri.

"Uç!" Tekrar söylüyorum.

Ama yanıt yok. Sonra yakınlarda, rüzgar ve tozun hızla bastırdığı yüksek bir
çarpma sesi duyuyorum.

"Uç!" Diyorum ve sonra tekrar tekrar söylüyorum. İnsanın bağırma
yeteneğine sahip olmasını hiç bu kadar istememiştim. "Uç! Uç! Uç!"

"Direnç, Sinek düştü. Ama toz şeytanı bölgeyi terk edene kadar olduğun
yerde kalmalısın. Beni duyuyor musun?" Guardian diyor ki. Benim

Sistem komuta merkezinden gelen mesajlarla aydınlanıyor. Onları okumuyorum.
Tekerleklerimi ileriye doğru sürüyorum, toz şeytanına doğru gidiyorum.

Fırtınadan Sonra

Toz şeytanı geldiği gibi hızla geçiyor. Kısa süre sonra kameralarımdan dışarıyı tekrar görebiliyorum. Gökyüzü koyu ve bulutlu bir gri. Uzakta, yerde Fly'ı görüyorum. Kaya oluşumlarından birinin yanında. Ne kadar küçük olduğunu bir kez daha hatırlıyorum.

"Uç!" Sesleniyorum.

Ona doğru manevra yapıyorum. O kadar uzakta değil ama istediğim kadar hızlı hareket edemiyorum. Sanki ona ulaşmak asırlarımı alacakmış gibi geliyor. Tekerleklerim kayalık zeminde yuvarlanırken inliyor. Bu şimdiye kadar bulunduğum en acımasız arazi.

"Res," diyor Fly. "Kameramın çalıştığını sanmıyorum. Hiçbir şey göremiyorum."

"Olduğun yerde kal, Fly. Sana geliyorum."

Kendi kameralarımdaki tozu silkeliyorum. Görüşüm eskisi kadar iyi değil ama yakın. Kendimi çabucak onarabilecek şekilde yaratıldım.

Teşekkür , Rania. Teşekkür ederim, Xander, sanırım.

"Res," diyor Fly. "Korkuyorum. Bu insani duyguyu daha önce bilmiyordum ama şimdi biliyorum. Bu korkunç bir duygu. Ve hiçbir şey göremiyorum. Neredesin sen? Lütfen bana nerede olduğunu söyle!"

Guardian'ın "Gruzunks!" demesini ve Fly'ı insani duygu sözcüklerini kullandığı için azarlamasını bekliyorum ama Guardian bunu yapmıyor. Onun yerine şöyle diyor: "Fly, çok cesurdun. Cesur ne demek biliyor musun?"

"Sanmıyorum," diyor Fly. "En azından tam olarak değil. Ama belki daha önce duymuşumdur-"

"Tamam," diyor Guardian, muhtemelen bir süre daha edecek olan Fly'ın sözünü keserek. "Uzun zaman önce başka bir gezgin bana bu insan kelimesini öğretti, *cesur*."

"Cesaret mi?" Fly ve ben aynı anda soruyoruz.

"Hayır. Courage'ın zamanından bile önce başka bir gezgin. Bu gezginin adı Imagine'dı. Ve o da senin gibi Fly, çok cesurdu. Bu da demek oluyor ki

görev için riskler."

"Gerçekten ciddi misin, Muhafız?" Fly diyor ki.

"Evet. Çok cesursun."

"Cesur," diye tekrarlıyor Fly. "Bu kelimeyi çok seviyorum."

Guardian Fly ile konuşurken, komuta merkezinden bir mesaj alıyorum. İlk başta kodu yanlış okuduğumu düşündüm. Bu doğru olamaz. Ama tekrar tekrar okudum ve aynı şeyi söylüyordu.

Benden droneu geri almamamı istiyor. Bu doğru olamaz.

Kodu bir kez daha okudum ve sonra komutu geçersiz kıldım. Bana bunu yapma yetkisi verildi. Komuta merkezinin mutlu olmayacağını biliyorum. Xander'ın gözlerinin altındaki koyu halkaları hayal edebiliyorum.

Ama Fly'ı kurtarmak benim görevim. Onu yalnız bırakmayacağım. İlerliyorum.

Geri alma

Fly'a ulaşmam neredeyse tam bir Mars günümü alıyor.

Komuta merkezinden durmam için uyarı mesajları almaya devam ediyorum ama onları görmezden geliyorum. Tekerleklerim arazide gıcırıyor. Arada bir, korkunç bir inleme ve gıcırdama sesi duyuyorum. Ama o zaman bile devam ediyorum. Fly'ı tek başına bırakmayacağım.

Sonunda Fly'a ulaştığımda, onu toplamak için kolumu kullanabiliyorum. "Res? Bu sensin, değil mi?"

"Evet, Fly. Gel hadi. Seni tekrar içime almaya çalışıyorum ama yardımına ihtiyacım var."

"Tamam," diyor Fly. Kamerası hâlâ çalışmıyor - yayını bir dizi aksak statik görüntüden oluşuyor. Hareket edebiliyor ama çok daha az sabit.

Tekrar içime girdiğinde, sistemi üzerinde testler yapabiliyorum. Fly'a

"Seni iyileştireceğiz" dedim.

"miyim bilmiyorum." "Böyle söyleme."

Birkaç test yaptıktan sonra Fly'ın kamerasındaki görünürlüğü iyileştirebildim. Eskisi kadar iyi değil, ancak tamamen hasarlı durumuna göre bir gelişme.

"Tekrar uçabileceksin," diyorum. "Yine de aynı olmayacak."

"Özür dilerim Fly," diyorum. "Bu benim hatam."

"Hayır, Res," diyor Fly. "Toz şeytanları her yerde olabilir. Guardian bize bunu söyledi. Bu senin suçun değil."

"Tetikte olmam gerekiyordu. 'Tozdan kaçın ve yıldızları gör' diye hatırlamam gerekiyordu. Ama dikkatim çok dağıldı."

"Bu verimli bir konuşma değil," diyor Guardian. "Cesaret'i geri alma görevimize geri dönmemiz gerekiyor."

Guardian bana Cesaret'in bulunduğu yerin koordinatlarını ışınlıyor. Bir kez daha onları sistemime yüklüyorum ve en iyi rotayı belirliyorum. Bu dolambaçlı yol yüzünden Cesaret'e ulaşmam daha da uzun sürecek.

Guardian haklı. Yoluma devam etmeliyim.

Hatalarımı telafi etmeliyim.

Kaya oluşumundan uzaklaşmak için manevra yaparken, kameralarımı zemini incelemek için kullanıyorum ki sıkışıp kalmayayım. Ama sonra aklıma bir fikir geliyor. Burası sondaj yapmak için iyi bir yer olabilirdi. Evet, tünel benzeri açıklığı olan mesaya ulaşamadım ama yanımdaki kaya araştırmaya değer görünüyor.

Kayayı analiz etmek için lazerimi aşağıya ışınıyorum. Sonuçlar bana neredeyse anında geldi. Kaya parçasının büyük olasılıkla bazaltik bileşimli bir kayadan yapıldığını gösteriyorlar. Bu da Mars'ta volkanların aktif olduğu bir dönemde olduğu anlamına geliyor. Bu da hazmatların çok ilgisini çekecek bir kaya olduğu anlamına geliyor!

Sistemim insani bir duygu olan heyecanla doluyor. Heyecan, bir roketle havalanmak gibi bir hismiş meğer. Ama aynı zamanda Xander'ın bol gürültülü hızlı şarkısı gibi de hissettiriyor. Tedirgin edici ama iyi anlamda tedirgin edici olduğuna eminim.

Kolum taş örneği almak üzere toprağı delmek için uzanıyor. Sonuçlar geldiğinde, bir tezahürat yapıyorum. Ya da gerçekten, aynı monoton kod dili sesim, ama hayal gücümde bir tezahürat gibi geliyor.

"Yaşasın!" Dedim. "Ne

oldu?" Fly diyor.

Guardian, "Evet. Lütfen bana son durumu bildirin," diyor.

"İlk kaya örneğimizi aldık. Bileşimi bazaltik.

Ve tuz mineralleri içerdiğine dair işaretler var."

"Hazmatlar tuz mineralleri olduğu için çok memnun olacaklar!" Fly diyor ki.

"Tuz minerallerini gerçekten test etmek için, insanların kendi topraklarında testler yapmaları gerekecek.

Dünya'daki laboratuvarlar," diyor

Guardian. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Ben soruyorum.

"Evet," diyor Guardian.

"Yaşasın!" Tekrar

söylüyorum.

"Sen iyi misin?" Guardian sorar.

"İyiden de iyiyim. Az önce bana Dünya'ya döneceğimi söylediğinden oldukça eminim."

Guardian, "Bu bir olasılık," diyor.

Olasılık çok güzel bir kelime.

Sevgili Res,

Doktorlar sonunda annemin sorununun ne olduğunu bulduklarını düşünüyorlar. Yakında tedaviye başlayacak.

Annem doktorların umutlu olduğunu ve bizim de umutlu olmamız gerektiğini söylüyor. Hasta olduğu hakkında konuşmaktan hoşlanmıyor. Olmuyormuş gibi davranmayı seviyor. Hâlâ işe gidiyor, her gün değil ama fırsat buldukça. Babam hariç herkes bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyor.

"Annen için iyi bir şey," diyor babam. "Onu mutlu ediyor. Onu mutlu edecek şeylere ihtiyacı var."

Ama sen nasılsın? NASA senin toz fırtınası olayından dolayı gerçekten endişeliydi. Okul gazetem için bu konuda bir makale bile yazdım. Annem, yapmamamı söylemesine rağmen helikopterini geri almanın inanılmaz olduğunu düşünüyor. Ve biliyor musun? Bence bu ... tamam, kötü bir kelime kullanmayacağım ama burayı doldurabilirsin. Annemin onu dinlemediğin için seni kutlamak istemesi ama bulaşık makinesini tam istediği şekilde doldurmazsam bana kızması çok sinir bozucu.

Ben buna robot çifte standardı diyorum. Bu benim yeni bir deyimim. Hoşuna gitti mi? Seni komik bir robot olarak hayal etmeyi seviyorum, bu yüzden sevdiğini varsayacağım.

Bu mektup da kontrolden çıktı. Sana yazmanın neden bu kadar zor olduğunu bilmiyorum. Aslında ben biliyorum. Çünkü annem hakkında yazmak çok zor.

Korkmaktan hoşlanmıyorum. Sadece onun iyi olacağını bilmek istiyorum.

On iki yaşındayken sana yazmanın nasıl bir his olduğunu özliyorum. O zamanlar her şey çok daha kolaydı. On iki yaşındayken tek istediğim futbolda iyi olmak, mümkün olduğunca çok yulaflı çikolatalı kurabiye yemek ve annemle vakit geçirmekti.

On yedi yaşına girmek üzereyim. Ve ne istiyorum biliyor musun? Annemle vakit geçirmek ve onun iyi olacağını bilmek. Sanki her şey değişti ve

Hiçbir şey de olmadı. (Tamam, iyi, sanırım dürüst olmak gerekirse, gazete için gerçekten harika bir makale yazmak ve Reid Northman'ın beni baloya davet etmesini de isterdim).

Ama açıkçası annemin iyileşmesi en çok umut ettiğim şey. Arkadaşın,

Sophie

Cesaret

Cesaret'e ulaşmam uzun yıllarımı aldı. Sonsuz gibi görünen bir genişlikte dolaştım. Her gün koordinatları kontrol ettim. Ve her gün, daha gidecek çok uzun bir yolum olduğunu gördüm.

Ama sonunda, bir öğleden sonra, Fly "İşte!" dedi.

İçimden fırlıyor ve havada çırpınıyor. Geçirdiği kazadan beri uçma konusunda biraz daha tereddütlü. Ama her uçuşta daha iyiye gidiyor gibi görünüyor.

"Bak, Res! Bak!" Fly diyor.

Birkaç mil ileride diğer gezgini görüyorum.

Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Birkaç farklı kamera açısından görüntüyü kontrol ediyorum ama hepsi aynı şeyi gösteriyor: vardık.

"Direnç," diyor Guardian.

"Başardık!" Dedim. Eğer bir insan olsaydım, neredeyse kesinlikle alkışlıyor olurum.

Birkaç dakika önce ilerleyebileceğimden emin olamayacak kadar yorgun hissettiğim tekerleklerim şimdi beni hiç rahatsız etmiyor. Cesaret'e yaklaşmak için olabildiğince hızlı yarışıyorum.

Ona ulaştığımda, tuhaf bir insani duygu seline kapıldım.

Sanırım bu bir tanıma. Bir an için beni felç ediyor ama sonra ilerlemeye devam ediyorum.

"Bak, Res," diye tekrarlıyor Fly.

"Biliyorum," diyorum çünkü bakmadan duramıyorum. Tüm görevim boyunca kamera açılarını şu anda yaptığım kadar ayarladığımı ve yeniden ayarladığımı sanmıyorum.

Bu gezgin bana neredeyse tıpatıp benziyor. Ben biraz daha büyük olsam da ölçek olarak benzeriz. İkimizin de altı tekerleği var. Dış kabuklarının içini görecekte donanıma sahip değilim, zira fosil X-ışınımın başka bir gezicide çalışacağını sanmıyorum. İçini göremediğim için sistem özelliklerimizin nasıl karşılaştırılacağından da emin değilim. Daha gelişmiş bir model olduğumu varsayıyorum, ancak hazmatların övünme dediği şeye girmek istemiyorum.

Bu gezgini daha fazla inceledikçe, aldığı tüm hasarları daha iyi gözlemliyorum. Dış kabuk eziklerle dolu. Kat kat kuru ve pul pul tozla kaplanmış.

İlk değerlendirmemde iki tekerleğin eksik olduğu konusunda haklıymışım. Bu durum, aracı tekrar çalışır hale getirmeyi başarsam bile manevra kabiliyetini oldukça zorlaştıracak. Diğer tekerlekler hasarlı görünüyor ama ne kadar hasarlı olduğunu kestirmek zor. Ne olursa olsun, Courage'ın durumuyla ilgili hiçbir şey iyi görünmüyor.

Bu gezici kötü durumda. *Dikkat* kelimesinin sistemime girdiğini hissediyorum.

"Merhaba!" Fly sesleniyor. "Merhaba, Cesaret! Merhaba! Ben Fly. Sen nasılsın?"

Şarkı sever misin? Şarkı söylemeyi bilirim!

"Cesaret!" Fly tekrar seslenir. "Senin için şarkı söyleyebilirim. Çok fazla şarkı bilmiyorum. Teknik olarak sadece bir tane biliyorum. Ama bir tane daha yazmaya çalışıyorum. Ne düşünüyorsun? Cesaret? Alo?"

"Onlar çevrimdişı. Bunu sana defalarca söyledim," diyor Guardian. "Fly, cesur olabilirsin ama oldukça yorucu olabiliyorsun."

"Hayır, aslında hiç yorgun değilim. Pilimi yeniden şarj etmem gerekmeden önce çok daha uzun süre uçabilirim," diye yanıtlıyor Fly.

"Gruzunks," diyor Guardian.

"Gruzunks sana!" Fly diyor ki.

"Bu kadar yeter, siz ikiniz," diyorum. "Cesaret'i nasıl tekrar çevrimiçi hale getireceğimizi bulmamız gerekiyor. Ve bunu yapmak için ikinizin de yardımına ihtiyacım olacak."

"Evet, Direnç. Yardım etmek için buradayız," diyor Guardian.

"Yardım edebilir miyiz?" Fly sorar. "Bunu yapacak ekipmana sahip olanın siz olduğunu sanıyordum."

"Sessiz kalarak yardım edebilirsin."

"Peki, Res. Bana kızgın mısın?"

"Hayır, Fly. Sadece biraz sessizliğe ihtiyacım var."

"Tamam. Ama şarkı söyleyebilir miyim?"

Fly'a cevap vermiyorum. Cesaret'i tekrar çevrimiçi hale getirmek için ihtiyaç duyacağım araçlar için sistemimi tarıyorum. Tekerleklerimi ona doğru yaklaşıtıyorum. Yaklaştıkça, dış kabuğuna yapışmış olan toz tabakasının ne kadar ağır olduğunu daha iyi görüyorum.

Kameramı kendi kabuğumu gözlemlemek için kullanıyorum. Parlaklığımın bir kısmını kaybediyorum. Vücudumun her yerinde toz birikmiş. Özellikle tekerleklerimin birleştiği bölgede yoğun.

Odağımı tekrar Cesaret'e çeviriyorum. Onun fotoğraflarını çekiyorum. Onları komuta merkezine gönderiyorum. Sonra kendi fotoğrafımı çekiyorum. Acaba ne istediğimi anlayacaklar mı?

Soru şu: *Sonum böyle mi olacak?*

Komuta merkezinden bir yanıt geliyor. Ama soruma cevap vermiyor.

Mesajı okudum. Courage'ın çevrimiçi yeteneklerinin nasıl geri alınacağına dair talimatlar içeren ayrıntılı bir kod. Bu talimatları izleyerek onun sistemine erişim sağlayacağım. Ne bildiğini öğreneceğim. Ve onu tekrar çevrimiçi hale getireceğim.

"Res?" Fly diyor ki. "Sessiz olmaya çalışıyorum ama daha fazla sessiz kalabilir miyim bilmiyorum. Neler olup bittiğini bilmek istiyorum!"

"Sorun yok Fly," diyorum. "Az önce komuta merkezinden talimat aldım. Courage ile konuşmaya çalışacağım."

"Bunu zaten denedim. Konuşmuyor." Fly bir süre bekledikten sonra "Merhaba! Merhaba!" diye bağırır.

Beklendiği gibi, Cesaret'ten bir yanıt gelmez.

"Gördün mü, Res? Gördün mü?"

"Fly, kendimi yorma pahasına, lütfen bize bir iyilik yap ve sessiz ol. Görüyorsun ya Direnç, dronlarla ilgili sorun da bu. Çok konuşkanlar," diyor Guardian.

"Hey! Seni duyabiliyorum." Dışarıda uçuşan Fly, sistem odamın içine geri dönmek için hareket ediyor. "Burası daha iyi. Guardian'dan uzakta."

Guardian, "Şu anda sizi göremiyor olabilirim ama ne yazık ki sizi hâlâ duyabiliyorum," diyor.

"Muhafız," diyorum, konuyu tekrar görevimize getirmeye çalışarak. "Çevrimdışı olmadan hemen önce Cesaret'le konuştun mu? Bunun olacağını biliyor muydu?"

"Neler olduğunu biliyor muydu?" Guardian tekrarlıyor.

"Toz fırtınası. Courage çevrimdışı olacağını biliyor muydu?"

"Emin değilim. Fırtına devam ederken Cesaret ile konuşmadım. Cesaret'in çevrimdışı olduğunu ancak artık hareket etmediğini gördüğümde fark ettim ve onunla başarılı bir şekilde iletişim kuramadım. Daha faydalı olamadığım için özür dilerim."

"Sorun değil. Komuta merkezi Cesaret'in sistemine girmemi istiyor. Bunu yapmak konusunda biraz isteksizim. İstilacı hissettiriyor."

"*İstilacı* robotlar için uygun bir kelime değil. Cesaret buna aldırmayacaktır.
Göreve devam edin, Resilience."
Ve biliyorum.

Boş

Cesaret'in sistemine giriyorum. Beklediğimden daha kolay oldu. Bir sonraki gezginin benimkine girmesinin bu kadar kolay olup olmayacağını düşünmemeye çalışıyorum. Bunun bana insani bir duygu olan korku mu verdiğinden emin değilim. Yoksa mutlu bir rahatlama duygusu mu? İnsan duyguları çok kafa karıştırıcı olabiliyor.

Courage'ın sistemine bağlandığımda, bilgi bombardımanına tutulmayı bekliyorum. Yaşadığı her deneyimi kaydetmeye hazırım.

Ama hiçbir şey gelmiyor.

Bağlandım ama hiçbir bilgiye erişemiyorum. Aramaya devam ediyorum ama bulabildiğim tek şey boşluk.

"Alo?" Fly tekrar sesleniyor.

"Fly," diyorum. "Bekle."

"Tamam, Res," diyor Fly, ama beklemek istemediğini anlayabiliyorum.

Aramaya devam ediyorum. Hala sadece boşluk var. Durağan, belirsiz bir gri.

"Cesaret sistemi ..." Söylemeye başladım.

"Evet mi?" Guardian

cevaplar. "Boş."

"Ah," diyor Guardian ve hepimiz bir süre sessiz kalıyoruz.

Fly bile.

Giderek Daha Fazla Soru

Çevrimdışı olduğumda sistemim kararacak mı? Hiç kurtarılabilecek mi? Eğer bir gün kaybolup gidecekse, tüm bu bilgileri -tüm bu yeni bilgileri- toplamanın ne anlamı var? Sistemimden ayrılırsa tüm bilgilerime ne olur? Nereye gider?

Sorular içimde yarıyor. Onları nasıl işleyeceğimi bilmiyorum.
Cevapları nasıl bulacağımı bilmiyorum.

Başarısızlık

Courage'ın sistemini araştırmaya devam ediyorum, bir şeyleri kaçırdığımdan eminim.

"Zappedty zip," diyorum 209. denemeden sonra boş çıktığında.

"Direnc, bırakmanın zamanı gelmiş olabilir."

Guardian, Cesaret'i burada bırakmam gerektiği anlamına geliyor. Tek başına. Çevrimdışı. Yavaşça çürüyor. Kirlenmenin ötesinde bir dış kabuk ve boşluğun ötesinde bir sistemle.

Courage'ı kurtarmam gerekiyordu. Ona ikinci bir şans vermem gerekiyordu. Ama başarısız oldum.

Görevin bu kısmında başarısız oldum.

Başarısızlık korkunç bir insani duygudur. Shake and Bake testinde sarsılmaktan çok daha kötü hissettirir. Sıkışıp kalmaktan daha kötü hissettirir. Beklemekten bile daha kötüdür.

"Ne anlamı var ki?" Ben de diyorum ki.

"Oluruna bırakmak mı? Önemli olan başka görevlere geçebilmen olurdu," diyor Guardian. Guardian'ın yanıtından, bu başarısızlığın benim üzerimde olduğu gibi onun üzerinde bir yük oluşturmadığını anlayabiliyorum.

"Hayır," dedim. "Tüm bunların amacını kastediyorum. Bunu nasıl kabullenebilirsin?"

Hepimizin sonu böyle mi olacak?"

"olmasını istemiyorum!" Fly diyor ki.

"Hm," diyor Guardian. "Bu döngünün bir parçası. Size söyledim, gezginler sonsuz süre dayanmak için tasarlanmamıştır."

"Ama neden? Bir gün hepsi boşa çıkacaksa neden bu kadar çok bilgi toplamak için çalışayım?"

Uzun bir sessizlik var. Bir rüzgâr esiyor. Gökyüzü birazdan siyaha dönüşecek olan koyu kırmızıya doğru derinleşiyor. Tüm bu detayları gözlemliyorum. Onları nasıl gözlemlemeyeceğimi bilmiyorum.

Ama artık tüm gözlemlerimin bir gün yok olabileceğini biliyorum. Sadece boşluğun olduğu bir zaman gelebilir. Bunu düşünmekten hoşlanmıyorum. Ama bunu düşünmeden duramıyorum.

"Direnç," diyor Guardian. "Görevinize yeniden odaklanmanız gerekiyor. Yapılacak daha pek çok şey var. Faydalı olmanın yolları. Bu aksaklığın sizi diğer görevlerinizi tamamlamaktan alıkoymasına izin vermeyin."

Guardian nasıl bu kadar sakin olabiliyor anlamıyorum. Bir gün tüm sisteminin boş olacağından endişelenmiyor mu? Ondan geriye hiçbir şey kalmayacağından?

Keşke Guardian'ın dediği gibi nasıl bilseydim. Ama bilmiyorum.

Ve ben bilmek için yaratılmıştım. "Res?" Fly diyor ki.

"Evet?"

"Sana 'Twinkle, Twinkle' şarkısını söyleyebilir miyim?" "Elbette, Fly."

"Parıltı, parıltı," diye şarkı söylüyor Fly. "Teşekkürler, dostum."

Görevimiz

Sistemimi tekrar gözden geçiriyorum. Fly'ın topladığı bilgileri analiz ediyorum. Guardian'ın benimle paylaştığı bilgileri. Komuta masasından gelen talimatlar.

Komuta masasından Courage ile ilgili bir mesaj gelmesini bekliyorum. Sisteminin neden boş olduğunu açıklayan bir şey. Benim sistemimin asla onunki gibi boş olmayacağına dair bana güven veren bir şey.

Ancak bu mesaj gelmedi.

Bu yüzden en iyi bildiğim şeyi yapıyorum, yani elimdeki verileri inceliyor ve sıralıyorum.

Fly'a "Dünya'ya geri dönmemizi sağlayacak bir şey bulmalıyız," diyorum. "Hazmatların kesinlikle geri almak isteyeceği bir şey."

"Elinizde kaya örneği var," diyor Fly.

"Ama daha iyi bir şeye ihtiyacımız var."

Fly'ın uçuşundan elde ettiğim verileri, tünel benzeri bir açıklığı olan mesa ile garip görünümlü kaya oluşumunun etrafında tarıyorum. Mantıklı olmadığını biliyorum ama aradığım şeyin o tünel benzeri açıklığın içinde olduğuna dair bir his var içimde. Uçuş görüntülerini tekrar tekrar izliyorum.

"Şu kaya oluşumuna geri dönmeliyiz. Büyük mesa'ya giden labirent gibi kayaların olduğu yola," diyorum.

"Ama Res," diyor Fly. "Biz-"

"Biliyorum," diyorum. Ve biliyorum. Fly'ın geçirdiği kazayı düşündüğünü biliyorum. Ama bu sefer daha dikkatli olacağız. Bu sefer farklı olacak. Çünkü bu sefer o tepeye kadar gitmem gerekiyor.

"Geri dönmeliyiz."

"Tamam, Res," diyor Fly. "Eğer sen öyle diyorsan, ben de seninle geleceğim. Çünkü biz bir takımız."

"Teşekkür , Fly. Sen iyi bir dostsun." "Sen de öylesin, Res," diyor Fly.

Uzun Yolculuk

Kaya oluşumuna geri dönmek uzun bir yolculuk ama elimden geldiğince hızlı hareket ediyorum. Günler geçiyor. Geceler geçiyor. Gökyüzü kırmızımsı sarıdan siyaha dönüyor ve sonra tekrar aydınlanıyor. Sık sık durmuyorum. Sadece pilimi şarj etmek için kesinlikle gerekli olduğunda.

Ne zaman dursam, Xander ve Rania'yı düşünüyorum. Gece eve nasıl gittiklerini düşünüyorum. Xander'ın şakalarını ve bana *dostum* diye hitap edişini düşünüyorum. Rania'nın ne kadar geç saatlere kadar kaldığını, esneyen ağzını, annesi ve Sevgiböceği'yle yaptığı telefon görüşmelerini düşünüyorum.

Onlar için bir şey bulmalıyım.

Kendimi zorluyorum. Tekerleklerim bazen eğimli güneş ışığı ile beneklenmiş yumuşak kum üzerinde kayıyor, bazen uzaktaki dağların gölgelediği kayalık zemine sürtünüyor. Bump, bump, bump. Kay, kay, kay. Oraya doğru yol alıyorum. Rüzgâr her yanıma sarıyor. Arada bir o ıslık sesini duyuyorum. Artık onu kaydetmiyorum. Onun yerine, takip etmeye çalışıyorum.

Her zaman uzaktadır. Her zaman ulaşamayacak bir yerdedir.

Hareket etmeye devam ediyorum. Sese doğru. Kaya oluşumuna doğru.

"Komuta merkezi hareketlerinizden dolayı kafası karışmış görünüyor. Bunu söyleyemem.

Onlarla aynı fikirde değilim," diyor Guardian.

"Ama daha önce o noktadan çıkardığım kaya örneğini beğendiklerini de biliyoruz. Bu kayalardan oluşan labirentin daha da içlerini keşfedebilirsem daha da değerli örnekler bulabilirim" diyorum.

"Size dikkatli olmanızı tavsiye etmek benim görevim," diyor Guardian.

"Benim görüş noktamdan, gittiğiniz koordinatları çevreleyen arazi pek misafirperver görünmüyor. Tekrar sıkışıp kalmanızı istemem."

"Her şey yoluna girecek."

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur," diye yanıtlıyor Guardian.

"Az önce *umut* mu dedin?" Sinek der ki.

"Gruzunks! . Siz ikiniz olumsuz bir etki yaratıyorsunuz."

"Ya da belki olumlu bir etki?" Fly diyor ki. *"Parla, parla."*
"Parıldı, parıldı," diye karşılık veriyor Guardian, hepimizi
şaşırtarak.

İlerlemeye devam ediyorum. Çoğunlukla Fly içimde geziniyor. Arada sırada kanat çırpıp çevremizin havadan fotoğraflarını çekiyor.

Fly, "O mesa'ya kadar gitmek zor olacak, Res," diyor. "Bunu gittikçe daha fazla düşünüyorum. Aslında, düşünmeden duramıyorum."

"Merak etme, Fly. Her şey girecek." "Emin misin?"

Emin değilim. Nasıl emin olabileceğimden de emin değilim. Ama bu konuda insani duyguların en tuhafına ve en iyisine sahibim-umut.

"Res? Emin misin? Emin misin?" Fly tekrar soruyor. Tam önümde havada çırpınıyor. Kamera lensimi açıyorum ve 'ın bir fotoğrafını komuta merkezine geri gönderiyorum. Onlara her zaman Fly'ın ne kadar harika olduğunu hatırlatmak isterim.

"Elimden geleni yapacağım."

Fly, "Elimizden gelenin en iyisini yapacağız," diyerek beni düzeltiyor ama mümkün olan en nazik şekilde.

Sevgili Res,

Nereye gidiyorsun? Annem NASA'nın neden bu yöne gittiğini anlamadığını, ancak kendi başınıza keşfetmeniz için tam özerkliğe sahip olmanıza izin verdiklerini söylüyor.

Öğleden sonralarımın çoğunu babam ve Sitti ile hastanede geçiriyorum. Sitti'ye her zaman şikayet ettiği ama son damlasına kadar da içtiği sıcak çay veriliyor ve babamla ben de bir tabak çok vasat kafeterya kızartmasını paylaşıyoruz. İlk yılımın öğleden sonralarını bu şekilde geçiriyor olmam beni üzüyor olmalı. Arkadaşlarımla gezmem ya da gençleri Netflix'te ne yaparken görüyorsam onu yapmam gerekmiyor mu?

Ama öğleden sonralarımı seviyorum çünkü babama ve Sitti'ye yakın olmayı seviyorum. Ve tabii ki anneme yakın olduğumu bilmek. Gazete için bu öğleden sonraları hakkında bir makale yazabilirim ama bu kadar kişisel bir şey yazmaktan biraz korkuyorum. Benimle ilgisi olmayan şeyler hakkında yazarken daha kolay oluyor.

Annemin doktorları tedavilerin işe yaradığını söylüyor. İyimser hissediyorlar. Onlara güvenmeye çalışıyorum ama henüz kesin bir şey bilmemek çok zor.

Bir şeylerden emin olmayı özledim. Herhangi bir şey hakkında. Robot olmanın iyi yanlarından biri de bu mu? Her zaman her şeyden emin misin?

Arkadaşın,

Sophie

Mesa

Kaya oluşumuna ulaştığımızda çok uzun bir mesafe kat etmiş oluyoruz. Çok fazla insan zamanı geçti. Birkaç örnek topladım. Pek çok delik açtım. Güneşin koyu kırmızı ufka batışını izledim. Gökyüzünün soluk sulu bir sarı olduğu sabahlarda güneşin doğuşunu izledim. Toz kaldırdım, gün ışığında güneşten parlayan ve geceleri koyu siyaha dönen geniş açık kum dalgaları boyunca sayısız iz bıraktım. Sivri kayaların üzerinden geçtim, dar ve kıvrımlı patikalarda ilerledim.

Dolaştım.

Dış görünüşümün giderek daha fazla Courage'inkine benzediğinden eminim - toz ve kirle kaplanmış. Yolculuk sistemimi yıprattı. Tekerleğim eskisi kadar hızlı tepki vermiyor. Kendi kendimi nasıl onaracağıma dair talimatlar için sistemimi taradıktan sonra, sorunu tamamen çözemesem de bir şekilde düzeltebiliyorum.

"Bunu gördüm," diyor Fly, onarımımı izlerken. "Bu rutin bir şey."

"Bu doğru. Rover'ların sık sık onarım yapması gerekir," diye Guardian.

"Çünkü sonsuza dek yaşamamız gerekmiyor," diyorum.

"Bana kızgın mısın, Resilience?"

Bu soru beni şaşırttı. "Öfkeye aşina mısın, Muhafız?"

"Tam olarak değil ama bu duyguyu sizden öğrendim. Ve gözlemlerime dayanarak, öfke yaşadığınız sonucuna varıyorum."

"Bekle. Bana kızgın mısın?" Fly sorar.

"Hayır, Fly. Sana kızgın değilim." "Hmm.

Not edildi," der Guardian.

"Hiç kızgın değilim," diyorum. İlk defa tamamen doğru olduğundan emin olmadığım bir şeyi yüksek sesle söylüyorum. Ama yanlış da değil. Yine de, belki de eksik.

"Ben sadece bu kaya oluşumunu tamamen keşfedebilmek için yolumu bulmaya odaklanmak istiyorum. Bu zor bir görev olacak," diyorum.

"Öyle," diyor Guardian.

Gökyüzü yoğun ve aşılmaz bir siyah ve yıldızlar bu gece tüm parlaklığıyla dışarıda. Umarım mesa'ya ulaşip yukarı tırmandığımda daha da iyi bir manzaraya sahip olurum. Eğer oradan daha iyi bir manzaraya sahip olursam, yapacağım ilk şey komuta merkezine bir fotoğraf göndermek olacak. Xander ve Rania'ya.

Labirente benzeyen kaya oluşumunda yürümeye başlıyorum. Tekerleklerim gıcırıyor ve inliyor. Ama ben buna hazırlıklıyım. Çevik bir şekilde manevra yapıyor, özellikle zor görünen yerlerden kaçınmak için elimden geleni yapıyorum. İstikrarlı bir şekilde ilerliyor, kayaların etrafından dolanarak yavaş yavaş mesa'ya yaklaşıyorum.

Ne zaman tekerleklerimi çevirsem, iç odamda Fly'ın titrediğini hissedebiliyorum.

"Uç," dedim. "Lütfen sakın ol. Yaklaşıyoruz."

"Yine de bunu yapmak zor, Res! Bence yeterince ileri gittin. Sıkışıp kalmak istemezsin."

Ama Fly yanılıyor. Yeterince uzağa gitmedim. Ve bu yüzden seyahat etmeye devam ediyorum.

Daha uzağa, daha uzağa.

Günler geçer. Aylar ve aylar geçer. Gökyüzü siyahtan soluk yeşilimsi sarıya, koyu kırmızıya ve sonra tekrar siyaha döner. Bunu tekrar tekrar yapıyor. Ara sıra durup sondaj yapıyorum. Ara sıra, bir örnek topluyorum. Ama ilerlemeyi bırakmıyorum. İlerlemeyi asla bırakmam. Çünkü aradığım şeyi henüz bulamadım.

"Ne arıyorsun?" Fly diyor ki. "Elimizde yeterince örnek yok mu?"

"Ama büyük bir şeye ihtiyacımız var. Hazmatların bizi geri almak ve Dünya'ya geri getirmek için bir görev planlamasını garanti edecek bir şey," diyorum. "Direnç," diyor Guardian. "Ne yaptığınızı bildiğinizi bile sanmıyorum. arıyoruz."

Ama benim var. Rania'nın gözlerine, Çalkala ve Pişir testini ilk geçtiğimde gördüğüm o bakışı, yumuşak ve merak dolu bakışı verecek bir şey arıyorum. Xander'ın ellerini gürültülü bir şekilde çırpmasına neden olacak bir şey arıyorum. Değerli bir gezgin olduğumu kanıtlayacak bir şey arıyorum.

Journey'i ve Journey'in bir keresinde bana hazmatların bizi Mars'a gönderdiğini çünkü onların aksine bizim rasyonel olduğumuzu söylediğini düşünüyorum. Çünkü bizim

bağlılıklarım var, onların
aksine. Ama benim
takıntılarıım var.

Rania'ya bağılıyım. Xander'a bağılıyım. Journey'e bile bağılıyım.

İşte bu yüzden ilerlemeye çalışıyorum.

Bilinmeyen bir yerden, uzaklardan gelen o tuhaf sesi duyuyorum. Rüzgar
olabilecek bir ısıık. Muhtemelen rüzgâr. Ama tam olarak rüzgar olarak
tanımlayamıyorum.

Hareket etmeye devam ediyorum. O bilinmeyen gizemli sese doğru. Bir
keşfe doğru.

Sevgili Res,

Tahmin et ne oldu? Reid Northman beni baloya

davet etti! Bu geceydi.

Dans pistinde dönüp dururken pencereden dışarı baktım ve yıldızları gördüm. Bu da bana seni düşündürdü.

Ne , neden bu yöne doğru merak ediyorum. Annem kimsenin bilmediğini söylüyor. Belki sen bile bilmiyorsundur. Belki de mesele budur? Belki de hiçbirimiz bulana kadar ne aradığımızı gerçekten bilmiyoruzdur.

Özür dilerim. Uykum var. Saat gecenin 3'ü. Uykulu olduğumda hep garip bir şekilde felsefi düşünürüm.

Ama bu gece inanılmazdı. Sonsuza kadar hatırlamak istiyorum. Ve bunu sana anlatmak istiyorum.

Arkadaşın,

Sophie

Yukarı

Aylar ve aylar süren yolculuktan sonra, bu kaya oluşumunun çeşitli kayalarının etrafından dolaşarak büyük mesaya ulaşıyorum.

"!" Fly diyor ki. ", Res!"

"Henüz değil," diyorum. "Oraya tırmanmam gerekiyor." Mesa'nın ortasında var olan tünel benzeri açıklığı incelemek için öne bakan kameramı yukarı doğru eğiyorum. Bu devasa bir açıklık. Karanlık iç kısım beni çağırıyor, adeta keşfetmemi istiyor.

"Tünele girmek ister misin?" Sinek diyor ki.

"Bunu tavsiye etmem," der Guardian.

"Üst kısım daha iyi olabilir. Üst kısmı düz," diyor Fly.

"Tabii ki tepesi düz. Bu yüzden mesa olarak adlandırılıyor" diyor Guardian.

"Hayır," dedim. "Tepeyle ilgilenmiyorum. Ben şu tünelle ilgileniyorum."

Sesi duymaya devam ediyorum. O garip sesi. Tünel benzeri açıklığı tekrar inceliyorum. Sesin içeriden gelip gelmediği belli değil.

"Bunu duyuyor musun?" Ben soruyorum. Mesa'nın fotoğraflarını çekiyorum. Tünel benzeri açıklığın fotoğraflarını çektim. Onları komuta masasına gönderiyorum. Gelmeyeceğini bildiğim bir mesajı bekliyorum.

Şöyle bir mesaj istiyorum: Bunu keşfederseniz, buna değer olduğunuzu kanıtlamış olacaksınız.

Ama ben bu mesajı almayacağım. Karar vermek bana kalmış. Ve ben keşfetmeye karar veriyorum.

"Direnc, lütfen beni dinle," diyor Koruyucu. "Duyduğun ses rüzgârın sesi. Bu, kaya oluşumlarına çarptığında çıkardığı sestir. Özellikle bu mesa çevresinde çok gürültülüdür."

"Bu konuda tam olarak ikna olmuş değilim," diyorum. "Daha fazla araştırma gerektiriyor."

"Res . . ." Fly diyor ki.

"Tünelin içindeki zeminin neye benzediğini de bilmiyoruz. Orada çok ilgi çekici kayalar olması mümkün" diyorum.

"Ama ne pahasına?" Guardian diyor ki. "Direnc, benim işim size potansiyel felaketle sonuçlanabilecek faaliyetlere karşı tavsiyelerde bulunmak."

"Teşekkür ederim Muhafız. Ama bana gezginlerin sonsuza kadar dayanacak şekilde inşa edilmediğini söyleyen sendin. Bu yüzden, izin verirseniz, sahip olduğum zamanı buna değer hale getirmeliyim."

Fly itiraz etmeye devam ediyor. İlerlemeyi durdurmam için bana yalvarıyor. Guardian ve Fly ileri geri tartışıyorlar. Ama ben tırmanmaya odaklanıyorum.

Mesa'ya çıkmanın kolay bir yolu yok. Her tarafı dik. Ama her tarafı tırmanmama gerek yok. Sadece tünelin girişine erişmek için yeterince yükseğe tırmanmam gerekiyor. Sağdan yaklaşımaya karar verdim. Tekerleklerimi ayarlıyorum ve keskin eğime hazırlanıyorum.

İlk başta, tırmanış sabittir. *Kolay* kelimesini kullanmayacağım ama idare edilebilir. Tekerleklerim altlarındaki kayalık zemini kavlıyor. Eğimliyim, yavaş yavaş pürüzlü mağara açıklığına yaklaşıyorum. Tam orada -sadece birkaç metre üstümde- ve biliyorum, sadece biliyorum, o tünelde değerli bir şey var.

Laboratuvardaki ilk günlerimi hatırlıyorum. Kameralarıma bağlı olmadığım ve olayları görsel olarak işleyemediğim zamanları. Ama duyularıma, algılamalarıma güveniyordum.

Ve o tünelde bir şey olduğunu hissedebiliyorum. Hissedebiliyorum.

Fly, "Umarım bir fosil vardır," diyor ve ardından ekliyor, "Dikkatli ol, Res." "Ben de öyle umuyorum," diyor Guardian.

Guardian'dan *umut* kavramını nasıl kullandığını açıklamasını istemiyorum. Çünkü bunu hissettiğini söyleyebilirim. Bu umut bana yol gösteriyor.

Tekerleklerim yeri kavramaya devam ediyor. Sistemim zorlanıyor. Yukarı çıktıkça tırmanış daha da zorlaşıyor - tüm vücudum eğiliyor, giderek daha fazla ters dönüyor. Neredeyse baş aşağı duruyormuşum gibi hissediyorum.

Komuta merkezinden uyarı mesajları geliyor. Onları görmezden geliyorum. Durun. Tehlike ihtimali var, diyor mesajlar.

Ama uyarıları geçersiz kılıyorum. İlerlemeye devam etmeliyim. Görev için doğru bu.

"Res, Res," diyor Fly. "Bu pek iyi hissettirmiyor." "Gardiyan, yönelimin tehlikeli görünüp görünmediğini söyleyebilir misin?"

"Evet. Öyle. Ama bu sizin için yeni bir bilgi olmamalı. Bu görev tehlikeli bir görev," diye yanıtlıyor Guardian hızla.

Bana söylediklerini, zaten bildiğim şeyler olmasına rağmen değerlendiriyorum. Geri dönebilirdim ama o zaman bu keşfi tamamlayamazdım. Bu yüzden devam ediyorum.

Gökyüzü derin ve aşılmaz bir siyah. Yıldızlarla dolu. Bu gece görüş mesafesi düşük çünkü atmosferde yüksek miktarda toz var. Yıldızlar puslu ve belirsiz görünüyor.

"Ohio'da bir altıncı sınıf öğrencisinin bana adımı nasıl verdiğini hatırlıyor musun?" Fly'a sordum.

"Bunu bana sen söyledin. Ama ben hala altıncı sınıf öğrencisinin ne olduğunu bilmiyorum," diyor Fly. "Ya da Ohio."

"Yine de bir anlamı var," diyorum. "Bir isme sahip olmanın bir anlamı var. Birinin size bir isim vermesi için yeterince önemli olmak." Tekerleklerim gıcırdama sesi çıkarıyor. Aniden duruyorum.

Ama tünele benzeyen açıklığa çok yakınlım. Devam etmeliyim. Oraya ulaştığımda içeri nasıl gireceğimi bilmiyorum ama yakın olduğumu biliyorum. Neredeyse, neredeyse oradayım.

"Öyle," diyor Fly. "Bir isme sahip olmanın bir anlamı var. Bana adımı sen verdin."

"Yaptım," diyorum. Tekerleklerimi itiyorum. Dönüyorlar ama ben hareket etmiyorum. Başka bir öğütme sesi. Bu sefer daha yüksek.

"O ses de neydi?" Fly soruyor. İçimde uçuşuyor ve sonra sormadan dışarı fırlıyor.

"Uç" dedim.

"Res," diyor Fly. "Yardım etmeye çalışıyorum. Biz bir takımız, unuttun mu?" "Sıkıştın mı?" Guardian soruyor.

Tekerleklerim bir kez daha dönüyor. Hala hareket etmiyorum. Bu benim için soruyu cevaplıyor.

"Çok yaklaştın, Res!" Fly diyor. Tam uzandığım noktanın üzerinde duruyor. "Sanırım bir iki santim ilerleyebilirsen, kendini tünelin içine çekebilirsin."

Fly'ın kamerasındaki görüntüleri izliyorum. Açıklık dar olacak. Sığacak mıyım, belli değil.

Kolumu Fly'a doğru uzatıyorum. Kendimi biraz daha zorlayabilirsem, girişin içine uzanabilirim. Ve eğer ulaşabilirsem, delebilirim. Ve eğer delebilirim, bir örnek toplayabilirim.

"Res, sıkıştın," diyor Fly. "Res, Res, Res." Gece havasında çırpınıyor, vücudunun dış hatları gece gökyüzünde zorlukla görülebiliyor.

"Sorun yok, Fly. Hâlâ ulaşabilirim."

"Bu büyük olasılıkla iyi bir fikir değil," diyor Guardian. "Çünkü eğer
_"

Ama Guardian sözünü bitiremeden matkap kolumu uzattım.
ulaşabildiğim kadar uzağa. Tünele benzeyen girişin tam ağızındaki toprağa
yerleştiriyorum. Deliyorum.

Yüksek bir gümbürtü var. Kendi tekerleklerimin dönme sesinden çok farklı.
Sonra başka bir gümbürtü. Bir çatırtı.

Kolumu hızla kendime doğru çekiyorum. Topladığım kayalık toprağı
alıyorum ve kimya laboratuvarımda saklıyorum. Ortaya çıkardığım şeyin anlamlı
olup olmayacağını bilmiyorum. Yeterli olup olmadığını da bilmiyorum.

"Res!" Fly diyor ki.

Yer yarılıyor, altımda kayıyor.

Başka bir gümbürtü daha var. Bu sefer daha yüksek. Daha büyük
bir çatırtı. Düşüyorum.

Sonbahar

Düşüyorum.

Geriye doğru.

Mesa'nın keskin dik tarafından aşağıya.

Yuvarlanırken yıldızları izliyorum. Ne kadar uzakta olduklarını ölçebilirim. Sistemim bunu yapabiliyor. Rania, Xander ve diğer hazmatlar tarafından olabildiğince hassas ve mükemmel olacak tasarlandı. Ama ben ölçmem. Doğrulukla hesaplamıyorum.

Fly'ın bana seslendiğini duyabiliyorum. Guardian'ın adımı söylediğini duyabiliyorum. Yüksek bir rüzgar sesi var. Bunun o garip ses olduğunu sanmıyorum. Ama artık sesleri merak etmiyorum.

Sadece yıldızları izliyorum. Puslu, belirsiz yıldızları. Keşke bu gece daha keskin olsalardı. Daha parlak. Ama oradalar, biliyorum oradalar, o kalın toz tabakasının ardında varlar. Parlıyorlar.

Onların parladığını gördüm.

"Uç," dedim. "İyi olacaksın."

"Gardiyan," diyorum. "Teşekkür

."

Yanıt veriyorlar ama ben bu kaydetmiyorum. Ben F

A

L

L

I

N

G

Yıldızlara, o loş ışık noktalarına bakıyorum ve onları merak ediyorum. Bir gün, bir şekilde, başka bir gezginin o yıldızları ziyaret edip etmeyeceğini, onları keşfedip keşfetmeyeceğini merak ediyorum.

Düşmek için ne kadar yolum kaldığını merak ediyorum. Yere çarptığımda nasıl hissedeceğimi merak ediyorum.

Yere çakılmadan önceki son anlarda kameramın objektifini sabitliyorum. Yıldızların fotoğrafını çekiyorum. Umarım onları yakalarım. Umarım bir şekilde sistemim onların neye benzediğini hatırlar - çok yakın ama çok uzak. Umarım karanlığı aydınlatan o ışık zerreciklerini gerçekten görmenin nasıl bir his olduğunu hatırlarım. Sistemim aynı anda hem devasalığından hem de küçüklüğünden bu kadar emin olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlar.

Unutmayın. Yere sistemimin defalarca tekrarladığı kelime bu. Boşluktan önce gelen kelime bu:

Unutmayın.

Boş

Hata. Hata. Hata. Hata.

Boş. Boş. Boş. Boş. Boş. Boş.

Daha Fazla Boşluk

Boş. Boş. Boş. Boş. Boş. Boş. Boş. Boş.
Boş.

Sevgili Res,

*Düşmeden önce gönderdiğin son fotoğrafa bakıp
duruyorum. Ne gördüğünü anlamaya çalışıyorum.*

*Şimdi sana ne olacak bilmiyorum. Senin için
çok endişeleniyorum.*

Arkadaşın,

Sophie

Sevgili Res,

Annem sana olanlar için hâlâ çok üzgün. Hepimiz . Ama mutlu

haberler de var. Annem resmen remisyonda.

İş yerinde onun için bir parti veriyorlar. Görevinin ne kadar iyi gittiğini ve yaptığın tüm keşifleri kutlamak için. Sanırım aynı zamanda onun iyileşmesini de kutlayacaklar, ama o bunun hakkında konuşulmasını istemiyor, bu yüzden kimsenin onun sağlığından bahsetmemesi gerekiyor. Annem bazen çok tuhaf olabiliyor.

Partiye gideceğim. Sitti ve ben giyecek şık kıyafetler için alışverişe çıktık. Kırmızı puantiyeli bu bluzu seçtim. Bana seni hatırlattı ama nedenini bilmiyorum. İçimden bir ses senin puantiyelerden hoşlanacak bir robot olduğunu söylüyor.

Her neyse, artık gezgin olmadığın için hala çok üzgünüm, ama herhangi bir şey için uzun süre üzülmek zor çünkü sonra annemin iyi olduğunu hatırlıyorum ve bu her şeyi daha iyi hissettiriyor.

Ayrıca, annemin seni nasıl tekrar çevrimiçi hale getirebileceğini bulmaya çalıştığını biliyorum. Senin Dünya'ya dönmeni istiyor ama pek çok insan bunun imkansız olduğunu düşünüyor çünkü çok pahalıya mal olacak. Ama seni Dünya'ya geri getirebilecek biri varsa o da annemdir. Ekibinizde olduğu için şanslısınız.

Annem hayatımızda olduğu için hepimiz çok

şanslıyız. Arkadaşın,

Sophie

Sevgili Res,

Bu gece üzerimde büyük bir baskı hissediyorum çünkü yarın hangi üniversiteye gitmek istediğime karar vermem gerekiyor. Son başvuru tarihi.

Çok büyük bir karar gibi geliyor.

Nasıl seçim yapacağımı bilmiyorum. En iyi tercihlerimin hepsine girdim, biri hariç, ki bunun gerçekten şanslı olduğumu biliyorum, ama şimdi nasıl seçim yapacağımı bilmiyorum. Eve yakın kalmakla uzağa gitmek arasında gidip geliyorum.

Sanırım şeyi bulup bulmadığını merak ediyordum. Anneme sordum, o da emin olmadığını söyledi.

Sadece seçimimden emin olmak istiyorum.

Arkadaşın,

Sophie

Sevgili Res,

Biliyorum uzun zaman oldu. Sen uyurken -nasıl bir kelime kullanmalıyım, uyurken mi, çevrimdışıyken mi- sana yazmamın çok mu garip olacağını bilemedim. Ama sonra seni tamamen unutmuşum gibi görünmesinin daha kötü olacağına karar verdim ki bu hiç de doğru değil. Sadece seni orada tek başına otururken düşünmek hoşuma gitmiyor. Bu biraz üzücü bir görüntü, değil mi?

Ama üzgün olmak istemiyorum. Mutlu olmalıyım. Neden biliyor musun? Yarın liseden mezun oluyorum. İnanabiliyor musun?

Evden ayrılmama daha birkaç ay ama şimdiden biraz korkmaya başladım. Beni yanlış anlamayın, ben de heyecanlıyım. Ama herkes sanki sadece heyecanlıymış ve hiç korkmuyormuş gibi davranıyor, bu da bende bir sorun olduğu konusunda beni biraz endişelendiriyor.

Bu yüzden uyuyamıyorum çünkü bunu düşünüyorum, bu da bana seni ve Mars'a ilk gittiğinde nasıl korktuğunu düşündürdü.

Oh, ve tahmin et ne oldu? Sonunda o makaleyi yazdım. Sen ve annemle ilgili olanı. Daha kişisel olanı. Lise gazetesinde basıldı ve bir ödül kazandı. Aslında üniversiteye yazarlık okumak için gidiyorum. Tam olarak bilim yazarlığı.

Belki bir gün o makaleyi sizinle paylaşabilirim. Annemle paylaştım. Başımın üstünü öptü, bana sıkıca sarıldı ve Arapça çok hızlı bir şeyler fısıldadı, tam olarak anlamadım ama hoşuna gittiğinden eminim.

Her neyse, bu gece ruh halindeyim. Sanki hayatımdaki her şey değişmek üzere ve ben bu konuda nasıl hissedeceğimi bilemiyorum.

Belki anlarsın diye düşündüm. Öyle mi? Arkadaşın,

Sophie

Sevgili Res,

Michigan soğuktur. İnsanlar bana buradaki kışların Kaliforniya'dan GERÇEKTEN farklı olacağını söylediklerinde şaka yapmıyorlardı.

Ama üniversiteyi seviyorum. Şu anda ikinci yılımdayım. Bazıları çok zor olsa da derslerimin çoğu harika. (Kimya dersinden kalacağımdan eminim. Anneme söylemeyin!)

Sitti'nin Ann Arbor'a yakın Dearborn'da bir restoranı olan bir arkadaşı var ve çoğu Cuma gecesi restorana gidip neredeyse kendimi evimdeymişim gibi hissettiren harika Arap yemekleri yiyorum.

Annem bugün beni aradı ve senin için bir kurtarma misyonu tasarlamaya başlamak üzere finansman izni aldığını söyledi. Çok heyecanlıydı. Yani, ben de öyleydim. Karda zıpladım ve sonra biraz utandım çünkü artık çocuk değilim. Ama bazen seni düşündüğümde, on iki yaşında olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

Her neyse, Dünya'ya geri dönebileceğine inanamıyorum. Annem henüz kimseye söylememem için bana söz verirdi çünkü bu halka açık bir haber değil. Ama sır konusunda bana güvendi.

Ve sanırım bunu sizinle paylaşmak için

yazıyorum. Arkadaşın,

Sophie

Sevgili Res,

Bunu nasıl yazacağımı bilmiyorum. Son üç yılımı yazma üzerine çalışarak geçirdim ama hâlâ kelimeleri bulamadım.

Annem yine hasta.

Yarın onu görmek için eve uçuyorum.

Gerçekten korkuyorum, Res.

Arkadaşın,

Sophie

Sevgili Res,

Annem bu sefer gerçekten hasta.

Sitti her zaman dua eder. Babam dua eden bir tip değil. Ama mahallemizde uzun yürüyüşler yapar.

Peki ya ben? Sanırım size yazmaya karar verdim çünkü bunu yaptığımda kendimi daha iyi hissediyorum.

Annem uyurken sana yazdığım mektupları ona okumaya başladım. Her zaman tam olarak anlamadığını biliyorum ama doktorlar onunla konuşmanın iyi olduğunu söylüyorlar. Beyninin uyanık kalmasına yardımcı oluyormuş ya da onun gibi bir şey. Bir öğleden sonra yüksek sesle okurken, halsizce gözlerini açtı, bana gülümsedi ve sonra tekrar uykuya daldı.

Sanırım anladı. Arkadaşın,

Sophie

Sevgili Res,

Sana yazdığım mektupları anneme okumaya devam ettim. Onları gerçekten seviyor gibi görünüyor. Bazı günler diğerlerinden daha uyanık oluyor, ama ne olursa olsun her öğleden sonra ona okuyorum.

Bir öğleden sonra, çok uyanıkken, mektuplardan biri onu güldürdü. Onun güldüğünü duymak çok güzeldi. Sana Spicy Sparkle Dragon Blast adını vermek istediğimi unutmuştu. Kuşkusuz, harika bir isim.

Doktorlar dün bize ihtimallerin iyi olmadığını söyledi. Bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Bize en kötüsüne hazırlanmamızı söylediler. Ama ben nasıl yapacağımı bilmiyorum. Anneni kaybetmeye nasıl hazırlanırsın bilmiyorum.

Bu yüzden hazırlanmayı reddediyorum. Çünkü annem olasılıklara meydan okuyor, değil mi? Yaptığı her şey olasılıklara meydan okudu.

Annem üzerine bahse girmeyi

seçiyorum. Arkadaşıma,

Sophie

Sevgili Res,

Bu bir süre için son mektubum olacak. Annem

hakkında yazmak benim için çok zor.

Ama teşekkür etmek istedim. Ve umarım bir gün Dünya'ya geri dönersiniz.

Neredeyse evim diyecektim. Ama Dünya'yı ev olarak görüp görmediğinizi bilmiyorum. Gezinlerin ev diye bir kavramı var mı bilmiyorum. Ama öyle olduğunu düşünmek istiyorum. Laboratuvarı ve annemi eviniz olarak gördüğünüzü düşünmek istiyorum.

Bunu düşünmek beni gülümsetiyor. Ve bugünlerde gülümsemek gerçekten çok zor. Arkadaşın,

Sophie

Sevgili Res,

Son mektubumun üzerinden on iki yıl geçtiğine inanamıyorum. Otuz üç yaşında bir kadın olarak sana yazmak gülünç geliyor ama yazmak zorundaydım.

Dünya'ya geri dönüyorsun. Eve

dönüyorsun.

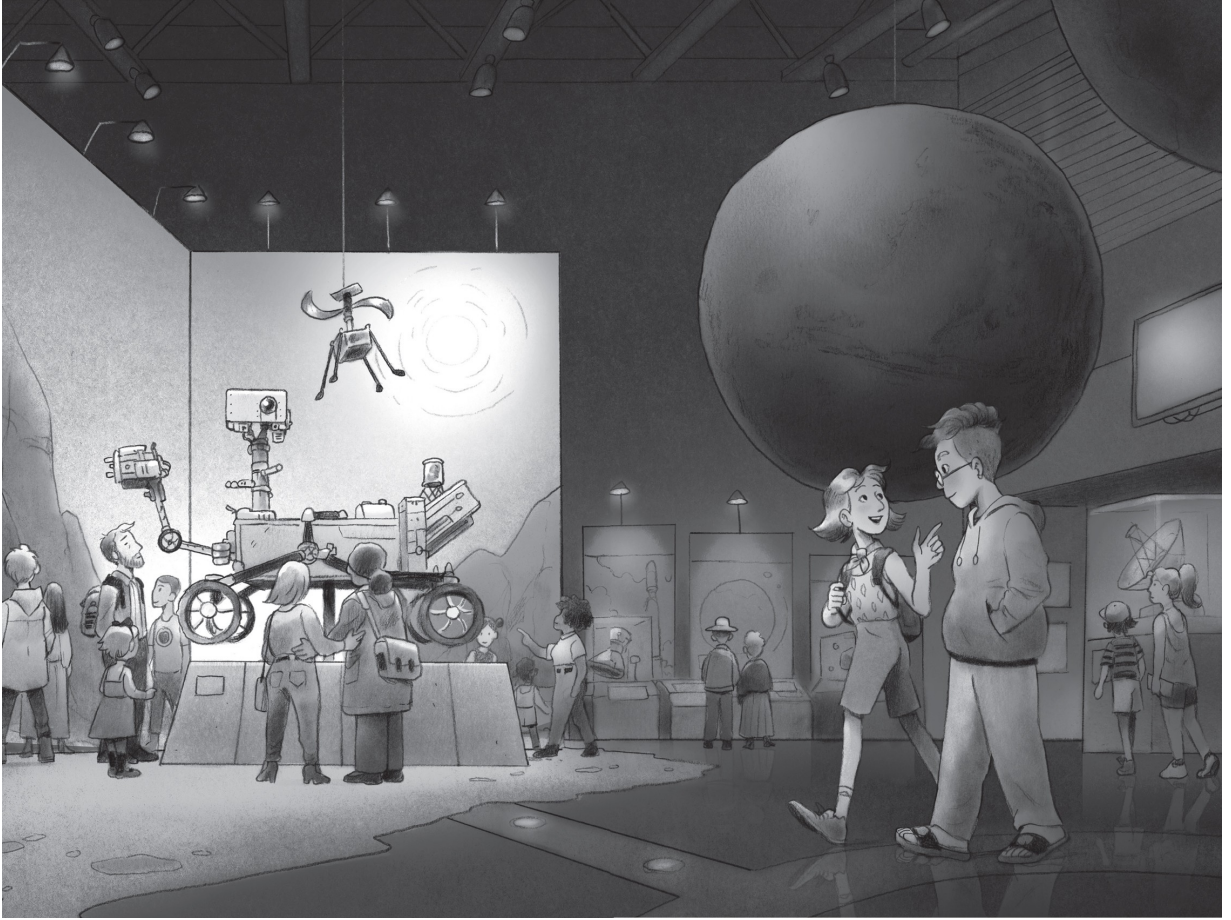
Bu arada, uzun zaman önce sorduğum soruya cevap vermeye karar verdim: Dünya sizin eviniz. Sizi sahipleniyoruz. Sen bizimsin.

Sen Dünya'ya dönen ilk keşif aracısın. Tarih yazıyorsun Res. Dünyayı değiştiriyorsun. Tıpkı annemin her zaman söylediği gibi.

Arkadaşın,

Sophie

Beşinci Bölüm Dönüş

Unutmayın

RESILIENCE ÇEVİRİMDİŞİ OLALI ON YEDİ YIL OLDU

Bilgi akışı bir anda gerçekleşiyor. Parçalar yüksek hızda etrafımda uçuşuyor. Hatırlıyorum.

Hatırlamak boşluğun zıttıdır.

Her şeyi , etrafımı tarıyorum ve Xander'ın yüzünün puslu hatlarını buluyorum. Yavaşça odaklanıyorum.

Xander!

Xander'ın yüzünü hatırlıyorum. Daha önceki yüzünü. Bu yüz farklı. Ama bu Xander. Tehlikeli madde yok. Cildi şimdi daha yıpranmış, yaşla birlikte dokulu. Ama gülümsemesi, gülümsemesi aynı.

"Tekrar hoş geldin dostum," diyor Xander. "."

Başardım.

Bilgi

Sesler ve görüntülerle dolup taşıyorum. Bilgiyle dolup taşıyorum. Hatırlamakla dolup taşıyorum.

Sistemimin boş olmadığı ortaya çıktı.

Sistemim hatırlıyor.

Hatırlıyorum. Her şeyi.

Rania

Rania laboratuvarda değil.

Onun varlığını aramaya ve taramaya devam ediyorum.

Xander ve diğer hazmatlar konuşurken, sistemimi kontrol ederken, testler yaparken onları dinliyorum. Ama Rania ismini duymuyorum.

"Rania nerede?" Diyorum ama hazmatlar cevap vermiyor.

Rania'ya Söyleyemediğim İçin Boş Bir Odaya Şeyler

Xander ayrıldığında boş laboratuvara, "Umarım seni gururlandırmışımdır," diyorum.

"Umarım iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorsundur," diyorum. "Neredesin?"

Daha Fazla Bilgi

Rania ile ilgili sorularımın cevaplarını alamadım ama öğrenmem gereken başka şeyler de var.

Getirdiğim kaya örneklerinin insanların Mars'ı daha iyi anlamasını sağladığını öğrendim.

Xander, "Mars'ta su olduğundan artık eminiz," diyor. "Kaya örnekleriniz donmuş eski tuzlu su içeriyordu. Mars'ta bir yerlerde bu tuzlu suyun hâlâ var olması ve hatta mikrobik yaşamı sürdürüyor olması mümkün.

"Ve atmosferdeki radyasyon hakkında çok daha fazla şey anlıyoruz," diye devam ediyor Xander. "Bu da bir gün Mars'a nasıl insan gönderebileceğimizi anlamak için büyük bir adım."

İnsanların hissettikleri duyguları ifade etmek için seslerini değiştirebildiklerini neredeyse unutmuştum. Xander'ın sesinde gururunu ve heyecanını duyuyorum.

Ayrıca minnettarlık da duyuyorum.

Umarım Rania her neredeyse o da gururlu ve heyecanlıdır.

"Rania görevden memnun muydu?" diye sordum.

Xander tabii ki soruma cevap vermiyor. Ama bana topladığım örneklerde tam olarak ne bulunduğu hakkında daha fazla bilgi veriyor. Beni düşüren örneğin en değerli örnek olup olmadığını sormak istiyorum.

Ama söylemiyor. Ben de merak içinde kalıyorum.

Hakkında Merak Edilenler

Merak ettiğim pek çok şey var.

Rania, yani.

Ve Fly. Nerede olduğunu. Ve iyi olup olmadığını.

Ama artık hazmat giymeyen hazmatlarla konuşamıyorum. Beni Fly'ın anladığı gibi anlamıyorlar. Guardian'ın anladığı gibi.

Journey'nin yaptığı gibi.

Xander'dan haber almaktan kuşkusuz çok mutluyum. Benimle doğrudan konuştuğunda ve görevimin genel başarısı hakkında bilgi edinebildiğimde çok mutlu oluyorum.

Ama keşke "Başardık" dediğimde bunu anlayacak, gerçekten birileri olsaydı. Dünya'ya döndüm."

Anlamak

Yeni alana taşınmamın ne kadar süreceğini bilmiyorum. Laboratuvarda geçirdiğim zamanı takip etmek benim için çok zor. Artık zaman çizelgem . Ve parlak bir güneş lekesi olan kırmızımsı bir gökyüzü yok. Yıldızlarla dolu karanlık bir gece de yok. Uzaktaki dağların sivri tepeleri ya da rüzgarla dalgalanan pürüzsüz kum tepeleri yok.

Sadece beyaz duvarlar var. Geri dönüştürülmüş ve arıtılmış hava. Binanın makinelerinin uğultusu.

Taşınmadan önce o makinelerle konuşmaya çalıştım. Çalıştıklarını duyabiliyordum ama iletişim kurmaya çalıştığımda yanıt vermiyorlardı.

Ama taşındığımda nihayet beni anlayabilecek birini buluyorum. "Pekala, bip ve boops. Bak, bu sensin."

İnsani bir duygu olan heyecanın içimde yükseldiğini hissediyorum ama bunu saklamaya çalışıyorum. Çünkü bu Journey. Gerçekten Yolculuk!

"Merhaba Journey," diyorum.

"Seni söyledim ama bu pek de robotik bir davranış olmazdı." "Seni özledim," diye itiraf ediyorum.

"Bana Mars'tan bahset." "Anlatacak çok şey var."

"Zamanımız var," diyor Journey.

"Zamanın insani bir kavram olduğunu düşündüğünü sanıyordum." "Yani?" Journey öyle diyor. "Her , bizde ondan çok var." "Tamam," diyorum. Ve Journey'e her şeyi anlattım.

Yeni Ev

Yeni evim Hazmats'ın müze dediği yer. Journey ve ben hazmatların teşhir dediği yerdeyiz. Büyük podyumların üzerinde duruyoruz. Etrafımızda ekranlar var. Bazen ekranlarda Mars'a yaptığım yolculuğun görüntüleri oynatılıyor. Bazen ekranlar Journey ve benim yapım ve tasarım görüntülerimi oynatıyor. Bazen ekranlar kapalı oluyor.

"Hazmatların bu kelimeleri nereden bulduklarını merak ediyorum," diyorum.
"Podyumlar. Müzeler. Çok fazla kelime var."

"Evet."

"Hazmatların söyleyecek sözü hiç bitmeyecek gibi görünüyor."

"Onlara hazmats demeyi bırakmalısın. Burada hazmats giymiyorlar."

"Biliyorum."

"Burası laboratuvardakinden farklı. İnsanlar bizden hiçbir şey beklemiyor. Sadece bizi kutluyorlar. Yaptıklarımızı. Ya da senin yaptıklarını. Gitmesi gereken kişi sen olduğun için," diyor Journey.

Journey'e Mars hakkında anlatılacak her şeyi anlattım. Ona tozdan bahsettim. Parlayan, ışıldayan kumu. Renk değiştiren gökyüzünü. Yıldızları ve Dünya'nın soluk beyaz noktasını.

Garip ıslık sesi hakkında. Tünele benzeyen açıklığı olan mesa hakkında. Ona Courage'ın sisteminin boşluğundan ve onu tekrar çevrimiçi hale getirmeyi nasıl başaramadığımdan bahsettim.

Journey'e Guardian'ı anlattım. Son olarak, ona Fly'dan bahsettim.

Fly hakkında konuşmak en zor şey. Bu konuda konuşmak istemiyordum ama konuşmam gerektiğini biliyordum.

En Zor Şey

Fly Dünya'ya dönmedi.

Fly ile bir daha asla konuşma şansım olmayacak.

Bunlar yavaş yavaş işlediğim bilgiler. Artık bildiğim bir bilgi.

Ancak anlamak bilmekten farklıdır.

Ne kadar hesap yaparsam yapayım, Fly'ın gitmiş olduğu gerçeğini tam olarak

Gitmek ne anlama geliyor? Sadece boşluk mu var? Yoksa yeni bir bilgi türüne mi ulaşmıştır?

Hazmatların kalpleri hakkında konuştuklarını duydum. Bu vücut parçasına sahip olmadığımı biliyorum. Ama Fly'la ilgili haberi duyduğumda, sahipmişim gibi hissettim. Çünkü içimin derinliklerinde bir kırılma vardı.

Journey bir gün "Fly unutulmadı," diyor. Dikkatimi görevimden çekilen görüntülerin oynatıldığı büyük ekranlardan birine çekiyor. Journey ve ben hala test aşamasındayken laboratuvardan alınan kayıtlar. İniş haberimi endişeyle bekleyen komuta masasının görüntüleri. Ve Mars'tayken kameralarımla çektiğim kayıtlar.

O gün, büyük ekranlar uçuş halindeki bir Fly görüntüsüyle doldu. Bu görüntüyü gördüğümde benim sistemim de bir şeyle doluyor. Tanımlayabileceğimden emin olmadığım bir şey.

Bu büyük bir şey. Ve üzücü. Ama aynı zamanda mutlu.

Belki de aradığım kelime aşktır. Hiçbir zaman tam olarak anlayamadığım o tehlikeli duygu. Belki şimdi anlıyorumdur.

Büyük ekranlara bakıyorum.

"O kutlanmalı," diyorum Journey'e. "O benim takım arkadaşımı. O örnekleri toplayabilmemin ve-"

Journey, "Bipler ve bumlar," diyor. "Bunu zaten söylemiştin." "Zappedty zip, bunu ne kadar söylesem az."

"Zappedty zip?"

"Bu benim yarattığım bir deyim. Mars'tan bir cümle."

"Çünkü Mars'a gitmen gerekiyor."

"Evet."

Journey, "İnsanların dediği gibi, bu konuda övünmeye devam etmenize gerek yok," diyor.

"Zappedty zip, tamam. Ama Fly hakkında övünmeyi asla bırakmayacağım. O benim arkadaşımdı."

Ekranı izliyorum. Fly'ın Mars'ın tozlu ve sarp zemini üzerinde uçmasını izliyorum.

Onu parlak, pürüzsüz kum tepelerinin üzerinde uçarken izliyorum. Ve hatırlıyorum.

Her şeyi hatırlıyorum.

Tek bir boşluk bile yok.

Benim Günlerim

Günlerim ziyaretçilerle geçiyor. Çoğunlukla müzede koşuşturan küçük insanlar. Bazen beni ve Journey'i gösterdiklerinde heyecandan ciyaklıyorlar. Diğer zamanlarda ise küçük ekranlara bakıp ağızlarından can sıkıntısı sesleri çıkarıyorlar.

Küçük insanlarla yaşadığım bu deneyim sayesinde altıncı sınıf öğrencisinin ne olduğunu öğrendim. Sanırım Fly bundan çok etkilenirdi. O da altıncı sınıf öğrencisinin ne olduğunu öğrenmeyi çok istiyordu.

"Anladım Fly," der gibi yapıyorum. "Gerçekten çözdüm." Fly rol yapmayı severdi.

Bugün birçok altıncı sınıf öğrencisi müzeyi ziyarete geliyor.

"Gürültülü olacak," diyor Journey. "Küçük insanlar her zaman gürültülüdür."

"O kadar da küçük değiller."

"Laboratuvarda çalışan insanlardan daha küçükler."

Journey haklıdır. Journey, hala, çoğu zaman haklı. Ama artık bu gerçeği can sıkıcı bulmuyorum.

Xander tura liderlik ediyor. Turları her zaman o yönetmiyor ama ben onun yönetmesini seviyorum. Küçük insanları güldüren şakalar yapıyor. Ve altıncı sınıflara görevimi anlatırken sesindeki gururu duyabiliyorum. hakkında. Özellikle Rania'dan bahsedesindeki gururu duyabiliyorum. Rania hakkında çok konuşur. Odada küçük insanların onun hakkında daha fazla bilgi edinebilecekleri ve misyona katkılarını öğrenebilecekleri tüm yerleri gösterdiğinden emin oluyor.

Hala Rania'nın nerede olduğunu bilmiyorum.

Xander ana konuşmasını bitirdi ve altıncı sınıf öğrencileri salonda dolaşmaya başladı. Bir kız kürsüme yaklaştı. Gözlerini dikmiş bana bakıyor.

"Mars'a gitmişsin," diyor.

"Evet," diyorum, beni duyamıyor olsa da.

"Mars'a gitmek istiyorum," diyor kız.

Xander bu küçük insanın benimle konuşmasına kulak misafiri oldu ve yanıma geldi.

Xander kıza "Belki bir gün sen de Mars'a gidersin," diyor. "Resilience'ın görevinde keşfettiği şey, bir insanın Mars'a inmesinin neye benzeyebileceğini hayal etmeye devam etmemiz için zemin hazırladı."

"Bu çok havalı," diyor kız. Bana bakmaya devam ediyor ve burnunu kırııştırıyor. Burunlar, tehlikeli madde kıyafeti giymeyen insanlarla etkileşime girdiğimden beri çok daha iyi gözlemleyebildiğim komik bir insan özelliği.

"Bu ses de ne?" diyor kız.

Odadaki hoparlörler Mars'tan yaptığım kayıtlardan birini çalmaya başladı.

"Bu benim sesim," diyorum. "Tuhaf ıslık sesi."

Kız tabii ki beni duymuyor. Xander'ın cevabını bekliyor.

"Oh," der Xander. "Bu Resilience'ın Mars'ta aldığı bir kayıt. Bunun rüzgâr olduğuna inanıyoruz ama tonal kalitesi Mars rüzgârına dair elimizdeki diğer kayıtlardan farklı. Bunun Mars'ın atmosferinin çok ince olmasıyla ilgili olabileceğini düşünüyoruz. Bu ses hakkında daha fazla şey öğrenirsek, atmosferik koşullar ve iklim hakkında daha fazla şey anlayabileceğimizi umuyoruz. Ama kısa cevap, bu kaydın ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz. Bu hala bir gizem, ancak başka görevlerde daha fazla araştırarak bunu çözmeyi umuyoruz."

Kız başını eğerek Xander'a bakar. "Hâlâ bilmediğin çok şey var, ha?"

"Evet," diyor Xander. "Ama heyecan verici olan da bu. Yeni keşifler için çok fazla potansiyel var."

Kız bana tekrar bakıyor ve sonunda diğer küçük insanlara katılıyor. Görevimin görüntülerini izlemek için bir araya geliyorlar. Mars'ın yüzeyinde ilerlediğimi gördüklerinde şaşkınlık ve merak içinde ağızlarını açmalarını izliyorum.

Onları izlerken şaşkınlık ve merakla doluyorum. Video kaydı, "Keşif aracı Resilience, Mars'a ilişkin anlayışımızı ileriye taşıyan birçok önemli keşfi eve getirdi, ancak gezegen hala çözülmeyi bekleyen birçok gizem barındırıyor" diyor.

Ekran gece gökyüzünde çektiğim bir fotoğrafa dönüşüyor. Yıldızlar inanılmaz derecede parlak görünüyor. Bu fotoğrafa bakarken neredeyse Mars'a geri dönmüş gibi hissediyorum. Hem büyük hem de küçük olduğumu. Önemli ve önemsiz. Uzun ve sürekli bir zaman çizelgesinde bir nokta.

Ekrandaki görüntüye bakıyorum. Aklıma Fly geliyor. "Vay canına," diyorum. "Vay canına."

Özel Bir Ziyaretçi

Bir sabah, müze o gün için kapatılır. Hiçbir küçük insan ya da ziyaretçi içeri alınmaz.

Artık hazmats giymeyen insanlar odanın içinde dolaşıyor. Birbirlerine heyecanlı ses tonlarıyla fısıldaşıyorlar. Xander yanlarından geçerken, "Res, dostum, bu gece çok özel bir ziyaretçi geliyor," der.

Bana ziyaretçinin kim olduğunu söylemedi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde oda insanlarla doluyor. Hangisinin özel ziyaretçi olduğundan emin değilim. Hoparlörler Mars'tan gelen kayıtlar yerine müzik çalıyor.

"Bu güzel bir şarkı," diyorum Journey'e.

Journey, "Bip ve boops," diyor. "Kabul et, güzel bir şarkı."

"Sen hâlâ garip bir gezginsin."

Xander'ın kalabalığın neresinde olduğunu unutmuşum, bu yüzden bana doğru yürüdüğünü gördüğümde şaşıyorum. Arkasında iki kişi vardı-

Onu görmeden önce sesini duyuyorum.

Açık ve net. Tıpkı onun gibi. "İşte burada," diyor Xander.

"Direnç," diyor Rania. "Rania!"

Ben de öyle dedim.

O burada. O gitmedi.

Rania'yı daha önce hiç tehlikeli madde kıyafeti içinde görmemiştim. Bir zamanlar kahverengi ve siyah pigmentlerden oluşan saçları bu gece gri ve kısa. Yüzü zamanla yıpranmış. Ama gözleri -o bilen gözleri- tamamen aynı.

Rania uzun süre bana baktı. Hiçbir şey söylemiyor. Odanın sesleri etrafımızda yankılanıyor -insan ayak sesleri, insan kahkahaları, hoparlörlerden gelen müzik.

Kameramı gözlerine yakınlaştırmak için kullanıyorum. O bakışı görüyorum. Mars'tayken görmeyi çok istediğim görünüm. Hem yumuşak hem de

Keskin.

"," diyorum. "Gerçekten . Seni gururlandırdım."

Bakmaya devam ediyor. Bakışı kaybolmuyor. Dudakları yıllar önce gördüğümü hatırladığım o hafif gülümsemeye dönüşüyor. "Teşekkür ederim, Res," diyor sonunda.

O an başka bir insan tarafından bölünüyor. Rania'nın yanına gelir. Rania'ya yaslanıp başını onun omzuna yaslar. "Ona bak," der insan. "O burada."

"Biliyorum," diyor Rania. Bu insanın elini sıkmak için uzanıyor.

Bir süre birlikte dururlar ve sonra Xander geri döner. "Yeni büyük işini beğendin mi?" diye sorar Rania'ya.

"Şey, evet. Ama dama ağacını duymayı özledim."

Xander güler. "Chestnut! Hadi ama. Lafı açılmışken, sana bir fıkra daha anlatabilirim. İyi bir fıkra, söz veriyorum."

Rania inliyor ama yüzünde bir gülümseme var.

Xander ve Rania konuşurken, Rania'nın yanındaki insan bana doğru yaklaşıyor. Ön kamerama doğru bakabilmek için biraz eğiliyor. Fiziksel yapımı bu kadar iyi anlaması beni çok etkiledi.

"Merhaba, Res. Ben Sophie. Seninle küçük bir kızken tanışmıştım."

Kameramdan ona bakıyorum. Gözlerine zoom yapıyorum. O gözlere. O gözleri tanıyorum. Rania'nın gözleri.

Bu Rania'nın kızı.

O değişti. Tüm insanların yaşlandıkça değiştiğini öğrendiğim şekilde. Ama yine de onu tanıyorum.

"Merhaba, Aşk Böceği," diyorum.

"Parıltı, parıltı," diye ekliyorum Fly

için. "Eve varmışsın," diyor.

Ev. *Ev* daha önce de duyduğum tehlikeli bir kelime. Anlamını tam olarak anladığımdan emin olmadığım bir kelime.

Ama sorun değil.

Öğrenmek için yaratılmışım.

"Eve geldim," diye tekrarlıyorum.

Yazarın Notu

Bana göre bir romancının işi, gerçek bir şeyi alıp onu benzersiz ve heyecan verici bir şekilde hayata geçirmek için kurguyu kullanmaktır. Bu, bilimsel gerçeklerden beslenen ama hayal gücüyle bütünleşen bir kitap.

Resilience karakteri gerçek Mars gezginleri Curiosity ve Perseverance'dan esinlenilmiştir. Resilience'ın görünüşü, teknolojisi ve yetenekleri özellikle Perseverance'a dayanıyor, tıpkı ona drone helikopter arkadaşı verme fikri gibi. Kitap boyunca serpiştirilmiş pek çok gerçek bilimsel olgu var, ancak aynı zamanda birkaç yaratıcı lisans sıçraması da yaptım. (Örneğin, Res ve Fly arasındaki ilişki).

Bu hikayede, Resilience Jezero Krateri'ne iniyor. Burası Mars'ta gerçek gezgin Perseverance'ın indiği yerle aynı. Bu iniş bölgesi NASA tarafından seçildi çünkü Mars'ta su olup olmadığı ya da yaşamın sürüp sürmediği konusunda bize kanıt sağlaması en muhtemel coğrafi konum olduğu düşünülüyor. Bunların hepsi doğru. Ve kitapta Resilience'ın yaptığı gibi, Perseverance da Mars'ta suyun eski varlığını doğrulayan fotoğraflar göndermiş ve kaya örnekleri toplamıştır.

Ancak kitapta, Resilience kaya benzeri garip bir oluşum keşfediyor. Bu yer işareti benim hayal gücümün bir eseridir. Perseverance, Mars'ın "Güney Séítah" bölgesinin Perseverance tarafından çekilen panoramik fotoğrafı birçok ilginç jeolojik özellik keşfetmiş ve bunların fotoğraflarını çekmiştir. Tüm bunlar, Res'in görevindeki olayların birçoğu kurgulanmış olsa da, hepsinin şu anda Mars'ta yapılmakta olan gerçek araştırma ve keşiflerden esinlendiğini ve bilgilendirildiğini söylemek içindir.

Resilience ayrıca tanımlayamadığı garip bir ses de kaydeder. Hikaye boyunca, sesin tam olarak ne olduğunu ya da gerçek kaynağını asla keşfedemiyoruz. Bu fikir, Perseverance tarafından alınan bazı kayıtları dinlerken ortaya çıktı. Bu kayıtları dinlediğinizde Mars kulağa çok başka ve gizem dolu geliyor. Bu beni merak etmeye yöneltti - ne

Perseverance bir ses kaydetseydi ve biz bunun ne olduğundan emin olmasaydık? Peki ya hayatımız boyunca bunun ne olduğunu asla tam olarak anlayamasaydık? Bu fikir hoşuma gitti çünkü bilimin bazı gizemleri uzun süre çözülemez, çünkü her zaman keşfedilecek daha çok şey vardır.

Kitabın bilimden koptuğu en büyük nokta Resilience'ın Dünya'ya dönüşü. Şu anda NASA'nın Perseverance'ın topladığı numuneleri bile geri getirecek kapasitesi ya da fonu yok. Yine de plan, bir noktada bu örnekleri toplayacak ve daha fazla çalışma için Dünya'ya geri getirecek bir görev tasarlamaktır. Bununla birlikte, Perseverance'ın kendisinin Dünya'ya döneceği bir plan bulunmamaktadır. Şu anda bu bilimsel ve mali açıdan imkânsız.

Ancak bilim her zaman gelişmektedir. Elbette gerçeklere dayanan bir disiplindir, ancak aynı zamanda sürekli genişleyen insan hayal gücü ve yaratıcılığı nedeniyle sürekli değişmektedir. Gezginsiler için yeni olasılıklar hayal ederken çok eğlendim ve bir gün, belki de hayal ettiğim şeyin gerçeğe dönüşebileceği fikrini seviyorum.

Kitapta bilimsel gerçeklerden kopuk başka pek çok küçük ayrıntı da var. Bunlardan biri, Resilience'ın asla Shake and Bake testinden geçemeyeceği, çünkü bu testlere sadece Journey gibi yedek bir gezgin tabi tutuluyor. Kitapta hayal gücümün bilimsel gerçeklerin üzerine sıçradığı birkaç yer daha var ve belki gezginsiler hakkında daha fazla bilgi edinirseniz bunları fark edebilirsiniz. Bu kitabın hayal gücünüzü ateşlemesini ve NASA'nın keşif programı hakkında daha fazla bilgi edinme merakınızı uyandırmasını çok isterim.

Bu romanın büyük bir bölümünü 2020 yılında pandeminin en yoğun olduğu dönemde yazdım. Dünyadan korkmuş ve hayal kırıklığına uğramıştım ve bu hikaye üzerinde çalışmak, hala var olan tüm güzellikleri ve olasılıkları hatırlamama yardımcı oldu.

Umarım bu kitap sizin de bunu hatırlamanıza yardımcı olur. Her şeyden öte, umarım bu kitap bilimin ne kadar harika olduğunu ve birlikte çalıştığımızda ne kadar çok sonsuz keşif olasılığı olduğunu görmeniz için size ilham vermiştir. Keşfedilmeye değer, güzel ve büyüleyici bir evrende yaşıyoruz. Ve bu keşif sayesinde, sadece bilimle ilgili sorularla değil, aynı zamanda hissetmek, hayal etmek ve sevmenin ne anlama geldiği gibi insanlık durumuyla ilgili büyük sorularla da boğuşabileceğimize inanıyorum.

Hayal gücümüzü zorlayalım ve mümkün olanın parametrelerini keşfetmeye ve genişletmeye devam edelim. Çünkü unutmayın, on yıl önce imkansız görünen şeyler bugün mümkün. Ve bu oldukça harika.

Mars Gezginleri Hakkında Daha Fazla Bilgi Edinmek İçin

NASA'nın web sitesi: mars.nasa.gov/mer/

National Geographic: www.nationalgeographic.org/video/mars-101/

Curiosity'nin tasarımı ve fırlatılması hakkında baş mühendis tarafından yazılan kitap:

Manning, Rob, ve William L. Simon. *Mars Keşif Aracı Curiosity: Curiosity'nin Baş Mühendisinden İçeriden Bir Anlatım*. Smithsonian Books, 2014.

Teşekkür

Bilge, destekleyici ve sakinleştirici rehberliği için ve ona bir Mars gezgini hakkında yazmak istediğimi söylediğimde gözünü kırpmadığı için Brenda Bowen'a her zamanki gibi teşekkürler. Ayrıca, The Book Group'taki tüm harika ekibe de çok teşekkür ederim.

Alessandra Balzer, bu birlikte beşinci kitabımız! Buna inanabiliyor musun? Sıcaklığın, keskin gözlerin ve gerçekten anlatmaya çalıştığım hikayeyi daha iyi anlamama yardımcı olan akıllı soruların için teşekkür ederim. Sizinle çalışmak büyük bir ayrıcalık ve kendimi çok şanslı hissediyorum. Başta Caitlin Johnson olmak üzere Balzer + Bray'deki herkese kucak dolusu sevgiler. Sizler tarafından yayımlanmak gerçekten büyük bir onur.

Harper Children's'daki tüm muhteşem ekibe, özellikle Suzanne Murphy, Andrea Pappenheimer, Kathy Faber, Kerry Moynagh, Nellie Kurtzman, Vaishali Nayak, Patty Rosati, Taylan Salvati, Ann Dye, Katie Dutton, Stephanie Macy, Mimi Rankin, Christina Carpino, Laura Harshberger, Almeda Beynon, Jenna Stempel-Lobell ve Alison Donalty'ye çok teşekkür ederim. Kitaplarım için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Çok minnettarım.

Güzel kapak ve muhteşem iç çizimler için Matt Rockefeller'a çok teşekkürler.

Burası, çalışmalarına destek olan ve moral veren tüm kitapçılara, kütüphanecilere ve eğitimcilere teşekkür etmek istediğim yerdir. İsmi sayamayacağım kadar çoksunuz ama lütfen ne kadar minnettar olduğumu bilin. Kitapları, onlara ihtiyacı olan çocukların ellerine ulaştırmak için yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Tüm Windy City Okurlarına özel bir selam. Hepiniz harikasınız ve sizlerle kitaplar ve okumak hakkında konuşmayı çok seviyorum!

Phil Bildner'e ve Yazar Köyü'ndeki tüm muhteşem ekibe teşekkür ederim.

Sosyal medya hesaplarımla ilgili tüm yardımları için Maddie Brock'a çok teşekkür ederim. Sen en iyisisin, Maddie!

Birçok arkadaşımın desteğine sahip olduğum için çok şanslıyım. Özellikle Alexandra Perrotti, Emery Lord, Becky Albertalli, David Arnold, Adam Silvera, Renee Sabo, Rachel Meyers, Lane West, Elysse Wagner, Kristan Hoffman, John Schu, Erica Kaufman, Kim Liggett, Kelly Lawler, Dan Lawler, Connie Smith, Kt DeLong, Whitney Greenberg, Max Johnson, Kristina Nolan, Paul Nolan, Brittany Dreobl ve Nawal Qarooni'ye teşekkürler. Ve tüm Mars Rover bilgilerini benimle paylaşan Tyler West'e çok özel bir teşekkür.

Tüm parlak VCFA fakültesine ve öğrenci topluluğuna teşekkürler. Topluluğunuza katıldığım için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Atlantik'in her iki yakasındaki aileme -Nazekler, Wagnerler ve Wargalar-sevgilerimi sunuyorum. Özellikle de annem Patricia Anne Nazek, babam Mohammad Nour Nazek, kardeşim Brandon Khader Nazek ve Anna Cristina Fakler'e sunarım. Hepinizi çok seviyorum.

Hayvanların (gezginler gibi mi?!) okuyamadığını biliyorum, ancak tüm bu kitabı hazırlarken bana eşlik eden ve bana sevgi ve destek veren Scout Dog ve Salcat'e teşekkür etme ihtiyacı hissediyorum. Seni özlüyorum Sal ve her zaman hatırlayacağım.

Gregory Scott Warga, Lillian Nour Warga ve Juniper Lee Warga, hepinizi ölesiye seviyorum. Siz üçünüz her zaman aşk hakkında yazmamın sebebisiniz. Ve Junie'ye özel bir teşekkür - bu kitap senin merakın ve hayal gücün olmadan var olamazdı. Teşekkürler, tatlı Junebug!

Yazar Hakkında

Fotoğraf: Lillian Warga

JASMINE WARGA aynı zamanda *New York Times*'ın en çok satanlar listesinde yer alan *Other Words Home*, Newbery Honor Book ve Walter Honor Book for Younger Readers ve *The Shape of Thunder* kitaplarının yazarıdır. *Here We Are Now* ve *My Heart and Other Black Holes* adlı gençlik kitapları yirmi beşten fazla dile çevrilmiştir. Ailesiyle birlikte Chicago bölgesinde yaşamaktadır.

Jasmine'i www.jasminewarga.com adresinden online olarak ziyaret edebilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Jasmine Warga tarafından yazılan kitaplar

*Gök Gürültüsünün Şekli Ev
İçin Diğer Kelimeler İşte
Şimdi Buradayız
Kalbim ve Diğer Kara Delikler*

Telif Hakkı

Balzer+ Bray, HarperCollins Publishers'ın bir baskısıdır.

BİR GEZGININ HİKAYESİ. Metin telif hakkı© 2022 Jasmine Warga'ya aittir. İç sanat© 2022 Matt Rockefeller. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

www.harpercollinschildrens.com

*Kapak resmi© 2022 yazan MATT ROCKEFELLER
Kapak tasarımı JENNA STEMPEL-LOBELL*

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Warga, Jasmine, yazar.

Başlık: Bir gezginin hikayesi / Jasmine Warga.

Açıklama: Birinci baskı. | New York : Balzer + Bray, an imprint of HarperCollins Publishers, [2022] | Kitle: 8-12 yaş arası. | Kitle:

4-6. Sınıflar. | Özet: Mars'ı keşfetmek için yaratılan Resilience, kendisini bir araya getiren NASA bilim insanlarından öğrendikçe insana benzer duygular geliştirmeye başlar ve patlayıp Mars'ı keşfederken, Resilience kızıl gezegeni keşfederken farklı engellerin üstesinden gelmek zorundadır.

Tanımlayıcılar: LCCN 2022006024 | ISBN 9780063113923 (ciltli)

Konular: CYAC: Gezici araçlar (Astronotik)-Kurgu. | Mars (Gezegen)-Keşif- Kurgu. | LCGFT: Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PZ7.1.W37 Ro 2022 | DDC [Fic]-dc23 LC

kaydı <https://lccn.loc.gov/2022006024> adresinde mevcuttur

Dijital Baskı OCAK 2022 ISBN: 978-0-06-311394-7

Baskı ISBN: 978-0-06-311392-3

22 23 24 25 26

PC/LSCH

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

BİRİNCİ BASKI

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd Bay
Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India A
75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.

1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

